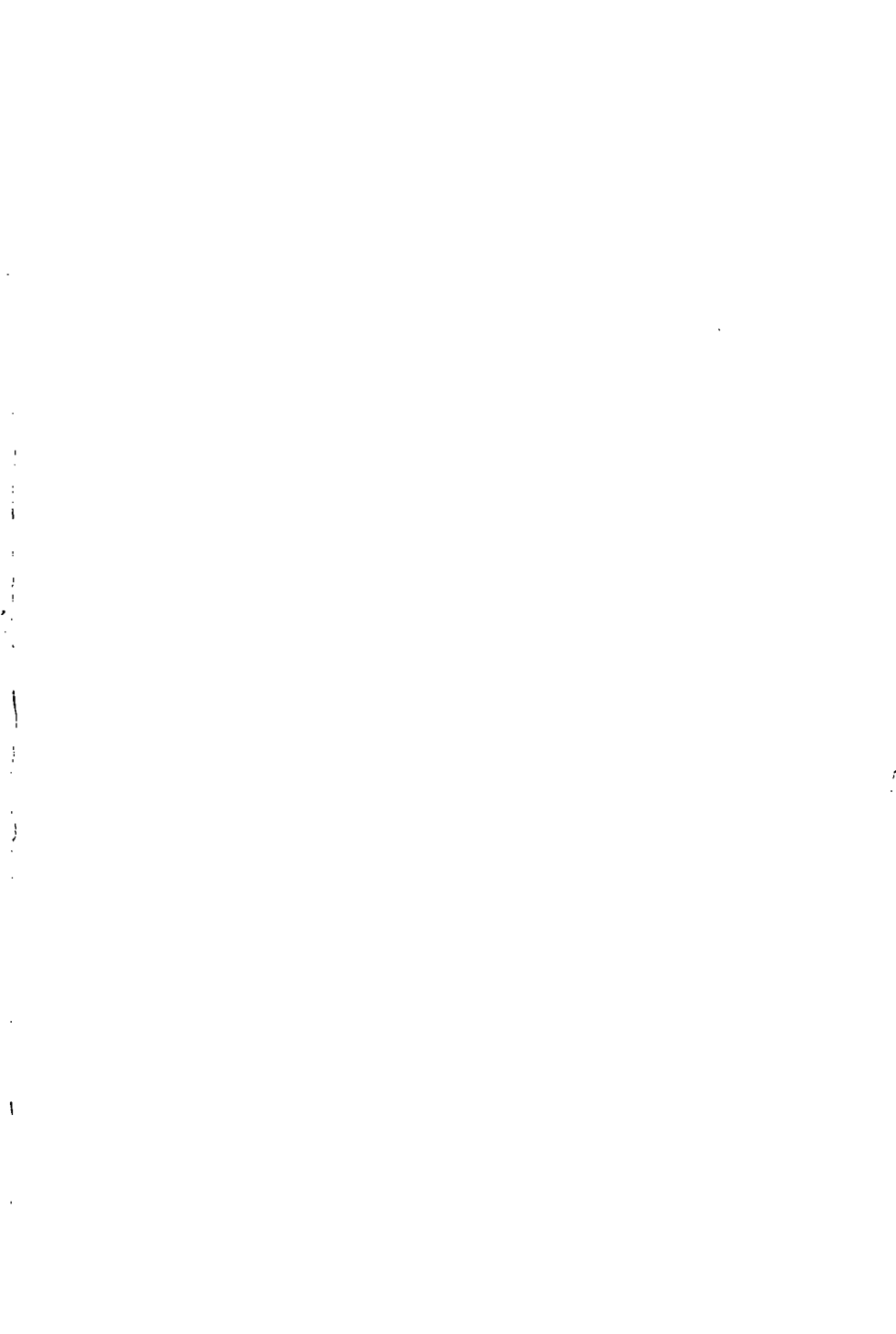

Awaza Serpêhatîyan II

Evîn Çîçek

Weşanên Pêrî

AWAZA SERPÊHATÎYAN -II-

Evîn ÇİÇEK

Weşanên Pêrî

Çapa yekem:
Stenbol - Çirîya Paşîn 2004

Edîter:

Ehmed ONAL

Redaksîyon:

Mustafa Acar

Dizayna Bergê:

Onur Ozturk

Çapxane:

Kayhan Matbaası

ISBN 975 - 8245 - 94 - 5

Weşanên Pêrî

Osmanağa Mah.

Söğütlü Çeşme Cad.

Pavlonya Sok.

Nuhoğlu Apt. No: 10 / 19

Kadıköy / İSTANBUL

Tel-Fax: (0.216) 347 26 44

Email: perikicap@nefel.com

Naverok

Rewşenbîro	5
Min xwe kişt?	17
Çimta jin û mer ji hev re nemeşin?.....	29
Bişengamin şer kara te ye?.....	50
Evîn çîye	57
Pelişandin û zîverkirin	63
Bê halim	77
Newala qeseban	84
Mêvanên Bajarîyan,.....	106
Bêje dapîrê bêje	119
Nav windabûne.....	129
Em du bira û bavîn.....	134
Ez gervanek bûm.....	136
Newroza 2003 yan tu bi xwêr hatî	139

Rewşenbîro!

Rewşenbîr divê ji gel re bibin pêşeng
Rohnîkirin, xilaskirin kar û barê we ye
Li dûr mesekinin û mebêjin “ji me re çi ye”
Dijminan her dem bi zanabûn rewşenbîr kuştine
Bi proje û bername, gel bê serokatî hîştine
Dawîyê de dest û bedenên xwe bi xwîna me şûştine
Bê zana rêveberîya welat dimîne di destên bêbextan de
Bê bîryarbûyina xwe bînin dawî
Zûlimxanê tîjî bûne
Xwîn diherikê, kort tîjî bûne heta nivî
Hember wê rewşa xerab dimînin bê deng
Çawa gewrîya we de diborî parî
Sîngê xwe vegerînin hêla welat
Hûn tenê bizanin û bikarin ronahîyê bidin
Gel ji we re dibe binyata û ferheng
Demsalên ve bê berhem diborin
Qey hûn qet li xwe dipirsin
Gel; koçer, gundî, karker çi halî de ne?
Zivistane, bin malên niv helişî
Konên hêlkî ve verişî
Sêpiyên dor naylon kirî de mane
Navên van rewşan xweşbûn û jîyane
Zarokên ber sing re şîrê vexarinê nemaye
Kal û pîrên didan ketî re nanê tisî jî tune
Ew hal çawa we naêşîne
Hûn kîjan netew ene, cîsn in, çi nerêve
Mêjîyê we de cîhyê kurdayetîyê maye?
Ez baverdikim, rihê azad windabîye
Hûn bûne mîna darên hişk, tiştekan nemaye
Hestê neteweyî hezkirinê firîye çûye, windaye
Qey yê mirov hezkirinê jî tuneye?
Xwandivanno rasti tehle, tûje, tirşe lê ev e

Welatên xelkê ji me re nabin welat
 Malên xelkê ji me re nabin mal
 Bese ji bo xelke nebin golîgên barbar
 Dest xelkê de we re
 Me seba xwe dişuxînin bê palan û bê nal
 Em li fera bedena xwe, em li aqilê xwe didin, didin
 Dibinê wekî darê hûndir rizî
 Li hev ketî, puç û tal
 Rîçîk û çavî vala dibin
 Îro bi sedan kurd bi fizikî û rihî nexweşin
 Li penaberîye, li van welatan mane bê hal
 Rewşembîrî ne ew e ku mirov bîyaniyan re bibî aqilmend
 Ber azadîya welatê xwe bibî çeper û bend
 Welatên xelkê de bi dahan jî sal biborin
 Navê meye yekemîn bîyanî ye
 Yên duduyan jî penaber
 Xelk seba karên xwe ruyê me re dikenin
 Bi zimanê şîrîn dibên
 “Ser serê min, xêr hatin, nav xêrê de vegerin”
 Pêvîste mirov hatina neteweekî amade bike
 Nav gel de cîye xwe bigire, xwe xwedî şun ke
 Yê ku giranîya xwe û gele xwe bizane
 Nav xelke de jî bi qedr û qimet e
 Xwendevanno tiştên biçûk xwe re nekin hêcet
 Li berpirsyaîyê merevin
 Berdayê xwe meparêzin
 Bila xwîn û tirs we hêsîr megre
 Qîz û lawên welat ji bo xilasbûnê dibezin
 Netirsin, bese, hûn ji xewa mirinê rabin
 Xwalîya tunebûnê li ser xwe dawêşînin
 Darê rihê kurdbûnê bihejînin
 Berê xwe bidin welat
 Hûnê canikan, çelengan bibînin
 Li welat dûrbûn sarbûne tenî

Ez vê rastîye vekirî dibînin
 Qehremanên me ji Vîyetnamîyan, Çînîyan kemtir nînin
 Jîyanên wan hûbikin
 Serpêhatîyên wan binîvîsîn
 Pêşeroje de, neviyên me bikarin dîroka rast guhdar bikin
 Û pelên dîroke bixwînin
 Nivîsandin û çêkirina wêneyên şoreşê
 Bila hêviya dostan nemînin
 Zehmetî, tengasî, qehremanî, fedakarî
 Para yê ketine govendê ne
 Vê par kirinê de bera we çîye?
 Keda we li kuye?
 Gel barê şoreşê dibe, gel dimire
 Ew ê rok were, hemû tengasî jî bibore
 Yê ku xwêya wan nav hêvîrê xilasbûnê de tunebe
 Nikare tevli şahîya refên azadîye bibe
 Hêsbên malbatê, hêsbên kursî
 Wan li gel dûr digire
 Li ber bayê cemidandine datîne
 Hestên hezkirinê diqerisîne
 Hin belengaz, feqîrên nezan
 Şerm dikin bêjin em kurd in
 Ez bi kurdetîya xwe ser bilind im
 Yê bê esil xwe berpirsîyar nabînin
 Îro kal û pîrên heştê salî rastîyan dibînin
 Hûn mane bin tesîra perwerdeyîya dagirkeran de
 Nikarin xwe ji dîtînen wan xilas kin
 Mêjîyên wan hatine dagir kirin
 Çavkanî rizî ne, çavî pelixî ne
 Bi jehrîye hatine avdan
 Pêvîste em paçên ser çavên wan rakin
 Bi helbestên şîrîn guçikên wan de bang kin
 Ji xewa tevbûne wan hişar kin
 Ew ku tenê, bi serên xwe rabin

Nikarin gewdeyen xwe nav çemê azadîye de bişon
 Giranîyên xwe nav zelalîye de berdin
 Tiralin, gelek tiralin
 Ez dibêm devra gêjbûnê derbaz kin
 Dilxwazên dora xwe hemêz kin
 Xwe ji tesîra çanda bîyanî xilas kin
 Rastî, entepektuelîtî karekî pir zor e
 Bê xwestin û fedakarî welat ava nab e
 Tengasî derbaznab e, roj nabor e
 Xwendevanno her hêlê ve bibin mamoste
 Hember xwînfiroşan bi hemû zexmîya xwe pê li erdê bikin
 Bi xwe bawer firoşvan û bazarvanan re bibên bese
 Rewşembîrên me tenê ser xoçeyên tijî de rûdinên
 Quretîye dikin, xwe gelek mezin dibînin
 Ar ketîye malên me
 Xwalî bariye li serên me
 Gelê mêran birçîb e
 Mirov qet, qet mezin nabe
 Qey dar bê şaq û bê pel dikare xwe bixemlîne?
 Ku rîçîk tunebe, çawa ji erdê avê dikişîne?
 Darê gêştî ku şûne hat hilkirin
 Hişk dibe, bê can dîmîne
 Welatên xelke mirov nikare xwe re welat bihesibîne
 Xwendiwaniyên me ji dervayî welat li kolanan digerin
 Dibên “em zana, welatparêz û fermanandin”
 Ez rewşa we dibînim
 Hûn ku zana û aqilmendin , fermo
 Hêla rastîyan ve gav bavên, vegezin
 Em hemû hev re govendên wekhêvîye bigirin
 Rewşembîrên min o!
 Em gel bê parestin bihêlin nexweşe
 Bi dûr sekinandin ê û sêrkirin ê
 Ev kar nanişe
 Bese xwe kolanên emperyalîstan de xew nekin

Hin jêr ve werin, dakevin
 Bikarin, mirovên me yên nezan re jî hevaltîye bikin
 Çavên xwe vekin û li dora xwe sêrkin
 Welatê min, dilê min e
 Gel jî xwîna navda ye
 Dîrok nayê dîtîn, winda ye
 Binyata qesra çandî helweşîyaye
 Çi ecêbe, tenê navik li ser pîya ye
 Çibikim, çibikim, îro bê hal maye
 Ez nikarim bêjim min eleqadar nake, min çi jê ye
 Gulîstan min re ji hemû tiştan pêvîstir e
 Xwalî li xwarina penabertîye tamtîre
 Xilasbûn mafe me ye
 Bê xîret, dereng nemînê
 Ez li dora xwe dinêrim
 Ka li kûdera dunê, neteweyek çil mîlyon heye?
 Ka kîjan gel, rewşa me de maye?
 Ji kurdî bêtir kîjan ziman qedexeye?
 Dema ku bîyanî bibên "Hûn çi qas belêngaz in"
 Li min pir giran tê
 Bo xilasbûnê, xebat rojane nîne
 Bi biryar domê dixwaze
 Rastî, xebata îro gora tengasîyan pir kême
 Doz pêşve naçe, rewşembîrê me bê fême
 De rabin, ji me bêtir netewe di bin lîngan de nemane
 Heta çi demê
 Em ê ji bîyanîyan alîkarîyê bixwezînê
 Dema ku bîyanîyan pîrsa rewşembîrîyê ji me kirin
 Rengên rûyên me diguherin, lem sorin
 Ez nizanîm çi bêjim
 Stu xwar im
 Bê deng, ji kûr ve dinal im
 Sedan rewşembîr bes bi gevrîya xwe dmijulin
 Bo tijîkirina hûrên xwe dişuxulin

Bîyanî nizanin ku rewşembîrên me dibêjin
 “Gel nezane, ew tiştêkî nizanin
 Em ji gel mezin û bilintir in
 Çima rihetîyên xwe xerab bikine
 Bo hinên din bişuxulinê
 Em tenê xwe û berjewendîyên xwe diparêzinê
 Hêlên rehetîyan ve dibezinê
 Ji me tiştan hêvî mekin
 Xwe li me dûr bigirin
 Gora rastîyan xwe amade bikinî
 Em hev re çiqas çê ne
 Gîştî nêr in, ne mê ne
 Belê, belê, hember bîyanîyan jî bişkowên xwe digirin
 Bi rêz xwe heta nîvî ditevînin
 Nexweşîya heri xerab
 Kurd xwe ji hev bilind dihesibînin
 Yên ku nexwendewan in nagirin mijarê
 Sêri rûyên wan nakin
 Li xwe nagirin wan re deng bikin
 Zimanên serî bi şujin venagerînin
 Wan wekî mirov nabînin
 Poz bilinditî kemasîk mezin e
 Pir vekirî mirov nebûnê re nîşan e
 Mirovê kamil çiqas bixwîne jî nafire
 Bê silav nabe, xwe dûr nagire
 Hemî tabaqan re nêzike
 Nav komên mirovan de disekine
 Mal bi temelê serxwe dimîne
 Ku wer nebe
 Bayê herî sivik jî pir rihet dihelişîne
 Em bi salan jî bixwînin em Kurd in
 Zanistî bo serfirazîyê, serketinê tê xebitandin
 Ocaxê bê dar bi rehetî tê tefandin
 Nav netewên azad de ne bi qure bû nê

Bi xêbatê, rastîtîye şûn tê girtin
 Bîyanîyan digotin Kurd ker û lal in, gune ne
 Bê serokatî, bê rêber, bê parêzwan ma ne
 Îro têra me entellektuele me jî hene
 Ew ji bo rehetîyên, xwe jîyanên xwe ji gel dûr ketine
 Bo bîyanîyan wekî ronahî vêketine
 Pir timane, tîne jî nadin, tirsonekine
 Çi dibe bibe, mirov di welatê xwe de mezin dibe
 Bi berhemên zanayên, mirovên xwe şa dibe
 Bi rihê komitî keyfxweşî çêdibe
 Gelê bê welat jî wekî me, li nav dunê belav dibe
 Belavbûn;
 Nexweşîya tenêbûnê tîne
 Rewşenbîrên me ji gelê re bibawer nîne
 Gel tenê dihêline
 Bo ku ji xebatê dûr bimîne
 Ji xwe re hecetan peyda dike, dîbîne
 Mirov bi keda xwe nav gel de mezin e
 Yê bê zirav, tîrsê, bê hêvîbûnê bilavdike
 Bixwe sebebe, lemletan dilerizîne
 Rewşembîrên xav tama serkeftinê nizane
 Bo min ew tam ji her tiştî xweştir e
 Bin emrê xelkê de jîyan nameşe
 Li penaberîyê sebir jî nemaye
 Bê nasname jîyan û saxbûn wekî mirine
 Rewşenbîro! pozbilindo dûr mesekine, were
 Ji gel re yek bimeşe
 Em ku hember zordaran yekbin
 Bîyanî jî me re rêz digirin
 Bi jîyana koçberî em qet, qet mezin nabin
 Nav me de yekitî çênabin
 Civat bilav dibe, her hurikek aliyekî ve dipejiqe
 Xweng û bira pirsê hevûdu nakin
 Endamên kom û kuflet ji hevûdu bêxeberin

Rewşenbîrên me welat berdan, berdidin
 Dû porzeran de dibezin
 Tenê hemêzkirina porzeran
 Dide wan tama herî mezin
 Wekî nêçîrvanên bê hêzin
 Xwendevanan digotin
 “Em ê herin dervayî welat, em ê xwe pêşvebibin, em ê bixwînin”
 Pêşveçuyîna wan bîyanîyan re bû kar
 Li bê xwedîtîyê
 Xelkê, ser erd û bin erdê me hev re xwar
 Yên ku zilmê li gel dikin
 Yên ku xwe berpîrsîyar nabînin
 Ber çavên min yekin
 Ez li wan naborim
 Rastî min dêşîne
 Naxwazim deng bikim
 Kurd ji hûbûnên xwe dev bernadin
 Bi nezanîyan, tayên jîyanên xwe badidin
 Dişidînin, lihevdiqelibîn in, girêkan pêyda dikin
 Mîna goreyên çavik, kunkunoşik xerab bûyî
 Nikarin veçinin û xwe bikin
 Divê rewşembîr bibê zimanê gel
 Gora rastîyan, pêvistîyan xebatê bikin
 Wan digotin “ew gel kevnpereste hişyar nabe”
 Em se’etên xwe bo tiştên vala derbaz nakinî
 Yê kedê bide pêşwaçûyîne jî dibîne
 Kurd ji serîhişkbûyîne dev bernade
 Ne ji hev re, ji bîyanîyan re merd û fedakare
 Civata xwe re xêmxwaze, dilsare
 Îro şivanên me bûn serleşker
 Gelê me hedî, hedî pêş ve tere
 Rewşenbîr jî her demê zêdetir li rehetîyê digerin
 Bi tirsin û naxwazin hêla rastîyan ve vegerin
 Bav û birano, dê û xwayîngino hindik biserxwe ve werin

Ya rastî hûn pir bê zirav in, berpîrsîyar nînin
 Nakevin nav gel, li malan nagerin
 Bes e, ji bin tesîra newêlatîyan de derkevin
 Raperîne de cîye xwe bigirin
 Hecetan nebînin, xwe negirînin
 Bo şoreşê çî pevîst be gel pêk tîne
 Bê ziravbûna we jî dibîne
 Dem bi wareste bûnê nabore
 Bo hêsbên biçûk xwe paşve nedin
 Hûn bi vê rewşê nikarin gel rexne bikin
 Yên bibêjin “gel venabe, paş de ma ye ”
 Ez ji we dipîrsim, dev ji devjenîya bêqîmet û vala berdin
 Bo pêşveçuyîna gel we çikir heta niha?
 Mirov ku li cîye rûniştî gel rexne bike
 Ew tiştêkî pir erzan û sivike
 Sêri şoreşên din bikin
 Rewşembîrên netewên din çî kirine, çî nekirine?
 Nesihet li xelkê kirin pir rehet
 Maşallah diwî alîyî ve hûn mamostene
 Hûn ku bi xwe bikaribin pevîstîyên wan şîretan binîn şûnê
 Ber çavên gel de alimên herî mezinin
 Li cem me yên rêzgirtinê ne
 Nivîsandina van lefzan li min xweş naye
 Wekî kevîrên giran û şujînê ne
 Yên xwedî bawerî û bîryar hatin kuştin
 Dagirkeran bi zanabûn
 Welat de rewşenbîr nehîştin
 Hemû gotin û çalekîyên xêrnexwazan bi mane ne
 Kurdistan ji rewşenbîran bibawer re kirin goristan
 Yên tirsonek jî gel tenê hîştin û revîyan
 Pir dûr çûn, bi lez û bez bazdan
 Dijmin hêlekê ve gîhîşte armancên xwe
 Şagirt bê pêşeng man
 Dadgehên dagirkeran ji rasta naborin

Navê hin kesên bijartî
 Bi başbûnîya wan dîrokê de cî digirin
 Dema bîyanî pîrsa welatê me dikin
 Em ku wan re rastîyan dengdikin
 Ji me re dibên "Hûn çiqas gune ne
 Nav ve de ku hev girtin nebe
 Çalekîyên ve bê mane ne"
 Ji bin destîye ez şerm dikim
 Rewşembîrên me têr xeberin
 Lê tişteki jî nakin
 Bêked û bêbedelin
 Hezaran kes mane birçî
 Alê din ve welat dişewitî
 Rewşembîrên me holleda tunin
 Bîyanî dixwezin bibin navçî
 Ez rewşa gel dibînim
 Dibêjim ez bimirim, xwîna reş vedirîşînim
 Difikrim, çareserkirina rojane em ê çawa bibînin?
 Ya rind ev e
 Bila yên xav û bê xem di nav me de nemînin
 Avên şêlû ji me re kemînin
 Bi dilxwazên xwedî bîryar xwestin û proje zelal dibin
 Ya rast pir, pir dêşim
 Sêrî xelkê dikim, şaş dibim
 Çiton serketine?
 Dest û mêjî bûne yek û hev re dimeşînin
 Ew çi bêxîretîye, ew çi bê xemîye
 Kes mîna me bê dûgel, bê hesîyet nemaye
 Dema ez zanîngahê de şagirt bûm
 Xwendêwanan serokên serhildanên borî rexnedikirin
 Bi bêretîye, bêideolojîtiye ev tavanbar dikirin
 Nedigirtin ber çavên xwe
 Ê wekî kesên sivik hesab dikirin
 Digtotin " Ew şex û mîrbûn

Yekîtîya welat nediparastin
 Bo xwe xwestevan bûn
 Bê xêr bûnî
 Ez dibêjim belê, belê
 Ez gorîno
 Ew nezanbûn, nedizanîyan
 Raste, gora zanînên xwe dixebitîyan
 Le hûn pir zana ne
 Çima berpirsîyarîyê nagirin ser milên xwe
 Bo azadîyê, bi rastî, bi dil ked pêvîste
 Hûnên ku tenê diodayên niv tarî de
 Dora xoçeyên gilover de dengdikin
 Hewayên mezintîyê davêjin, bînên xweş belav dikan
 Gel, yên ku wî barî dikişîniñ, we nasnakin
 Jîyana penaberî serê xwendêvanên me tevlihev dike
 Parçeyek bertîla mêjî teslim girtine, devên wan şil dike
 Loma tenê hêsabê xwe û mala xwe dike
 Nevelêye?
 Bo Kurdistanê xebat barekî giran e
 Îro roj roja jin û mêran e
 Fedakarî bê tuxub e, bê sînor e
 Yên ku di rîya welat de bikevin, navên wan nemir e
 Penaberên bê xîret, bi saxî mirin e
 Bê gorin e
 Welat xilas bibe jî penaber nazivire
 Li hêvîya pêşveçûyinê, avakirinê dimîne
 Ez ditîna van kesan fêr nakim
 Dilê xwe li kesên viha sar dikim
 Nizanim, ew kes jîyana penabertîyê çawa dipîvên, radigirin?
 Hezar carî li vê jîyanê pir xweştire mirin
 Wan welatan de meh dibin sal, naborin
 Penabertîyê ew rastî li min de fêr kirin
 Mirov nav gele xwe de serbilind e
 Nav bîyanîyan de şûna me li bin linge

Yên me bi kevnên xelke jîyana xwe diborîne
 Zêde mebinin, hest mirîne
 Naxwezin rastîya rewşa xerabî bibînin
 Tiştên ku hemwelatîyên wanderan layiqi xwe nabînin
 Dawêjin ber derîyan
 Rewşembîrên me kevnên xelkê digirin, dibin malan
 Sedemên parsek bûyîné ji xwe napirsin
 Nabêjin çiyê wan li me zêdetire?
 Roja îro ye ku bindestîyê diparêzî
 Bila bimire, bindestî û mirin ber çavên min yek e
 Kesê ku xwedîye armanca mezinbe
 Wê zûlmê qebûl nake
 Rewşembîrên me bi xweşîti mirin e
 Gîştin e kolanên dûgelên emperyalist
 Ew gora zanîna xwe xilasbûn e
 Hemû bûne weki xezalên birîndar
 Kuncikên malan de, bê dost û bê yarin e
 Li xwe , li gel suketin e, anîrîn e
 Serê wan berwan de ye, xwar e
 Bi dermanên gejbûnê bîstûçar se'etan raketin e
 Xwendevanî ew e, mirov bi xwe re xwedî aşîti be
 Xelke re, dora xwe re pevneçe, şer neke
 Xwe bi delalî biparêze, bigehîjîne
 Gulên aşîtiye belavbike
 Bikarî dor xonça nezanan de jî rûnê
 Xwe bi giranî û zanabûna xwe bide qebûlkirin
 Dîroka me de mînak jî hene
 Xwandivanê bê berhem, zana nîne
 Bo min yên herî mezin, yên nav gel de ne
 Rewşenbîrino divê hun Elişêrê Qocgîrîyê ji xwe re bikin rêber
 Bikevin nav gel
 Nemînin bê rih û bê xeber
 Rabin ji xewa dermanên gejbûnê
 Serê xwe rakin / pêşengîya gel bikin

Min xwe kişt?

Ez çima çûm Botan?
Min hesreta gel û welat dikişand
Bê xwestina min bavê min ez birim Stenbol ê
Der dorên me li Kocgîrî yê man
Min bîrya her tiştî dikir
Yê ku bîyanîti nedîtîye
Derdê bêxeber, bêanedetî jî gund dûrketinê fêmnake
Zarokan nikarîbû ku bîryara malbatê buguherîne
Bê xwestin îteat dike
Em bi şînê rêketin
Mezin û qicik dest kirin paşilan
Mîrovên me dengê kilaman bilind kirin
Min nizanibû me kuda dibin
Em li golîgan sîwar kirin
Heta Badunê peyanekirin
Ku me cara pêşin seyyare dîtin
Em şaşbûn man
Me nedizanî mirov ne, yan jî cinawirin
Em girtibûn hûndirê xwe û dûr ve dibirin
Ji gund dûr ketin, ji min re bûbû wekî mirin
Bîrayê min qîr dikir
“Ev çîye? Ev ê me buxwe, em difirinî
Heta neh salîya min, cîhana min gundê min bû
Li Senbolê dijîyam
Di nav xanîyê Ûriman de mîna girtîyan makûm bûm
Azadî û mafên gund ez terk kiribûm
Min bêrya her tiştî dikir
Xerabîya herî mezin, pir tenê mabûm
Her tişt li min gelek dûrbû
Dêra fileyan û mizgefta misilmanan nêzikê mala me bûn
Dengê herduyan jî me re bîyanîbûn
Îşaretên çanda me tunebûn

Cîranên me zimanê me fêm nedikirin
 Destên me digirtin, em bervî behrê ve dibirin
 Dixwestin şûna cîranên li gund mayî bigirin
 Valabûna ku koçberîye amadekirîye tîjî kin
 Em zû paşdamayîyan bîrkin
 Êşên me sivikkin
 Gundê min pişta xwe dabû çîyayê Çengelî yê
 Otorîte û teknoloji tunebûn
 Me derewên medyayê nedibihîstin
 Wê demê, nav gundê dor çîyayî de
 Gora îro, em têra xwe azad bûn
 Çîman a Çengelî yê bihuşta min bû
 Min nikaribû xwestinên xwe bînim ser ziman
 Tenê di xewnan de li gundê xwe digerîyam
 Sal borî ji her tiştî pir dûr mam
 Şagirtî ku qedîya, bê imkanî xelas bû
 Ji min re firsenda vegeê çêbû
 Hêdî, hêdî amade bûm
 Wekî her dilxwazî, dixwest neteweya xwe nas kim
 Hesreta salan ji xwe dûr kim
 Rastîyên civat û welat fêm kim
 Tenê ji xwe re xwestvan nebûm
 Ez ji dil entellektuel bûm
 Min berîya salan sond xwaribû
 Koma ji şagirtên dora xwe re armancên xwe gotibû
 Wan li min bawermekirin û kenîbûn
 Xwestina min wekî ûtopyak dîtîbûn
 Min ji xwe bawer helvesta xwe danya
 Hêzkerinên xwe dianîn ser zimîn
 Min yê dora xwe re pir vekirî digot
 Ezê zanîn û hûnêra xwe bo ronediyan bixebitînim
 Gelek dom nake, hûnê bibînin
 Ezê armancên xwe bi cîh bînim
 Ser de dem borî bû

Ez dîsan xwedîyê hevokên xwe bûm
 Min heta ku zanîngeh tevakir
 Bûbûm xwedîyê bi sedan pirtûkan
 Em, giştî bi xebata teybetîya devokên zanîngehan
 Li dîroka welat, li rastîyên netewe pir dûr diman
 Ez bi çalekîyên xwayê teybetî
 Bûm xwedî armanc û raman
 Li zanîngahê çend hevalên min, weki min difikrîyan?
 Bi xêra cîranên kurdên Botan
 Li pîrsgirekên axa pîroz ne dûrbûm
 Têybetîya min, xwîn germ bûm
 Di hêla din ve, dilê min bi evînîya mirovan hatibû xemilandin
 Ew hezkirinek pir natûr bû
 Ev xelat ji dîya min re mabû
 Bavê min dilketîye xwezayê
 Tam û eşq dida wî rengê qeremix û soryazê
 Min nedikarîya ku xwe ji bihişte dûr bigirim
 Pêşgirtina hestan dest min de nebû
 Binyata xewnên min gundê min bû
 Min dixwest bibim rêzanê gel
 Gel li min bigirî hêz
 Min konê xwe barkir
 Mêvantîya bajarê Stenbolê xelas kir
 Çeperên pêşîya xwe bi destên xwe rakir
 Çûm serdana Sêrtîyan
 Bermayên jîyana xeribîyê canê min terk nekirin
 Bêxwestina min têkilîyên min teng kirin
 Ya xerab ew bû
 Navbera min û gel de dûrbûn hebû
 Encamên salên borî pir vekirî li ser min mabûn
 Zeliqîbûn, ranedibûn
 Ew bîyanîti jî dîyarîya jîyana dervayî welat
 Û perwerda dibistanan bû
 Min dixwest hestên bîyanîtiyê rakim

Pira hevqebûlkinê çêkim
 Ez li bajêr, nav gel de mîna bîyanîyan mabûm
 Hêla din ve ji fêrbûnê têr nedibûm
 Wekî birçiyê, xelayda derketiyê hûkirinê bûm
 Her ku roj diboriyan
 Min pir vekirî, baştir xwe dipîva
 Zêdetir jan dida min, tengasî û kêmasîyan
 Başbûn û xerabûnên çandê
 Di taldê de, vêşartî nediman
 Tiştên bê deng û xev hêla min ve dahatin dîtîm
 Sêrtîyan jî ez pir cûda dîdîtîm
 Fêrdibûm, fêrdibûm
 Hemi edet û tore bo min gelek nû bûn
 Wekî rêwiyê çolan, gervanê av ê bûm
 Caran li êşê kêfxirav dibûm
 Ez li gel û rastîyên wan pir bîyanî bûm
 Bi jîyana metropolan ji civata xwe dûrketî bûm
 Min edet û toreyên misilmanan nedizani
 Ez xeşîm û bîstûpênc salî bûm
 Bi rastî xwedî ceribandî nebûm
 Alê din ve, bi eslê xwe endama civata elevî
 Û bin destê axa û mîran de nejîya bûm
 Gora çanda “ez benî”îtiyê perwerdê nebûbûm
 Dervayî pîvanan dimam
 Hevokên “ez gorî, ez xadimî wekî çikên li ezman
 Li min dûr û gelek bê mane bûn
 Rastîya din, bi beyitên seyîdan jî mezin nebûbûm
 Endama malbata dîne qedexe bûm
 Min himik, himik paş ve hîştî bû
 Bi hezkirinek pir mezin li Stenbol ê rabûbûm
 Hestên herî mezin ji hemwelatîyan re vêşartîbûn
 Bi çîyan, dar û beran şadibûm
 Hez ji her tiştî dikir
 Min her ku gel naskir

Hêdî, hêdî dûrbûn li holê rakir
 Rewşê pirs û pirsgirêk ji min re zêdekir
 Şewên min bê xew sibe dibûn
 Pirs bûn wekî lesarên bê bend
 Li heremê sosyolizasyona gelan bala min kişand
 Encamên nezanînê nedihatî kişandin
 Çima şexsîyetên jar û har?
 Çima kesên hustî xwar?
 Çima ji kuştinê re, ji xerakinê re amade ne?
 Çekirinê re, ji avakirinê re gelek dûr û bîyanîn e
 Çima gunêyê wan bi hev nayê?
 Herdem ji hev re bê minetin
 Gefan li hev dixun
 Hember hevûdu serî hişk û mîna mixin
 Gelekên wan mirov kuştîne
 Çi psikolojîke xerab e
 Çi çandîk bê mirad e
 Çima hezi hevûdu nakin?
 Çima li ber zilma hevûdu, malan bardikin?
 Çima ji hev re alîkar nînin?
 Çima hember zordaran ser erd û linganin
 Ji her emrê re amade dimînin?
 Pirs her zêde dibûn
 Bi wan pirsan keyfxweşîya min winda
 Rengê madê min xerab dibû
 Difikirîyam
 Gelo li ser wê rewşê tesîra kîjan çandan hebû?
 Bera olan çî bû?
 Kîjan berpirsyaran?
 Kîjan femkirinan netewe ya min kiribûn wî halî
 Di mejîyê wan de ajotûbûn toximên neyartîyê
 Ser serê wan de berdabûn ava kelî
 Civaknas dibên
 Kilam û stranên neteweke rewşa rast nîşan didin

Ol ji kevnperestîyê re rê vedikin
 Pêşveçuyîne difetisînin, dewlemendîyê dikuujin
 Destan têkilîyên civatê vedikin
 Lîhêvên ser rastîyan radikin
 Her ku min xwest civatê naskim
 Rastî û kêmasîyan tazî bibînim
 Min pir vekirî dît ku
 Nav tengasîyan û bêmoralîyê de dimînim
 Min bîryara xwe da
 Ne bi lez û bez
 Ezê hêdî hêdî gav bavêjim
 Bi vî halî li hestên jar xilasbim
 Wekî çavdêr dûr ve bimînim
 Min qencî û xerabî bi hev re ditîn
 Diketim tengasîyê
 Hêrsê çavkanîyên betanên min dimêtin
 Hember rastîyan cimexweş û bînteng dibûm
 Min nedikarîya çavên xwe bigerim
 Xwe nedîtî bikim û rûyê xwe bizivînim
 Li tengasî û xerabîyan biborim
 Bi xandinê û zanîngeh qedandin ê
 Kes nikarî bibê ez zana û pisporim
 Her ku pirs zêde dibin
 Dem zêdetir bê tam diborin
 Hindik, hindik min civat naskir
 Rastîyên jîyane û giranîya toran pir vekirî fêm kir
 Ez nav pirtûkan da mabûm
 Li hûkmê çanda rojane bê xeber bûm
 Nîzama nivisandî di nava gel de rûnenişti bû
 Kanûnên dardakirî ber edet û toran de bê mane bûn
 Gotinên kevnperest li hemû şûran tûjtûr bûn
 Edetên kal û pîran bi hemû giranîyên xwe mabûn
 Di nav ciwatê de hêjayî û xwedî xatir bûn
 Agirê xebat û xurtbûnê muqawemat bedena min de bilindkir

Jîyanê bi tirş, tal û şîrînîya xwe dom dikir
Her rojek ku diborîya min tişteki nû hûdikir
Xerabîya herî mezin ew bû
Min ziman nedizanîya
Dil ji bi zanebûn berxwedanê rê nedima
Gel ji min re digot bajarî, bîyanî
Nedîtîbûn qîza Kurd xwendewan be
Bi dil, bi xwestin, bi nefsbîçûkî alîkarê wan be
Min bo serfirazbûnê sond xwari bû
Mînak bûna qencîye min re armanc
Serkeftin nîşana herî bilind bû
Min digot ezê hewl bidim
Bi zanabûn, hindik, hindik bimeşim
Merdiwanan yek û yek hilkişim
Kêmasîyan re rê nehêlim
Hêdî, hêdî sarbûn û dûrbûna gel rabû
Bi wan re bawerî çebû
Botîyên ku firsend ketîbûn dest wan û xwendîbûn
Bûbûn mîna stunên li darê
Ji quretîyê nedihatî xwarê
Li xwe gelek bawer û kêfxweş bûn
Wan tenê bo xwe û malbatên xwe xwendî bûn
Rêveberên civatê aciz nekiri bûn
Gora xwestin û pêşveçûyîna xwe
Ji xwe re jîyanên xweş amadekiri bûn
Hinan gotî bûn “em şoreşê dixwazin”
Weki agirê gîyê bûbûn
Pêtên agirên wan tîn nedabûn
Pir zû kefenên westandinê dirûbûn
Bi alîkarîya kom û kufletan, xwe jî xwekirîbûn
Enî jî, gel jî windakirî bûn
Şoreş newelê rehetê
Dibê mirov pir dirêj bixebite
Ramanê de domkirin serketinê tîne

Ku xwedî bîryar nebî
 Dibî kenoka beredayîyan
 Bin lingên kevnperest û feodalan de dimînî
 Xwe dor çeper kirî dibînî
 Nubûn
 Xwestwanê nubûnê
 Dibê xwedîyê eyarê zirav be
 Hember listîkên sedsalan xwe biparêze
 Gelek hişyar be
 Jîyan
 Em nikarin jîyanên rojane bifîkrîne
 Pêvîste dildayînê û planên xwe
 Pir dûr û direj bigirine
 Her dem şurên dagirkeran û destên wan
 Li paş hustîyên gel bûn
 Hin şoreşwanên kevn
 Bi fedakirîyê re domkirî bûn
 Lê belê çi heyf
 Hindik, hindik windakirî bûn
 Hinan jî rûhên azad û şexsîyet teslim kiri bûn
 Gotibûn "Me têra xwe karkir
 Weqes ked û dem bes e"
 Loma Kurdên reben man bê serokatî û bê kes
 Min ji xwe dipirsî
 Çima ew ditînên xwe de ser neketin?
 Li ber kîjan bayên xerab ketin
 Hevçetîya îro
 Tedbîra îhtîyadî, hêzên berdest em bernedîn e
 Pêvîstî, bidîtûn û domkerbin e
 Jîr û bedeldarbin e
 Rastî, tengasî û çareserî ku bi dengên bilind nayên xeberdayîn
 Domdike rizandin û paşvemayîn
 Zana ku tengasîyên civate negirin ber çavên xwe
 Hewl nedin

Bila nebên rêveberên me gundîyên nezanin
 Ev kanûna fizîkîye
 Şûnên vala bi wî halî namînin
 Miheqak tijî dibin
 Ez vê rastîyê vekirî dibînim
 Zana ji gel hez nakin
 Dûr ve disekinin û sêr dikin
 Nezan jî gora zanîna xwe hewl didin
 Pir rehetî tekoşînê pûç û xerab dikin
 Ku paşvaçuyîn çêbî, belavbûn bibî
 Em sûcdarin
 Di nava Botan de çend zana hebûn?
 Bi rastî xwedîyê wan hestan bûn
 Min nedixwest destê xwe bavêjim her birînê
 Tiştêki min ji xwe re dikir armanc dibir dawîyê
 Teslimi tengasîyan nedibûm
 Xwedîya taybetmendîya karakterik serî hişk û bi hêvî bûm
 Wekî hinan bær germîya herêmê pal ne dabûm
 Jixwe nebawêran digotin
 “Pir zor e
 Em nikarin ji wî gelê nezan re bimeşin
 Ji kerban û zehmetîyan serê me diêşê
 Goşt û laşê me dilerizê
 Porên serên me diweşê”
 Rehet nîne
 Kes ji me re azadîyê nav boxçeyan xelat de nayîne
 Gel pêşvexistin xwe helandin ê
 Pêvîste mirov xwe wekî çêça hînguv bibîn ê
 Her ku şevlê didê
 Beden ji alîkî ve jar û kêr dibe
 Dema ku min biryar da ez herim Botan
 Li Stenbolê yên dora min, ji min re digotin
 “Ew, çalakîya te ya xwe kuştinê ye
 Qet, qet xwestina bîaqilan nîn e

Armanca bêaqil û dînan e
 Te çi, çîyê xwe wenda kiri ye?
 Wir şun ve navê te, li cem me xeyalperest û gerokvan e
 Tu li wî bajarî cî û war nebî
 Her dem navê te mêvan e”
 Min hesabên kom û kuflet nekir
 Cîhana xwe bi xeyalên dewlemend kirina yên dora xwe
 Nexemiland û dorpêç nekir
 Hesabê hemû ciwatê kir
 Derîyê mala xwe heyanî paştê vekir
 Mirove dilxaz dikarî bibe alîkar û rehberik baş
 Min ew rastî bi xebata xwe eşkere kir
 Seba hinan ez mînakek gelek baş
 Seba hinan nebaş
 Bo gel ked dayîn, xebat domkirin
 Dewlemêndîya herî mezin e
 Zana û dilxwaz bi pratika xwe
 Pêşîya tunebûnê digir e
 Serê koçê rêya rast ve vedigerîne
 Ew şerê azadîyê de lingê herî xurtin
 Ku zanayên jîr û fedakar tunebin
 Kesên ku di nav cîhana xwe ya piçuk de dixebitin
 Sernakevin, girtîne, winda dikin
 Gel rewşenbîrên rast, xwedîyê bîryarên vekirî dibîn e
 Pir zêde qîymet dide
 Li zinarên herî bilind ji wan re cî pêyda dike
 Doşegên li tîftîg û kutnîyan çêdike
 Bi rêzik mezin dora zanan rûdinê
 Bê dîyarî namîne
 Ez li çûyîna Botan pir kêfxweşim
 Îro bi serî bilind nav gel de dimeşim
 Tama jîyanê li germîya gel digerim
 Bi çavên hêstir û xemgîn namirim
 Çi ku ji dest min dihat, min kir

Gora zanîn û fera bedena xwe pêwîstî pêk hanîn
 Loma çavên min vekirî namînîn
 Ava jîyana min gel dide
 Ez ku nav gel de nebim
 Xwarin tamê, tav tînê nade
 Ya rastî bi çuyîna Botan min xwe nekuşt
 Qilêra ku kemalîstan bi zanabûn ser min ve zeliqandibûn
 Min bi alîkarîya gel paqîş kir
 Bi sabûna bitimê şûşt
 Bermayên bîyanîtyê ji xwe dûr kir
 Min ku jîyan û têkilîyên gunditîye fêm nekirina
 Civata bajarî jî nas nekirina
 Netew li hevûdu der nedixist
 Mirov tenê bi xwandinê, bi pirtûkan
 Rastîyan nabîne
 Ji her tiştî dûr dîmîne
 Bê pratîk, bê ceribandin çarevan nîne
 Civat gelekî tiştan di taldê de vedişêrîne
 Kî ket nav gel, her tiştî pir vekirî dibîne
 Hevderxwistinên biçûk ez gêştandim
 Bo hevderxwistinên mezin
 Heta îro jî li hûkirinê têr nabim
 Min xwe wekî hêzdar didît
 Dijminan, berdevkên dagirkeran digotin
 "Hey kurdo.. jina bîyanî
 Emê te li jîyane qut bikin
 Hinên me meyîtê te ji Navala Qeseban re dîyarî bikin
 Rojên te tîn hejmartin
 Seba yên wekî te tirban dikolin, şûnan vedikin"
 Cîyê meyt bûna bi şeref ser serê min bû
 Tîrsa mirinê li min pir dûr bû
 Cîyê min, li bedeldaran, sozdarên kêmbû?
 Her ku diçû di nav gel de bawêriya min xurtir dibû
 Çavkanîya jîyana min ew bûn

Pêvîste em jinên Mezopotamyê nefsbîçûk
Û dilên me kokdar bin
Hestên pozbilindîtîyê ji sedemên nezantîyê winda nabin
Çeperên, tixubên xerab
Bi şuxula nav gel de radibin
Bi xebata rast gel ez naskirim
Gel ku ji hinekan hezikir
Dibê “Belê çavê min”
Hêdî, hêdî di nav gel de bilav bû
Deng û navê min....
Winda bû bajarîtî û bîyanîtîya min
Bi wan re yek xwarina nanê tisî
Li rûn û goşt xweştir bû
Bo min mirovên xwêzayî re rûniştin, denkirin
Ji ya dewlemendan hezar carî qimettir
Berhemdar û baştir bû
Xeletî jî bi lêgerînan rastir dibûn

Çima jin û mer ji hev re nemeşin?

Her dem
Bi her hêlê ve
Jîyana azad tînim ber çavên xwe
Kesên ku min ji xwe re weki mînak girtin
Heta dawîyê li berxwedan
Xêrxwazên herî mezin ew bûn
Her dem yek bûn, hev re bûn
Ne li du hev, teniştê hev şûn girti bûn
Hev re rabûn û xebat, xilasbûnê tîne
Bila tenê mêr nebin xwedî text
Jin paş taldêya perdan de nemîne
Bi hev re pêşveçuyin, bi hev re xebat pir xweş
Mêr makyevêlist bî, sextekarîyê bike
Bi zanebûn jinê paşve bihêlî, nebaş e
Tama xwarina ku bi destekî were çekirin
Nayê xwarin û nexweş e
Mirov bi destekî tencikê bigire
Bi destê din jî tev de
Naqulibî, gêrnabî û narije
Dûstanê nav rojîngê giranîya xwe vêdişêre, diparêze
Jinino hevûdu hişyar kin
Destên hevûdu bigirin û hevûdu bilind kin
Pêzîstîya herî mezin li hev baver kin
Welat ku azad bû
Hûnê wê demê li hevûdu dilxweş bin
Qîzno qey roj bê tav û tîn dibin?
Çîya û şikeftên Kurdistanê bila ji me re mal bin
Seba tiştên bêqîmet rojên xwe derbaz nekin
Rîya jîyana wekhev û serfiraz de pîr û kal bin
Bala xwe bidin dijmin
Bertîlên wan kevîran dihêlinin
Mirov bin tesîra navbenkaran de dimînin

Bo standina kesayetîyên me
 Dagirkeran hemû bertîl amade kirin
 Neyarên ji serxwebûna me re
 Hûn xwestinên me rind bidin naskirin
 Em mal û mûlk, şan û navdengîyê naxwazin
 Bibin rêberên bindestan û xadiman biparêzin
 Qîzno bixwînin
 Berdeviktîya hemcinsên xwe bikin
 Hember hişyarbûna me lîstik zêde ne
 Mêr dixwezin tekoşîna me xerab kin
 Bi avdewa şor dara jîyana me xerab kin
 Ew cins bi sed salan e li ser text e
 Armanca wan jina bê rêxistin û bêtifaq e
 Mezinên mezinên me dagirkerin
 Mezinê me jî mêrin
 Wan em helandin, bi zanabûn emrê me xwarin
 Bertîlên ser navên diyarîyan tên, bê mane ne
 Ew bo girtina çavan û dilan parîyên kirêkirinê ne
 Xurtbûna rêxistinan bila we netirsîn e
 Hûn ku erîşê ser kevnperestîyê nekin
 Mêrên bê ar dikarin her xerabîyê gelek bi rehetî bikin
 Dara jîyana jinan bi dorhesin kin
 Belê tengasîyên me pirin
 Zivistan bi mijin û dirêjin
 Rojên bager û bahozê bi rehetî naborin
 Ew ê bi xebata me were bihar
 Hember xebata azadî xwestina jinan
 Mêrên paşvemaî dibin weki gurên har
 Gunêye wan bi jinan nayê
 Dibên “namûs”, dibên “kêm xebat”
 Bi neyartî êrişî ser jinan dikin
 Bi lêdanê, bi şerê rûhanî tendûrîstîya wan xerab dikin
 Xeberên xerab, lêxistin û kêma dîtîne bi hev re dimeşînin
 Gotinên xweş layiqi yên nav cîyan

Û kevanîyên malên xwe nabînin
 Bi qeftan çîçegan û gotinên xweş der ve dişînin
 Kêfa mêran pir xweş e
 Dibên “text ê rêveberinê dest me da ye
 Qey polîtîka û xeberdayîn hêvîya we maye?”
 Ya rastî, serkeftin ya mêran nî ne
 Jin nezan û bê hêz mane
 Loma mafên wan ê mirov tî yê jî winda bûne
 Yekbûn nebûna jinan, li jinan da wende kirin
 Bi xerabîyê mêjîyê wan hatin belav kirin
 Mêrên kurdan tinaz bi jinan dikirin
 Hember ken û xeberdayînen wan
 Jinan li sîngên xwe didan û nifir dibarandin
 Mêr bi ramanên dagirkerîyê difikirîn
 Gora ditînen xwe yên newêkhêvî
 Bernameya bindestmayîna jinan pêk tînin
 Bi xebatên xwe yên tarî jî namînin
 Caran ji hêrsê û qarê nikarin xwe kontrol bikin
 Dest bi xeberdayîne û gotinên xerab dikin
 “Jinino, qîzino hûn çî dibêjin?
 Qey em tenê xwe re dixwezin?
 Li cîyê xwe rûnên, zimanê xwe dirêj nekin
 Bixwe xware mijûl bûnê kêmkî
 Xeber nedin, deng û destên xwe ranekin
 Bi çavên bel, bi didanên raşidandî sêri me mekin
 Mafên we çûne, hûn bi her alîyi ve têrin
 Em ku rû bidin we hûnê ji lingan dest pêkin
 Hêdî, hêdî ser serê me re derkevin
 Dawîyê de emê bi rû hevdu bikevin
 Bi ev gotinên bîyanî hûn ê çî bikin?”
 Mêrê Kurd bo berpîrsîyarîya malê
 Çalekîyên dijmin xwe ji re mînak digire
 Çi heyfe
 Mal mîrato ji azadîyê jî ditirse

Azadbûna jinan wekî xerab bûn hesab dike
 Ji jîyana azad tişteki fêm nake
 Dibêje “ Ezê bindesta xwe winda bikim
 Bindestek din li ku, bi kîjan peran peyda dikim?
 Ya bindestê xwe de dixebtînim, radizînim, hişyar nakim”
 Belê, belê nezantî
 Nezantî, çiqas tişteki xerabe
 Bi wan ditînan
 Navbera jin û mêran de hevaltî, evîndarî, rêz, bawêrî şîn nabe
 Gora ditîna min jîyanek xerabe ye
 Jin dixebite, jin ducanî ye, jin dayîk e, jin berpîrsîyar e
 Hemî tişt e, li ser pîyan e
 Lê ku hat xeberdayîn
 Jin netişt e
 Cisnik bêaqil e û beradaya ye
 Mêr ji ramanên, ditînen xerab nikarin vegerin
 Bi herdû destan hemêz dikin, dizeliqin
 Bo şînbûna ramanên ku neyartîya jin û mêran dikin
 Li çareserîyan, dermanan digerin
 Wan ramanan bi kîloyan distînin
 Xwestevanên, alîkarên kevnerestîyê cem hevûdu cî digirin
 De were wan xwestinan fêm ke
 Bi rastî şîrove ke
 Mêrê ku dibê “ Mêjîyê jinikê û yê heft mirîşkan yê ke”
 Ew ê xwedîyê wan ditînan ji me re rêxistinên azadi yê ava kê?
 Mal xerabo, dayika xwe jî bi wan gotinan bi nav dike
 Mêran bi rexneyên xerab, bi xurtbûna fîzîkî
 Xwebawerîya jinan dan winda kirin
 Bi hestên dayîk bûne
 Dest û lingên me hatin giredandin
 Wan em bo armancên xwe hanîn, birin û dan xebitandin
 Belê serketin
 Ku navên wan, nav civatê de hatin naskirin
 Keda jinan bîrdikin

Ji xwe re kevokên ·nû pêyda dikin
 Seba hilkişandinê, bilind bûne
 Yên ku ji xwe re kirin merdîvan silav jî nakin
 Xwedîya xebata zor û zehmet bi rehetî tê bîrkirin
 Ku xwedî kursî bûn
 Xwe ji rewş û jîyana xwe ya berê jî dûr dikin
 Ji biranînên xwe direvin
 Qesrên dora xwe dihelişînin
 Wenyên kevn hurdikin
 Di mal de jîder ve bi hestên mêranî qîr dikin
 Xwe wekî şêrên daristanan hêsab dikin
 Mirov çawa bilind dibe
 Rojikê jî xij dibe û dikeve
 Çêbûn ew e ku mirov xwe biparêze
 Şexsîyeta meran bilav nebî, neqelişe
 Bi xwedî hesîyet ji çîyayên bilind de dakeve
 Ji hespa pêşbirkê pîya be
 Mîna berê, nav civatê de xwedî şun be
 Nav mezinên me bîrva terin, xwe bîrdikin
 Pir jor da, li dora xwe sêrdikin
 Jin dişuxulin
 Ew rojnameyên xwe dixwînin û temaşe dikin
 Dibên “ Jinino hemû mafên xwe teslim bikin
 Devê xwe bigirin, behsa şoreşan mekin
 Pir zêde pêşve meçin
 Bi navê Xwade û Resule wî emê we şerjêkin”
 Mêr polîtîkvan in
 Gelek caran bi gotinên xweş jinan dixapînin
 Zêrên dîyarîyê digirin, tînin
 Xeberên şîrîn dikevin şuna hevсарên hêstiran
 Di gevrîyên jinan de rêçan vedikin
 Kîp kirî dimînin
 Her ku sal diborin
 Têkilîyên wan dibin weki xwarina ber têrxwaran

Tamê li hevdi nagirin
 Wekî bedenên bêxwîn
 Çavan nav malan de digerînin
 Bin darê zorê de
 Ji mecburîyetan li cem hev dimînin
 Ew girtîyên çand ê û ciwatên e
 Wê revşê, wî halî zêde nabînin
 Statûyê diparêzin, çima deng derxînin
 Bi hezeran kom û kuflet halê hevdane
 Navên wan malbatine
 Nav xanîkî de mayîn hûbûne
 Ew jina ku; bawerîya we bi we tune bî
 Ew ê bo qîzên xwe çi bike?
 Bêçareserîye
 Wan gora çanda bindest perwerde dike
 Pêwîste jin hevûdu hişar bikin
 Li xeletîyan, kêmasîyan neborin
 Law û qîzan ji wekhêvîyê re amade û mezin bikin
 Jin hişar nebin
 Mêr firsendên pêşwaçuyîne li malê dûr dikin
 Ji guhertîne ditirsin
 Sedemên gûmanan aqil winda dikin
 Ku ji pireyan borîn
 Xwestinên xwe hanîn cî
 Pirtûkên ramanan vêdişêrin, xerab dikin
 Têlevîzyonan li erdê dixînin, hûr dikin
 Jin ku naxwazin bi bombeyê kîmyevî bimirin
 Bi hezeran meîtên me li kolanan nemînin
 Ew ê bêjin hey mêrino, em jî cîgirin
 Fermo, pêşve verin
 Ew ê bi nênîgên xwe wekin bîrên dewlemêndîye
 Li holê rakin ramanên bêhêvîye
 Dagirker nezanti û paşverûtîyê bajar, bajar belav dikin
 Kevnperestîyê diparêzin

Mêrên nezan hember jinên belêngaz har dikin
Jin li her heremê tengasîyan dikişînin
Hêvî, xwestin û kerba xwe jûr ve
Xwedê ye xwedî bar re dişînin
Jinên perwerde nebî dimînin bêçare, bêderman
Kevneperest hember revşa wanê xerab, ji şabûnê difirîyan
Jin hûbûbûn
Li çokên xwe didan û digîrîyan
Bi kîjan sebeb jina kurd ew danêkirin heq kir?
Kerbê kanîyên çavên wan xerab kir
Em jin law, bira, bav, kalik, xezûr û mêrên xwe ve pir merdin
Ew me re dibên “ Li rêçên dapîr û dayikên xwe der mekevin
Ew ramanên ve sedsale berdin
Ser ditînen ku ne gora çanda mê ne xeber medinî
Em mêran re dibên cudatîyê ji hole rakin
Rastî, bi dil, bi bawer bo wekhêvîye bang kin
Bes e, hûn mêt nîkarin ser navê me kar kin
Me ji jîyana rojane sar û dûr kin
Toza mirinê li dora me belav kin
Hemî xweşî bo we ne
Hûn bo me rêya oxirê venakin
Cudatîyê, newêkhêvîyê di nav me de belav dikin
Her tiştî gora xwe dipîvên û eyar dikin
Nav ramanên feodalîzme de dilevizin, gevz didin
Nav koma jinan de toximên neyartîyê avdidin
Yekîtiyên jinan jar dibin, belav dibin
Bazirganên nezan Fizûl Bekoîne, sedemin
Ew ê jin qireja ku mêjûyê mêran de cî girtîye paqîş kin
Wan li bêziravîyê, li ramana nexerxwaz xilas kin
Mêr ew ê hedî, hedî bi sebre pêşbikevin
Îro nîkarin gavên şip, kîp û dirêj bavejin
Ji bê bawerîyê bêferin, dikevin
Rastî jî ev e mêt lîstîkvanin
Bêziravîya xwe, tirsên xwe vêdişêrin

Ji kêmasîyên xwe re hêcetan pêyda dikin
 Kevneşopîye diparêzin
 Dagirker hember hişyarbûna jinan
 Mêrên paşverû digêşînin hevdu, ber hevûdu dikin
 Xeletî û kêmasîyên jinan pir in, mezin in
 Serpêhatîyên xwe nanivîsînin
 Bîyanîyên ku li welatê me digerin
 Tenê gora şîroveyên xwe dinivîsînin
 Bese
 Bila zilm û zordarî nav civata me de nemîne
 Qîz û law kîne?
 Di dawîye de xwang û birane
 Her dem em jin ji bo malbatê daxwezine
 Bi vê ramanê têne perwerdekirine
 Mêran jî wekî zarokên xwe dibîne
 Bi hestên dayîkbûnê nêzikî dibe
 Sing û berên xwe bêtixub vedike
 Mîna dayikan pêvîstîyên wan pêktêne
 Sucê meye, em mêran dialîmînine
 Bêdergûş namînine
 Her dem dayika ducanine
 Dema ku em hûbûn xwe re xwestine
 Pêşdîtin û egoîzma baş ku me jinan re hebe
 Zêde dom nake, ewê armanc çêbe
 Wê demê bi her alî ve xilasbûn ava dibe
 Jin ku jîr û zanabe
 Hin mer jî tîn guhertin
 Ji jina xwebawer re rêz tegirtin
 Li hestên xerab dûrdikevin
 Kêmasî û xeletîyên xwe dibînin
 Wekî berê ranakevin
 Îro bi hişyarbûna jinan
 Rêveberîya mêrên xerab difetisî û can dide
 Erîşên wan, harbûna wan

Ji tirsâ dawîbûna desthilatîya wan e
 Hember fêrbûna jinan neçar mane
 Xwestina jinan, şîrkatîya desthilatîyê ye
 Dest mêran de were me jinan neziki cîgirtîye jî nakin
 Jinino, li nerm nezîkbûna wan nexapin
 Her dem xwedî pirs bin
 Gûmanan bikin
 Ji lefzên “evîna min, şîrîna min, delala ber dilê min”
 Qet, qet bawer nekin
 Ji wan re rê pirin
 Ku bi gotinên çavan kûr dikin nekanin
 Dikarin bi hacetên din me bixapînin
 Kî bi xwestina xwe
 Bi dil û razîbûna xwe
 Dide desthilatîya xwe
 Teslim dike textê xwe?
 Ew ê hêrsa windakirinê hin mêran bê hizûr û nexweş bike
 Qey gunê û sucê yê me?
 Jiyanê de şîrkatîyê nizanin
 Ji ditînen bav û kalên xwe dev bernadin
 Jina hişar ji xwe re rikeber dibînin
 Li listîkan digerin ku
 Me bi xerabî ji ber çavan bexînin
 Bo wê armancê paşdagotin
 Zan kîlîdên dest mêranin
 Bi paşgotine dikarin jinê ji hêza jîyanê dûrxwînin
 Navê wê wekî “jina xerabî belavkin, derxinin
 Bi hezaran jin bi wî halî ji tekoşînê hatin dûrxistin
 Mêran piştên hevdu dan mistdan
 Bi dengê bilind qîrînîyên keyfxweşîye berdan
 Yê ku nedizanîyan digotin qey maran li wan da ye
 Kor nebûbûn, didîtin
 “Meşka dew bi du pîyan nayê kildan
 Kendir li sêpîyê tê girêdan”

Min bi xwe her dem alîkarî û rêhevaltîya mêrê kurd kir
 Bi dil ji wan baver kir
 Bê tuxub da
 Bersiva xwestinan kêr nekir
 Gora xwestinan, fer û zanabûna xwa parva dikir
 Ew perwerde ya malbata min bû
 Min xwe re xwestin nedizanîya
 Her dem dayîne re amade bûm
 Ez wer hatibûm hûkirin, hûbûbûm
 Nihatibûm hişar kirin
 Çav girtî û şevên kur de raketî mabûm
 Êşan, derd û birînan xewên min revandin
 Dema ku, ez bê fêr û bê derman mam
 Min li dora xwe kes nedî
 Dost û yar tûnebûn
 Nexweşîya min, hestên min nehatin ber çavên wan
 Cîrana min a ku bi eslê xwe bîyani ye
 Ji min bavê zarokê min û rêhevalên min dipirse
 Nikarim bibêr, dema ku ez serxwe bûm
 Gora pêvîstîyan berhemvan û alîkar bûm
 Mal û dora min tijî dibû
 Dema ku ez bin barê salan de nexweş û bê hal ketim
 Min li dora xwe sêrker kesekî nas tune bû
 Kursî û xonçe valabûn
 Belê, belê rêhevaltîya me
 Rastîyên me ev in
 Rojên tengasîye de em li hev nagerin
 Destên hevûdu nagirin û naporêzin
 Nav lesara nexweşî û tenêbûne de berdidin
 Bi berên berfê biraninan hildidin
 Bi vê bêkesîye hestên min roj bi roj can didin
 Min bi serencên, bi jîyana xwa ya borî
 Mêrên Kurd nas kir
 Loma hêvîya dostbûnê û rêhevalîyê winda kir

Îro ez li xwe dipirsim
 Min bi salan qefilandin û ji xwe re xwestin nezanî
 Dayîk bûm, jin bûm, rêheval bûm, aqilmend bûm, hertişt bûm
 Dema ku ketim û hevceî alîkarîyê bûm
 Min çî hêvî dikir û çî dît?
 Yê dor û nêzîkê min bo min çî kirin?
 Xwe dûrgirtin, bêxeber û bêpîrsîyar kirin
 Hember weqes tiştan
 Valayîbûna dil û dorê
 Mafê min ew bû
 Rastî û xerabîyên jîyanê pir bi giranî min dan fêm kirin
 Dawîye de bi her hêlê ve tenê mayîne
 Ez li hertiştî dam dûr û sar kirin
 Ez kurd im
 Ez jin im
 Ez dayik im
 Ez dinivîsim
 Ez xwedî bîryar im
 Ez ne belêngaz im
 Ez ne gunekok im
 Ji xwe bawer im
 Min dil ji xebata der ve
 Barê malbatê jî girtîye ser milên xwe
 Ez berhemvanîya jinê derdixinim holê
 Peyîtandin dikim
 Her alîyî ve duşuxulim
 Lê, ez ne evdal im
 Îro pir bi zanabûn alîkarîye naxwezim
 Wekî her dem bi hemû giranîya xwe
 Ser lingên xwe diskînim
 Ez hember xizintîyê
 Ez hember hemû dagirkerîyan tekoşîne didim
 Ez ser pîya me, bi nexweşîyan dijîm
 Xêrnexwaz bila qet hêvî nekin

Bê dem namir im
 Ezê dile xwe rehet bikim
 Gora xwestina xwe berhaman derxinim
 Der û dorên xwe dewlemend kim
 Kesên ku rêzê, hûrmet ê heq nakin
 Ji wan re nabêm “ez benî û ser serê min”
 Têybetîya min ev e
 Bi dengê bilind xeber didim
 Loma nayêm hez kirin
 Min bedelên xwestinên xwe yên pîroz
 Gelek giranbaha dan û didim
 Ez ne du rû me, ne jî tevzîr im
 Nikarim wekî qeşmêran bibêm û bijîm
 Lê belê
 Nav rexistinên politik de nayêm hezkirin
 Çibikim, ez welê me
 Her mirovekî, gora wî têybetîyên wî hene
 Nikarim wekî şanovanan bilîzim
 Ber bêhesîyetan sere xwe heta erde bitevînim
 Di mêjîyê xwe de hin tiştan bifikrim û biparêzim
 Ziman jî gora xwestinên hinan bilizînim û vegeînim
 Ji neçaran re, ji ked xwaran re, ji nexweşîyên qada bilind re
 “Hûn bi marîfet in, çavter in û tenê bo gel dixebitin
 Pir, pir fedakarin” bêjim
 Werim şerjê kirin jî
 Rastî çî ye di devê min de ev derdikeve
 Di nav dûrutîyan de ku bê deng mam
 Xew bi çavên min nakeve
 Bo wan sedeman jî ji rexistinên polîtîk min re şun tune
 Nayêm qebûlkirin
 Sekter dimînim
 Hebûna min, rewîştên min welê ye
 Nikarim ji reş re bibêm sipî
 Ji xerabîyê re bêjim qencî

Sêri qeşmerokan dikim
 Cîgirtîyên bê hûnerin û hatine boyax kirî
 Ji xwe re xwestwanên deng zêde vekirî
 Çawa, bi çi gotinan bilind dikin ala bê rengî
 Temaşevan ser piyan e
 Serê wan di ber wan de û pêsîrên wan girtin e
 Bo wan destên xwe li hev dixin
 Ya rastî ev atmosfer nexweş e
 Di aliyekî ve gel
 Di aliyekî ve çekên ku mirinê vedirişin
 Ê ez difikrim
 Kûr, kûr terim
 Nuqmi bêdengîyê dibim
 Jana rastîyê daveje dilê min
 Dibêjim ê va çawa be?
 Ez bîryara xwe yê xeberdayînê de dom dikim
 Kurd hîn bûye axayê xwe re bêjî "ez xulam, ez xadim"
 Ê tebaxa rûhanî wekî xwedê pîroz bibîne
 Difikrim
 Ew ê gel ji van alimandinên xwe çawa dev berde?
 Çi demê?
 Ewê bi çavên rexnekirî seri rêveberên xwe bike?
 Şehsîyet ew ê çawa ji dûrûbûnê xilas bin?
 Mera nivşek nû pêvîst e
 Nivşek bê hesab rastîyan bînî ser ziman
 Bi gotinên klasîk xeber nede, wan nexebtîne
 Ew nivş dikarî çiraya Kurdistanîek xwedîye dadîya civakî vêxine
 Şuna rêveberên rast de rune
 Çima dû rû û tevzîr ji min hez nakin?
 Bi xerabûn behsa min dikin
 Gora xwestin û ditînên xwe min rexnedikin?
 Dest wan de vere sêpiya dardakirine
 Meydana gel de datînin
 Kendîre can girtine ba dikin

Ji jor ve diçeriqînin
 Wekî çermsipîyên ku çermsor guran
 Ser serkeftina xwe avên cemed girtî vedixwin
 Xwe şer û devjenî karkirî dihesibînin
 Di dadgeha darizandine de cîyan par ve dikin
 Min bi bêrêzîya qaîde û kuralên civatê
 Nasnekirin û qebulnekirina otorîta mêran suçdar dikin
 Ala partîya mêrên serdest bilind radikin
 Ez vêşartin û xerabîyan
 Tiştên nayên xeberdayîn ve dikim
 Rastîyan didim ruyê hinan û bêberrû dizeliqînim
 Dibim kolandvana neqebên pirsan
 Pirsgirekên civatê û jinan tînim rojevê
 Bi bawerî dibêm û li dora xwe çav digerînim
 Pêwîste jin xwe re çandek nû amade kin
 Çanda kevn ji xwe pir dûr kin
 Lêkolînên pêşveçuyîne kur kin
 Jinên pêşveçuyî
 Berpîrsîyarîya çanda nû bigirin ser milên xwe
 Nav civatê de xwe bidin femkirin bi ditînen xwe
 Bê arî azadî nine
 Jinên me azadî xwestin û qeşyê
 Weki hev dipîvên û hev re şîrove dikin
 Ew ê yên zana perwerdetîya hest û xwestinên rast bikin
 Mêr jina heralî ve serketî eşkere qebûl nakin
 Li hember me zirxên zehmîyê lixwedikin
 Bê deng, weşartî, bi çavên tazî kirinê seri me dikin
 Ez mêjîyên wan dipîvêm
 Xwestinên wan tengin
 Dilên xwe de dibên
 “Xwezî ez jî hevalê jinek wer bûma
 Jê fêrbû ma
 Min bedena wê hemêzkirina
 Çav û dile min têrbûna

Ev bi her tiştê xwe ya min bûna”
 Li çavên mêran xwestinên wan dibirçin
 Bi birçibûna mêjîyê wan û dûrûtîya wan dikenim
 Hestên wan kêfa min tînin
 Caran min li xemgîrîye dûr digirin
 Heta ku zikê min bêşî dikenînin
 Xwestekên wan li nêrîna wan dixwînim
 Jarbunên wan gelek vekirî dibînim
 Lê çavbirçiyên me terbûnê nizanin
 Ez parîk nan nînim
 Wekî gûnî me gevrîyên wan de dimînim
 Nikarin min bucun û daqulînin
 Narim xwar
 Bi ditînên xwe qefsingên wan de dêşînim
 Kesên teng difetisînim
 Bila ew der ve çavên xwe terkin
 Bi heyranî sêri me bikin
 Jinên wan jî malan paqîş kin
 Zarokênên bînin û bi setan ser lingan bimînin
 Xwarinên rengîn û xweş çêkin
 Zikên wan têrkin
 Belê ew xwestinek mêran nakin dudu
 Cî de jî gora xwestinên wan dibin gorî
 Kes xwestina jinan nabîhîze, nabîne
 Ew jinên gora xwestinê ne, yên malê ne
 Serê wan giredayî be, vekiri be zêde tişt ferq nake
 Jina Kurd çavên mêrê kurd têrnake
 Ya malê çî dike bila bike
 Jina der ve bala mêran dikîşîne
 Hestên wan bin de dilerîzine
 Ez rastîyan bi dengê bilind dibêm
 Bi şujinan hûcranê û hilgirtine vedikim
 Loma nayê me qebûl kirin
 Bi sekterî tîm navkirin

Mêrên, jinên ku bi rastîyan û zanabûn dijîn
Dikarin her tiştî pir vekirî bibêjin
Jina hişyar û zana
Mêrên Kurd wê jinê
Ji xwe re neyar dihesibine
Weki helişvana kom û kufletan dibine
Bêrêzîya mezin dikin
Xeberên xerab dipijîqînin
Bi pînan broşa keda salan dirijînin
Bombayên li derevan hatine amadekirin diteqînin
Pêwîste jin destê hevûdu pir xurt bigirin
Hevûdu bi hezkirine bilind bikin
Heta ew salên dawî
Ew civata du rû û kevnperest bi hemû giranîya xwe
Hustîyên me de darda bûn
Bi alîkarîya hemû çek û rêxistinên xwe
Nehîştin em pêşve bikevin
Ditûnên xwe bînin cî û bi rêya çalakîyan serkevin
Xeberdayîn, raman, fikrandin jinê re qedexe bû
Loma serdestîya xwînxwarên me
Li Kurdistanê de bi dijvarî belav dibû
Mêrê kurd li xwe nedidît rabî, gelek mîskin bû
Ji bê xîretîyê dûr nedibû
Mêr bûbûn kincvanê jinan
Her tişt gora xwestina xwe didûran
Jinan nedikarîyan bêjin
Em wê dû rû ne
Wan kincan qebûlnakin
Li xwe nakin
Kincên ku civatê û mêran didûran
Bi xweşî jinan re dibûn goristan
Qey jinan dikanîyan mafê mirovêbûnê bipirsîyan?
Jin her dem ji zexmbûna bedena mêran ditirsîyan
Loma berdelên giran baha dan

Îro zexmbûya beredayî zêde karnake
 Jin bi mêjîyê xwe hestên kûvî sar dike
 Ditînên xerab li keran bar dike
 Ji xwe dûr dike
 Pêşveçuyîna jinê mêrê nezan har dike
 Jin ku bibin porvan, solvan û kincvanên hevûdu
 Bi gora xwestinên xwe bîryar bidin
 Nezanbûn û bê arî namînin
 Emrê me pir kurte
 Li du me qencî û berhemên xweş dimîne
 Serî di ber de berdayî û rê de çuyîn
 Gora mêran namus ev e
 Îro bi xebata jinan ew ditîn betalbû, nameşe
 Heta ku jin nebûn likolînvana, şervan, tolhildêr, çalekvan
 Xwe re xastvan
 Gora beyanemeya mafê murovan
 Mêran mafê mirovayetîye jî ne dan
 Ez navcî me
 Tenê xwestinan tênim ser ziman
 Hember tengasî û xerabîyan
 Xwe ker û lal nakim
 Wekî her mirovekî kurd
 Ez jî berpirsîyarek im
 Gora rastîyan dendikim û dixebitim
 Mîna hustirîyên zevîyan têm dîtîn
 Loma bi sekterî têm navkirin
 Keça Kurd
 Xwestinên, pêvîstîyên xwe hêvîya hinan mehêle
 Qet, qet nesekine, bişuxule
 Gora zanîna xwe
 Çi ji destê te de te bike
 Dema raketinê nûne
 Sekinandin, hêvîyên mayîn
 Bo te xeterê pêk tîne

Ku ew bûn hûbûn
 Kes nikare tişteki bike û biafirîne
 Hûbûn, sistbûn meran, armancên meran dukuje
 Xwestin tamên xwe winda dike
 Hestê berxwedanê hêdî, hêdî bê fêr dimîne
 Jina Kurd heta îro xwestinên xwe bi destên xwe neynan şunê
 Hîşt hêvîya hinan
 Jinino ji xelkê hêvîyan mekin
 Yên ku alîkarîyê bidin paşê ser serê me axatîyê dikin
 Serpêhatîyên jinên welatên azad bixwînin û lêkolîn bikin
 Baş bibînin, ka wan çi xeletî û rastî kirin?
 Îro rewşa wan çîye û çî dikin?
 Ji xwe re dersan derxînin
 Berhemên zimanên şîrîn û ji hertiştî bawer mekin
 Mêr bi can, bi dil me re nabêjin
 “Hevala min, şîrika jîyana min”
 Hevaltîya xwezayî qet nakin
 Armanca bimîne hêvîya hêvîyan
 Hêdî, hêdî xwe sist dike
 Dibî kefa ser mirîyan
 Tekoşîn dikeve bin lingê mêran
 Xwestin tenê bi nîyetan nagêşin sêran
 Bi insafa hinan azadî nayê ber dêran
 Mêr gora fêma xwe, gora merhameta xwe dimeşe
 Diqarên, nexwestvanê serfirazîya me ne
 Encamên perwer da kevnperest nav çavikên wan de ne
 Li serên wan heta lingên wan hesudî dueşe
 Jin ku xwe hevceî alîkarîya wan bibîne
 Azad nabe
 Rojên xwe bi xevnan derbaz dike
 Jîyanê de wekhevûnê nabine
 Jin ku bi fermana xwe tevger bike
 Zexmi û aqile wê teri wê dike
 Jin ku bifêr bû, ciwat xwurt dibe

Jin ku jîr bû û bi ramanên baş hat xemilandin
 Civat jî bi hêla rindbûnê ve tê guhertin
 Tîrêjên ronîya delal tîn dîtin
 Pêwîste jina Kurd dev ji gîrî berde
 Lingê xwe bi ditînên baş li erdê de
 Jin bêjin emin, em jî di milên hev de ne
 Kî, kîjan mêr me û xwestinên me fêrî dîke?
 Bi mejokî vekirî çalakîyên me şîrove dîke
 Yên ku mirovên jinên bin zilma mêran de mane
 Navên wan jinan cem yên hêsîran e
 Bi dengê, qîrînîya mazluman
 Bawerîya xwe diparêzim
 Qîrîn û hêrsa min hinan ditirsine
 Fêsad û tevzîr ji min dûr disekine
 Min wekî neyarê cinsê xwe dibîne
 Ez ne neyare wî cinsîme
 Xwestvana dostbûne û wekhêvîyê me
 Xwezayîya xwe qet winda nakim, bernadim
 Nîşana êrişên xerab dibim
 Xwe berpîrsîyar dibînim
 Loma ji tekoşînê dûr namînim
 Kî dixweze, dikare min û dîtînên min qebûl bike
 Kî naxweze bila rêhevaltîya me neke
 Jina kurd ji te re gotina min ewe
 Fêsad û nexweşên kursîyan ji xwe dûr ke
 Cisnê xwe bi hestên xêrxwez û evînê hemêz ke
 Tu çiqas dikarî waqas hestên xwe xurt ke
 Pêwîste mêr femkin, em parîyê xweşnîn in
 Bedenên me ne bo terkirina çavên wan in
 Em bi pêşketina tekoşîna xwe keyfxweş in
 Bila mêr gora hûnerên me me bigirin dest
 Ser me şîrowan bikin
 Bi çavên qarandin, hesudî, nexwarxwezî sêr dikin
 Hin bi hêrsê hem didanan diqirçînin, hem jî tif dikin

Îro çibikin jî nikarin bendan ber me çêkin
 Me berdîn hevdi û yekbûna me xerab kin
 Tenê ew te ser milên wan
 Dûr ve bisekinin û sêr kin
 Ez tilîya xwe didim ser birînan
 Kûwîyan re dibêm rastîyan bibînin
 Em wekî du hêlên çiyayîkîne
 Bê alaqa nemînin
 Loma ez bi sekterî tîm navkirin
 Navê min bi xerabî tî bang kirin
 Ne destên rûhanîyan maçîvanim
 Ne jî ji ber feodalan serî ditewînim
 Hember dagirkeran bi zanabûn şervanîm
 Nezanan re fêrvanîm
 Ji bo serketinê bibawerim
 Kedxwarên cisne xwe re jî dibêm bes e
 Pêli me mekin, ser keda me nemêşin
 Bê deng namînim
 Kesên egoîst û nerast teşhîr dikim
 Gora şexsiyeta wan, wan bi nav dikim
 Canikim û pirsan dipirsim
 Gelek merdim
 Bi xwe bawêr, pir rehetî hember derdikevim
 Loma navê min kirin sekter
 Jina xeber nade
 Jina serê xwe ditevîne
 Jina dibê "belê ez benî"
 Jina gora xwestinên dervayî kara xwe dimeşe
 Te qebûlkinin û parastin
 Ez xwe û normên merûbûnê diparêzim
 Loma bi sekterî tem navkirin
 Sekterîyê, bê rêziye, xerabkirine, bilavkirine
 Ez didim hev
 Mêrên kevnerest ji min re dîyarî kirin ev nav

Dixwezin jin bimînin bê tav
Qey ji min re xeme
Jiyana bê xîroş bê tame
Jina bi xwe bawer, zane
Ji şallê mêran re nabî pîne
Paş dêrî de, şuna îskarpînan de runa ne
Cîye wê kuşikê odan e
Loma nayê qebûl kirin
We re dibên neji, rok zûtir bimore
Heta ku rastî biçerixe
Derew û xerabî cîyê xwe digire
Fêr bedena jinê de namîne
Kî, çend kes dikarin rastîya rastîyan bibînin?
Yên beredayî navên merên qenc dúcun, dikişînin
Camêrên zilmê nakin bi “serî jinîye tèn nav kirin
Wan wekî xerabvanê civatê dibînin
Bi dîyarîyên, serborîyên salan
Ez bûme ya xwe, ya hinan nin im
Hember xwe rast im, ser lingên xwe dimînim
Li têkîlîyên xwe de azad im
Bo yên dora xwe ji rizgarî xwaz im
Rastîyê, dostbûnê, diparêz im
Loma paş stûyê hinan da rudinim
Naym qebûl kirin
Bi sekterî tême bi navkirin
Qey xeme?
Min re bîye jîyan
Ji tekoşînê bêzar nabim, tamê digirim

Bişenga min şer karê te ye?

Dipirsim

Li kîjan bajarî hatî?

Dibê “Ez Mahabadî me”

Rindîya ku xweza yê daye wê temaşe dikim

Nikarim çavên xwe lê bigerim

Bê xwestina min

Bala min dikîşine ser xwe

Lê dinêrim

Nêrînên min li gulîyên porê wê de darda dibin

Kezîyan hev re dumunin

Gulî bênerme û bêmorî dimînin

Heta panîyê xwe berdidin

Wekî marên erd hemêzkirî tên xwûyakirin

Sêr dikim

Mîna textên reng tarî

Û daristanên bi heşînayî xemilandî

Reşîya gulîyên ku li piştê dibirqên

Bi delalî rûniştîne ser milên sêzde salî

Xwestin û armancên wê li me xerîb nayên

Di nav civata me de rewşek pir xwezayî

Li bedena dewesê salî kincên leşkerî

Bi xwe bawer radibe, rûdine

Bi çavên lêger li dora xwe dinêre

Sêr dikim

Gepên ji sêvên Meletîyê sortir

Çiqas bi dilxwezî , evîni diparêzin

Çavên ku tarîya şevan ji xwe wê re kirine malxwayî

Sêr dikim

Bûrûyên ku wênekeran mecbûri xêzkininê dikin

Bûjang û çavên xezal hevûdu bi kêyfê hemêz dikin

Lêvên gilyaz şîrînahîye belav dikin

Gelek bi xwe bawerîn û ji kesî şerm nakin

Xwîna min dikelînin
Pir zêde jê hez dikim
Temaşevanim
Henîya ji berfa tilikê çîyan sipîtir
Rindîya bûrîyan, wê dikin nemir
Ew bi nazlibûna xwe dibêje;
“Ez sittîya wan çîyan
Azeba şev û rojan
Buka zimagan
Pepuga pagan
Bilbila devîyan
Gulroja bostanan
Mêşa qovanan
Pilinga nav gîyan
Têyra text û zinaran
Masîya nav çeman
Gûjoka deştan
Sîpîndara dora kanîyan
Sorxima nav gelîyan
Bîşenga dora golan”
Reşîya çavên wê bi baqilî dibirçîyan
Xwe kêr nedîdît ji zanan
Sêr dikim
Didim xeberdayîn
Sêzde salî ye
Bejn û bala wê pir kurt maye
Eşkereye, têr nexwarîye
Girtîya jîyanê û
Hevala azadîyê ye
Sêr dikim
Tillîyên bedena nîvbirçî mayî
Bi kîjan xurtbûnê, çawa hesinê sar hemêz dikin
Çengên zirav nikarin çeka giran ji erdê rakin
Hezi hesinê reş dike

Mîna bûka ku li dar û paçan çêkirî hemêz dike
Bilindahîya wê û ya çekê yeke
Dixwaze xwe bide qebl kirin
Bi hemû xurtbûna xwe rextê ji erdê radike
Toza ser bi şûtika xwe pakiş dike
Di ser singê xwe redibe û tênî
Mîna mezinan girê dide
Navên hacetan dipirse
Bi xwestinik mezin hû dike
Şutika piştê badide
Tîrêjên tavê destên sipî avdide
Weki hesinê xof û sar, hêdî hêdî dibe parçeyek jîyana wê
Hêla bavê ve bi seûtî mezin bîye
Sêzde salîya xwe de jî bê dê maye
Sêr dikim
Gotinên birê wê diqarînin û hêrs dikeve
Bi rûye tirş ji erdê radibe
Bi wê bedena xwe ya jar
Bi dengikî hişk û xwurt
Hember xwestinên birayê xwe derdikeve
Guhdarvanim, bê deng dimînim
Bi êşa dil dibêm xezala wan çîyan
Beybûna dora kanîyan
Gulşîlana xozanan
Buxika nav hêrgan
Tu ya sezde salî
Çawa nav artêşe de
Li herema şer dimîni?
Dengê çekan te natirsîne?
Ew, xwe mêvana bihûştê dihesibîne?
Ji kerbê bê deng dimînim
Nikarim zimanê xwe bilebitînim
Berpîrsîyara sezde salî re bibêm
Şervana delal

Tu qicikî?
 Nikarî wî barî hilbigirî, rakî
 Hestîyên te tîjî nebûne, pir sivikî
 Qey ev çîya mane hêvîya te?
 Destên ku pirtûkan hemêzkin
 Tillîyên ku bi hûnnê xwe çînik kin
 Çima berê xwe dane çolan?
 Şuna cîye germ, ji te re bûne doşeg kevir û dar
 Dora te tîjî dupijik, marmarok û mar
 Berxa kozan
 Ji wan xwestinên mezin were xwar
 Tu ya ku hêdî hêdî balix dibî
 Gora xwestina xwe xwarinê nabînî
 Nav şer de bedena te kinik dimînî
 Di dawîye de ji tendûrîstîya xwe jî dibî
 Heta ku bimirî berhemên encaman dikişînî
 Bişenga min tu zarok î
 Ku ji dest min dê were
 Ez nahêlim yên wekî te herema şer de bimînî
 Pence sal jî bibore
 Emê xerabîyên şer bijîn û bibînî
 Ez dixwezim tu ji mirinê pir dûr bimînî
 Heqê te jî weki Saraîyan, Lîlîfyan, Elenaîan welatikî azad bû
 Heta îro tiştik avane bû
 Belê delala min, bejna te û ya çeka te yek e
 Çînikên li gepên te qilera (qirêja) rûnê çeke
 Histerên êşê vedixum û nîşan nadim
 Nikarim firsendên başî jî te re bidim
 Rastîyên tazî û te dibînim
 Hember rewşa te ji kerbê dilerizim
 Bê tevger dimînim
 Nikarim bêjim tu çekê berde
 Here mala xwe, şunva vegere
 Bila kesên mezin şer bikin

Tifenga pênc kîlo û rextê giran rakin
 Barên giran morîyên pišta te xwira dikin
 Te min re got "Em heşt xweng û biran ê
 Em hemû li vira ne
 Teyrên xilasbûnê ne"
 Ez ku ji te re bibêm "şer karê te nîne
 Here li dibistanan bixwîne
 Têra xwe mezin be
 Gora te beşên pisporîye hene
 Bi zanabûn berhaman pêkbîne"
 Dizanim tu yê bi pirsan min ê bidî xwêdandinê
 Dest te de ye broşa avdan
 Ez mezinim hember te şerm dikim
 Giranîya barê te fêm dikim
 Hûn qicikin, hurin
 Barê revşenbîran hustîyên ve de man
 Li çîyan çunên xwe digirin
 Zarokên ku li herema şer de bilav bûne
 Nav xerabîyan de mane
 Kes xwe berpirsîyar nabîne
 Nafikrin
 Ew rewş ser bedenên wan zarokan
 Çi xerabîyan amade dikin?
 Zanayên me dûr ve, bi dilên sar sêr dikin
 Ez li şuna wan hemîyan şerm dikim
 Bîşenga min beybûn bîndikir
 Bo gerê, dora çemê Zelê hez dikir
 Pancikên şalê xwe bi erdu destan radikir
 Bi evîniyê navê çiçegan liber dikir
 Dema gav davitin
 Ditirsîya ku nebîne û peli gêlan bike
 Wan li jîyanê dûrke
 Belê berxa ber dilan
 Belê delala, narîna dîya xwe

Belê ez dizanim
 Bi tirsax pelixandina candaran bi balkêşî dimeşî
 Tu ya xwedîya dilek şen, çawa mirovan bêşînî?
 Ya rast hez ji çek û xwînê nake
 Bi heyranî sêri dora xwe dike
 Gora emr û zanîna xwe temaşevanike
 Ya xwedî evîn nikarî rindîye teva bike
 Lê belê rastîya giran
 Kurd û gelên dora me
 Bi dengên zilimkaran hişyar bûn
 Bi dûrûmayên tune kirine, ji helandinê mezin bûn
 Bin darê zore de perwerde bûn
 Loma gotinên zimanê şîrîn nagirin ber çavan
 Xwestinan fêma nakin
 Hûnebûn
 Bo karkirina hesiyetê
 Bo parastina azadîyê, şervantî pêvîste
 Darê zorê, çek armanc nîne
 Ew hacet ku nebin xwestinên me dimînîn bê mane
 Xwîn xwar xurtin
 Leqên xwe bi zimanê nerm dikin
 Gorên mirinê ji me re vedikin
 Ji berhemên xwe qet şerm nakin
 Li cihanek welê
 Mirov serhîlnede nikarê bijî
 Bîşenga min kefsînga mirinê de ye
 Pir zê de jîyanê re girêdayîye
 Bo xilasbûnê hevîya mezinan nemaye
 Ez lêger û lîkolîvan bûm
 Li çîyayê Zelê mêvana şervanan bûm
 Dema min xelas dibû
 Zarokên min li malê hevîya min mabûn
 Me li hev du xwatir xwest
 Ji wan veqetin li min pir giran hat

Bi heqîba pirsan vegeîyam
 Hêvîya xeberên wan dimam
 Dema min xebera mirina wan dibihîst
 Li xemgîrîyê dil davit, dem diborîya
 Bîrkin pir zehmet bû
 Bişenga min ez ji êşa te û hevalên te
 Heta niha jî dijîm
 Rastî pir giranin
 Nikarim her tiştî vekirî bêjim
 Weneîyên rewşa we ji bîra min dernakevin
 Bi min ve giredayîne
 Ji xwe ve yêk dikişînim
 Dema ku li van bajaran
 Balixên weki te dibînim
 Hûn li ber çavên min digerin
 Ji we lêborînê dixwezim
 Caran ji bo we histêran dibarînim
 Bi şewata kezebê dilorînim
 Yên ku xweşbûnên jîyanê
 Delalîyên dunê nasnekirin
 Ê ketinê paşila axa sar
 Bo we digîrêm û dibêjim
 Bişenga min, xwezayê delalîya delalîyan dabû te
 Lê belê keçika serxwa
 Axa ku şîn lê xilas nedibû
 Bo kurdan şahî pêvîst bû
 Sedema bindestîyê
 Te bavê xwe jî nasnekiri bû
 Di pevçunên xelasbûne de mirî bû
 Dêyne bavê te di hustîyê te de mabû?
 Banga rastîyan tu li Mihabad ê
 Mirinê jî li Zagrosan hêsir girti bû
 Weneîya te ya ku ber konê nawalê ve kişand
 Ji min re wekî dîyarîya herî pîroz ma bû

Evîn çîye?

Evîn tîjîbûna dil e
Ji derevan pir dûr e
Bi çavên hezkirî li ser erdê tam girtin e
Hest parvakirin e
Evîn ji xwe re aşitî ye
Evîn ked e
Evîn berhem e
Evîn afirandin e
Evîn zêdekirin e
Evîn jîyana hestan e
Evîn hezkirin e
Evîn hezkirina mirovatîyê ye
Evîn hezkirina xwezayê ye
Evîn hezkirina heywanan e
Evîn hezkirina axê ye
Evîn hezkirina, dildarîya evînan e
Evîna min bê tuxub e
Li erdê bigire heta ezman
Jîyana xwe de ez bê evîn nemam e
Kes nikare sînoran dayne ber evînên min
Çalekîyek welê ew ê min bê bend bike
Ya rastî dîn û har dike
Bi êrîşên welê ez zêdetir evînên xwe re tîm girêdan
Zirxan li xwa dikim û dibim parêzvan
Xwe xurtir û kîptir digerim
Bo ku bigêşim evînên xwe
Dikevim rêyan, baran jî hildigerim
Ji xwe re hacetan peyda dikim
Hember sînorvanan serê xwe xwarnakim
Kengê gêhêştim evînên xwe
Bi kêf xweşîye dema xwe vedixum
Dujminên evînan nikarin hestên min ên hezkirinê bikujin

Şirovan bikin û ji min re tiştan bibêjin
 Ji dûr ve kevirên dor tûj bavêjin
 Ez dikarim bo evînên xwe, xwe feda kim
 Evînên min ne erzanin, ne jî sivikin
 Ez lêkolînên evîna evînan dikim
 Cê nebûme
 Bi evînên xwe re dijîm, yêkim
 Ji xwe re tama wan zêdetir berhemana ava dikim
 Evînên min, min pêşve dixînin
 Bê evîn, bê hezkirin mayîn
 Cihanek welê naxwezim
 Şuna westdane nabînim
 Bê evînî ku mam?
 Tilikê dilê min dêşe
 Dil ku vala bû
 Beden bi jana giran dimeşe
 Evîna zanistê min pêşve dibe
 Mirov hêdî hêdî fêr dibe
 Ku hîn bû, ji evînîye têr nabe
 Ji dora min rêçên evînîyê nemînin
 Rastî xwe wekî sêwîyek stuxwar dibînim
 Pir tenê dimînim
 Dil vala bûn
 Hezkirina jîyanê dukije
 Mirov ku dil û mêjo tijî jîya
 Tendûrîstî jî xwe diparêze
 Serî da êşa xerab namine
 Lertzandina dest û junîyan winda dibe
 Derîye bihiştê li ber mirovan vedibe
 Qîrîniya tenêbûnê nabîhîze
 Kilamên dilketîyan xeyal dikê
 Li rûyê dinê dengên herî xweş dibîze
 Yên ku xwedîyê evînên mezinin
 Bi berhemên evînên xwe

Dibin mînakên baş
 Bi xwestina rind bûna mirovetîyê
 Li ser kursîyên herî bilind xwe dibînin
 Yê bê evîn nabin daristan
 Mîna toximên navik rizî zîl nadin
 Wekî kaşên bê gîya rût dimîn in
 Ber bayên dijvar bê parestin in
 Jîr bûn, qabîliyê û evîn ku gêhêşt hev
 Ji hev re bi rehetî serdikevin
 Ji wan mirovan berhemên baş derdikevin
 Evîn rihê hemû xwestinan e
 Xebata bê evîn tamsar e
 Mêran paşve dide
 Berhemên zîrektî ku bi evînê hatin nexşirin
 Pêşîya rêya mînakbûnê tê vekirin
 Şexs dibe sembola evîna mirovetîyê
 Navê navdar di navdunê de belav dibe
 Xwedîyê evîna mirovetîyê
 Xebata xwe ji civatê re dike dîyarî
 Tenê namîne
 Evîna civake
 Şexsan dixebitîne bi rûhekî paletî
 Hestên wan kesan ser pîyan e
 Bi xwestinên herî mezin rîçîk dane
 Bi ber bayê sivik nakevin
 Giranin, li şuna xwe ne
 Pelên ava jîyanê windanekirine
 Şaxên wan rut nînin, xemilandîne
 Kî dikarî bêjî gulî bê fêkîne
 Bi civata xwe re yek dijîn
 Ji jîyana tenê dûrin
 Li bêevîniye qet tamê nagirin
 Gervanin li dû evînan de dibezin
 Raber, raser digerin

Bi zimanên şîrîn rêveberin
Mirov di nav komên gora xwe de rehetin
Ser kulavên hirî jî pal didin
Şunên ku evîn hebin
Bi zikên nîvbirçî rojan diborînin
Nanê tissî û çûrtanê kevn
Mîna goştê berxan gevriye de diborînin
Wekî runê teze daduqulînin
Bi tuya hezkirinê zik da dihêrînin
Bin xaniyê nîvpag de bin jî
Xwe di qonaxê de dihesibînin
Dilopên şilîye nabînin
Li hestên qarîne, qeîdandine dûr dimînin
Evîn kilîda hemû deriyane
Axuya xerabî û tengasîyane
Hemî zîndîyan re zimane
Xwedîyê evîne, xwedî civate
Hember xeraban, xêrnexwazan serbilinde
Bi encama berhemên xwe nav şermê de namîne
Xwe di nav baxçeyê gulan de dibîne
Bi hezkirinê mirov sivik dibe
Bi lez û bez ji kortan derdikeve
Wekî ciwanê bîst sali bi rêdikeve
Qatirên baran ku bi hemû alan ve terbin
Li ser axpînan de gevz didin
Dîhîrên, çîtman davêjin, dibezin
Yên dora xwe gez nakin
Bi rehetî hevsêr qebul dikin
Lingan dizeliqînîn erdê
Bê deng baran radikin
Rastî û encam ew e
Evîn her tiştî bi mirovan dide xwarin
Ji pireya herî teng dide derbaz kirin
Koza agir dide gez kirin

Malan dide bar kirin
 Mirov bi fêra hezkirinê xerabîyan winda dikin
 Pêştamalên xwe wekî alên evînîyê darda dikin
 Ji hezkirine qet şerm nakin
 Civikên hezkirinê re ducanîfîyê dikin
 Bila xwedîyên lingên giran rehet bikin
 Dujminên hezkirinê keviran davêjin
 Berfa çile ser meran da gildorî dikin
 Xwe xwedîye fikra rast dibînin
 Bi dûjminatî gotinan dibarînin
 Bi çavên piçuk ditîne sêr dikin
 Wekî xîrozên ser qirşan, stuyên xwe dirêj
 Perên xwe pir fereh vedikin
 Jîyana bê evîn wekî xwarina bê xwêye
 Tamê nagirim, candar nabînim
 Loma ji hezkirinê dûr namînim
 Evînê wekî ava wahe dihesibînim
 Jîndara rêvîyan dibînim
 Yên ku hîn bûye ku hezkirine hînke
 Jê metirse
 Xwe lê dûr meke
 Dest û ling tên girêdayîn
 Ew bixwazî jî nikare xerabîyê bike
 Caran bê deng bo evîna evînên xwe dilorînim
 Ditînen xwe bi dilekî vekirî dibêjim
 Ya rast dilê bê evîn
 Mêjîyê bê berhem naxwezim, naporêzim
 Ez nikarim bê evîn bijîm
 Bi zanabûn evînên xwe dijîm
 Ez dizanim
 Çima, bo çi, bi çi armancî hez dikim
 Dixwezim em evînan hev re şîn bikin
 Bi şîrkatî hezkin
 Loxmeyên pîroz li hevûdu belav kin

Tiştên herî xweş tamkin
Carnan dixwezim li serê çîyan
Bi dengê herî xurt û bilind
Evînên xwe binav kim
Çima ez evînên xwe dixewkim?
Evîn çima şerm e?
Evîn çima qedexe ye?
Qey dilê bê evîn germ e?
Heta îro ew xerabî bê şîrove maye
Dixwezim hestên xwe bileqînim
Heta serê tilîyên xwe jî, jana evînan bijîm
Xwe di nav lehîya hezkirine de bibînim
Mijar ku evîn be
Nikarim bê gotin bimînim
Evîn, hezkirin ji hemû hêzan jîrtîr û xwurtir e
Evînên min heta îro qedexe, tixub nas nekiri ne
Bi zanabûn fêhm dikim, lê digirim, dibînim, hez dikim
Dizanim berdel girane
Çi bikim?
Bê evîn, bê hezkirin mayîn?
Min bi rehetî di kuje
Jehrî ya herî dijvar
Xwîna canê min dimije

Pelişandin û zîverkirin

Civatek weqes nexweşe ku
Rêveberên mêran şuna mêjîyên wan
Doxinên, bin zikkên wan in
Loma îro kurd bê welat û bê mal in
Bi kula bêdûgelîyê dinalin
Mêr dikare êrîşî qîz û jinan bike
Civat çalekîyê dibîne û deng nake
Bê helvest û bê gotin e
Erîşker ji wê wêneyê xurtiyê digire
Jin û qîzan wekî kakil dibîne
Dilê xwe rehet dike
Têra xwe taman digire heta ku bimire
Çima, li çi şerm ke?
Bin çavan de û di şer de jin û qîz wekî gorî ne
Di kélaka peliştanan de runîştandine
Çareserî nîne
Heta îro jî bê parastin mane
Paliştan bi hev re dikevin mîhrîcanê
Ka kî dikare sefera yêkemîn bike
Her êrîş şehsîyeta gorîyan diqêlişîne
Hestan bîrîndar û belav dike
Qamîş dest peliştan de wekî hacetîk e
Raman û zanîn tune
Serî naşuxule mîna elba genime
Xwe bi bin doxinê xwurt hêsab dike
Ji dûr ve ku sêr bikê
Cinavirê di hûndir de xuya nake
Bi fîzîkî mîna miroveke
Wekî kuçikê gora êrîş kirinê hatiye perwerde kirin
Heta ku bikare tê şuxulandin
Belengaz û feqîrike
Hestên mirov bûnê wî re pêvîst nînin

Ew ê bi wan çi bike?
 Kerê ber derîyane bi hêla hînan ve
 Bi destên sistemên, rejîmên xwînxwar tê xebitandin
 Xwe û statûya xwe ferq nake
 Piştê timar dikin û didin êrîşkirin
 Ber derîye wî mirovatî çend pere dike?
 Ew ê bi kîjan aqilî encamên erîşên xwe hesab bike
 Serokvezîrê tirkan Silêman Demîrel pir bi rehetî
 Zivistana hezarûnohdûduduyan de bi hestên bê minetî
 Bê şerm û bê tirs ber rojnemevanan digot
 “Xwortê bîst salî dikarî her tiştî bike
 Xwîn dikelî, çima neke?”
 E!., belê
 Rind bifîkrîn, baş bibînin
 Ew rastî ke
 Berdevkê rejîma dagirker piştta leşkerê xwe timar dike
 Pir normale
 Çima, çawa leşkerê arteşa wî li gundan xîşî jin û qîzan neke?
 Ev ê li çi bitirse, kê hesab bike?
 Bi wan rêveberan
 Pelişvan dawîya encamên çalekîyên xwe dibîne
 Wî li ser pîlan hildidin
 Li serayan, qonaxan ser kursîyên bilind datînin
 Wekî şervanîkî mezin dibînin
 Ew li berpirsîyayên rexistinan madalyayên zêr û zîv digire
 Şuna berdelê dibirqe û li ser singe
 Hêla din ve, hêdî, hêdî ala komarê bilind dibe
 Temaşevan destan li hev didin
 Bo hûrmeta xwe îşandin
 Bi lez ser erdu lîngan ra dibin
 Civatik ver de
 Bi rêveberên ver
 Êrîşker çima tama pelîşandinê kêmkînin
 Ew ê bê navber berdevamkin

Bi çalekîyên xwe bedenên jinan xerab kin
 Bi hemû hêza xwe li xebata xwe dom kin
 Heta ku civat li gorîyên pelişandinê xwedî der nekeve
 Sîng û dilê xwe ji wan re veneke
 Hacetê pelişvan di dêst de xwûya dike
 Vênaşêrîne, qet şerm nake
 Çima bike?
 Nayê darizandinê
 Ji ber ku gelî çuçike
 Bi ditînên xwa yê xerab ser dike ve
 Xwe mafdar û xwedî hûner dibîne
 Loma qet qet ber xwe nakeve
 Bi berhemên xerab xwe wekî egîd dihesibîne
 Gel ku ji zaliman re nebê
 “Belê, bele, me fêmkir
 Hûn leşker in, serleşker in, polis in, çi ne, çi
 We ew mafên pelişandinê, zîverkirinê ji ku girtine?”
 Ku pirsan nepirsin, hewl nedin
 Ew ê xerabî berdevam ke
 Ew rewş zarokên dehe salî jî hişyar dike
 Bi vê çuyinê sedan kesên din dibin gorî
 Kara êrîşkeran jî ji wan re dimîne
 Her dem di serê min de pirse
 Çawa kom û kufletên wan dest qilêran
 Hember xebata nebaş, xerab demakevin?
 Jin çawa paşilên wan de radikevin?
 Dema ku paşnavên wan dixebtînin li berxwenakevin?
 Bi kîjan xwurtîyê rêz û hezkirinê diparêzin
 Encama karek wisa de bi rû hev nakevin?
 Erîşker mala xwe de çi dike?
 Çawa jina malê şehsîyata wî fêm nake?
 Pêvîste lê dûr biskine û kift bike
 Tenê jina xwedî raman û hezkerê mirovatîye
 Dikare mêrikî wer ceza bike

Ku dayîk be, li êrîşker şîrê singê xwe helal nake
 Ser navê mirovatîye
 Banga qenc bûnê li wî dike
 Ew ê bi zanabûn lawê wisa li xwe dûr bike
 Li min biborin
 Bi dengê bilind deng dikim
 Nikarim xwe rabigirim, tehemûl bikim
 Sêri qisora min nekin
 Civat şîrikê pelîşandin û zîverkirinê ye
 Bê deng mayîn bêberpîrsîyarîyê re nîşane
 Kes nikare xwe nemesûl bike
 Bibê min eleqe nake
 Pelîşandin pîrs gireki ke
 Gorî mirove
 Wekî min û we endamê komê ye
 Êrîşker jî lawê dê û bavê ye
 Nêrînên har jî kû hatîye?
 Kê ew bi hestên hovane xemilandîye?
 Ne têyre ne jî masîye
 Civatê xwedî û perwerde kirîye
 Karpêkek şîrikatîyê ye
 Pêwîste kom xurtî û desthilatîya rêveberan
 Bêtixub nehêle
 Bi gune û qebahatan re şîrik nebe
 Ji ber bêdengîya bê sînor doxin tên xebitandin
 Pelîşandin û zîverkirin bîye çalakîya rojan e
 Gorî nikare rastîyan bibêje, deng bide
 Bedelên gelek giran baha dide
 Lê pelîşvan?
 Behsa xurtbûna doxina xwe dike
 Navên qîz û jinan dibê
 Pesnê xwe dide
 Nav civatê de digerin
 Bi dengê bilind deng dikin

Gelek rehetin û qet şerm nakin
 Xwe wekî mêrên xwedî marîfet hêsab dikin
 Pêwîst e jîrbûn û desthilatî bi edelata dadî vere dor kirin
 Bedena jinan nebî malê şîrkatî û bê xwedî
 Ku gurên har wan biqelişînin û belav kin
 Tenê yên gêhêştî
 Dikarin wê xerabîye li holê rakin
 Pêwîstîye êrîşker berdelê çalakîya xwe bi ceza kirinê bibîne
 Her dem di nav heremên şer de
 Bedenên jinan xenîmetên herî mezinine
 Yên bê parastin ji êrîşan re vekirîne
 Êrîşkerê xwedî çek wan wekî gêle dibîne
 Pêlê dike, dipelixîne
 Di mal de, di şuna şuxwul du û li der ve
 Erîşên qamîş ji ye berikan, dermanên kuştinê girantirine
 Rêçên wan çalekîyan bi salan dimînin
 Tenê yên zana û serborî cîyê wan kulan dibînin
 Sebebên bîrînan bi rehetî nayên pirsîn
 Gorî nikan xeber bidin
 Li dest hilanînan (reaksîyon) ditirsin
 Civat, civat, civat !
 Çanda civatî !
 Qet ferq nake
 Şer hebî, tunebî
 Hêrsa heri pîçûk de
 Mêr ji jinan re bê rêzîyê û heqarêtên herî mezin
 Wekî şillîya avrêlê dibarînin
 Xwe xwedî heq dibînin
 Ji hurmet nîşan danê (rêzdarî) pir dûrin
 Bi xeberên giran
 Bi zimanê tal gora xwestinên xwe dibêjin;
 Mîn di dîya te!..
 Mîn di xwenga te!
 Mîn di jina te!...

Min di dapîra te!..
 Hemî dikevin rêzê
 Ji wî cîsnî kesek derva namîn”
 Ki ku destê mêr negîşt
 Bi gotinan dipelişti, zîver dike
 Yê ku wan kifirîyan (dijunan) dibîhîsî?
 Bila xwe nebîstî bike
 Ew jî yen ku xwedî namusin şerefeke
 Bê xem, bi kêr, sêrdikin, diborin
 Ew rewş min pir diqehirînî
 Bi giranî acizdike
 Rastîyên civatê pir vekirî dibînîm
 Yên dora xwe dihesîbînîm
 Hember derketvanan kêr dibînîm
 Yên acizin tenê bi serên xwe dîmînîm
 Alîyê din ve pelîşandin her şev mêvanê malane
 Ew rastî nayê guhertin
 Gelek xwurte û xwe xwedî dike
 Çanda salane
 Çend jin têrbûna cîsî(seksî) dizanin?
 Ew bedenên,uzwên(lebat) xwe nasnakin
 Wekî gotinên kal û pîran bi nav dikin
 Xwestinên, pêvîstîyên wan nizanin
 Yên ku dizanin tamê bigirin
 Bazdidin,dikenin wekî noginanin
 Jinên ku ji rê çûnê (orgazm bûnê) tam nakin
 Mîna gayên ber nûranin
 Ji zewacê tişteki fêm nakin
 Zarok anînê, karkirinê, ji mêr re xizmet kirinê
 Wekî wezîfe qebl dikin
 Li gundan ser kanîyan
 Li zozanan bin konan
 Li fabrîqan ber sandixan
 Li zevîyan ber dasan leqên balkêş dibên

Buyerên şevên borî bi kilaman vedikin
 Dengê leqan radikin
 Dûrva pirsên şevên borî dikan
 Bi gotinên kenê destan badikin
 Çalekiya ku tenê bi gora xwestina mêran pêk bê
 Jin ku amade û tevli wê xwestinê nebû
 Pê re raketinê mîna qilêr (qirêj)bûna bedena xwe dîbînî
 Nav xwêdana sar da dîmînî
 Sanîyan dibijêrî
 Dixwazî mêr zû bi zû ji xwe dûrke
 Piştî ku zeliqîye erdê li şunê rake
 Di bin de dirêjbûn gora perwerdê wê xizmete bike
 Nav malê de rewşa axa û xizmetkarê dibirqe
 Loma bermal tamdana heval bûnê tamnake
 Bi ser da li raketinê jî nefret (kift) dike
 Jina ku li mêrê malê hez nake
 Bi dîtînen vala sêr dike
 Bi bedenê (cendegê) kevîya(tenişta) mêr de
 Bi ruhî lê pir, pir dûre
 Yan çavên xwe digir
 Yan jî bi xwestin li şunên din dinêre
 Li çavên nêzikê xwe bi zanabûn direve
 Jina bî nîne, xwedî mêre
 Li yê kêleka xwe zexmîye nagire
 Bi mêjû yê vala di nav nivînê de digevize
 Mîna mehîna gêj bûyî dihênije û digere
 Mêr kûr nîne
 Yê xwedî mêjû ewê hestan fêr bike
 Di bin bandora civatê de hevra mayînê qebl dike
 Mêrê hest jar jinê wekî mirov qebl nake
 Tenê gora xwestina xwe arê doxina xwe sardike
 Raman pêvîste ku xwestina jinê bîbîne
 Çareserî !
 Pir vekirî û zelal bi hev re denkirine

Xwestinên hev du fêm kirine
 Jin raketinê wekî vazîfe dîbînîn
 Nizanin bi hev re tamê bigirin
 Tiştên tam dayîne bîbînîn
 Sucê(qebahata) wan nîne
 Bi her alîyî ve bê perwerde dîmînîn
 Pirên wan şuna mêran de
 Zarokên xwe di ber singên xwe de radizînîn
 Li pelîşvanên xwe dûrin
 Bi mêjû de tenêne, di dil de sarin
 Tama hezkirine li pizêzên xwe digirin
 Mêr jî wan tamdar nabînîn
 Bi jinên wiha demên wala diborînîn
 Qey ew têkilî ye?
 Nav zewicandin e
 Ya rastî?
 Pelîşandin e
 Mêrê jinan jî dipelişin jinan
 Ew tişt nav civata me da eşkereye
 Dema ku bi hev re raketin bi zor û xurtbûna mêr
 Bê xwestin û bê razîbûna jinê çêbe
 Ew çalekî di serî de heta binî pelîşandine
 Qey tenê yên bê mehr (nîkah) pelîşvan û zîverkerine
 Keça çarde salî bidin yê pence salî
 Rastî ew zewicandine?
 Yan cendeg, goşt firutine
 Bazarên vekirî çawa tên qebûlkin?
 Çima kirîyaran (muşterî) dîbînîn
 Ew bîryar ji hestên qîzan re heqeretin
 Bê rêzîyên herî mezinin
 Tiştê herî balkêş
 Jin wê çandê diparêzin
 Di jiyandina kevnerestîye de xwe berpîrsîyar dîbînîn
 Bi hezkirî rêveberin

Mêrê Kurd qîza xwe, xwenga xwe
 Xwarziya xwe, biraziya xwe difroşî
 Qîzên ku tên firotin
 Ji wan kismek hember pelişandinê berxwe didin
 Serbilind, ser pîya disekenin
 Rewşên xwe di ber çavan da diborînîn
 Xwe mîna qurbanan dibînîn
 Ji herema pelişandinê direvin
 Dixwazin dervayî bazara furitinê bîmîn in
 Lê civat û mêrê Kurd çi dike?
 Ew çalakîya qîzan qebûlnake
 Loma xwekuştin li hember civata dujminê helwest girtine
 Bîryar û berxwedaneke
 Ya ku hêvîya jîyanê andakirîye ewê çi bike?
 Mirin bo xelasbûne rê ke
 Yên ku li heremên furitine direvin
 Çalekîyên rêz û hûrmete heqdikin
 Gora dîn û civatê
 Yên serê govendan bîryara tevakirine derdixînîn
 Bilavokên bi deng bilavdikin
 Jinan re dibên hember statûko xwe der nekevin
 Heta ku civatê gorîyên pelişandinê suçdar kirin
 Ewê qurban zêdebibin
 Jina pêşveçuyî berpirsîyare, mecbûre
 Ser dagirkerîya cînsî xeber bide
 Lefza namusê ji deve Kurdan nakevî
 Gora çi, gora kê, gora kîjan demê wê lefzê dipivînîn?
 Em ku civatek xwedî namus in
 Bo çi, çima waqas pelişandin?
 Pisporen psîkolojîya civatê mecbûr in xeber bidin
 Şexsîyet û çebûna Kurdan were şîrovekirin
 Bila civaknas bi berpirsîyarî şuna xwe bigirin
 Ku jin bi rehetî neyên suçdarkirin
 Kêmasî, xeletî werin fêmkirin

Bi kîlîda zanîne civakên girtî tên vekirin
 Yê ku dikarin hember rastîyên xirav
 Bi xwe bawer ser pîya bîmînîn
 Dawîya berxwedanan dîbînîn
 Mecburin fîtîka ronahîyê bimeşînîn
 Îro jin ku nikarî li cîkî rûne xwarinê bixwe
 Qîz ku nikarî dora bahrê û golê bigerî
 Ji dora xwe bê bawer dimeşî
 Gavên tirsê davêjî
 Mirov dikarî seba wê civatê her tiştî bibêjî
 Bi hêrs qîr dike
 Dibê hey azadîya cinsî û şexsî tu li ku yî?
 Di paş kîjan çîyayê bilind de mayî?
 Mêr ne tenê bi zimanên devê xwe
 Bi zimanên bedena xwe jî
 Erîşî ser jinan dikin
 Hember êrîşên wanê bê ar û bê şerm
 Jin dibin weki bombeyên ber teqandinê
 Nikarin bersivan bidin ji xwe şerm dikin
 Bi fêhêtîyê hatine perwerdekirin
 Serên xwe ji ber xwe ranakin
 Edetên pederşahîye ji êrîşên mêran re rê vekirin
 Pêvîste mirov banke û êrîşkeran bide şerm kirin
 Bo teşhîrê (pêşandane) mêydanan bide çêkirin
 Ew bi destên jinên cangorî werin rezîl kirin
 Kom û kuflet mêrên zilmê dikin biqewitînîn
 Di nav koman de neyn xwedî kirin
 Mirov wer bike ku li wan bide bar kirin
 Konên zilmê bi destê jinan bi de arkirin
 Em civatek balkêşin!
 Xwedî hesiyet û namusin
 Loma hin jin jî bo ku rasti çalekîyên xerab neyên
 Xwe di malên xwe de hepsidikin
 Naxwazin bibin gorî

Bixwe bi destên xwe xwe re girtîgehan amade dikin
 Di nav odayan de rojên xwe diborînîn
 Gelek tenê dîmînîn
 Bi wî halî xwe parazvana namisê dihesîbînîn
 Xwalî li serê me !
 Ew wêne ji me re rastîyên çawa?
 Kîjan tengasîyan nîşan didin?
 Di nav civaka me de kesên xwedî şeref û namus zêde ne?
 Na, na, na
 Gîştî, bi civakî li ber lesarê(lehe) ketine
 Najîn, bê helvestin, weki meîtîne
 Çima jin nikarin derkevin û bigerin?
 Qîzên azeb bi mirovên xwe re yêk digerin
 Mîrov li hevdu nebaverin
 Bi guman bin de sêri hevûdu dikin?
 Mêr li mêran jinên xwe (vedişêrin) xef dikin
 Xwe bawerîya civakî tune?
 Ya rastî !
 Di çanda civakî de xeletîyên mezin hene
 Gelê ku xwedî namus
 Bi kêr sêri pelîşandin û zîverkirinê nake?
 Ewê çalekîyên balkêş bike
 Hey Kurdino bese , bese!!
 Bîryara hember derketinê bidin?
 Gudarîya cangorîyên nehsalî bikin
 Civatên girtî de pelîşandin, zîverkirin bi dawî nabî
 Yêki bêjî ez zana me bînyata qebahatê dizanî
 Tenê bi serê xwe jî bî
 Mafên mirovetîye diparêze
 Bila hemberderketvan civatê weki bedena mirovkî hêsab bike
 Pêvîst e bi şura zanîne
 Îcranê, killa xerab di nav bedenên de derxinî, paqîş ke
 Civat azadîya zayendî nade kesan
 Gerdişpereste

Her dem mezin ji me re dibên
 Hember kevnêşopan der nekevin
 Zerarê didin we, berxwe kevin
 Heta ku nexweşîyê civatê tên vêşartin
 “Kinde” zêde û zêde peyda dibin
 Kes napirsî mane “ kinde” çîye?
 Kes nikarî dengê xwe bilindke
 Kirîyarên wan “kindenî kî ne?
 Çima mêr mêran dibijêrin?
 Kirîyar xwedîye hîlbijartina azadin?
 Pêvîste civat, şexis werin jê bipirsin
 Bi dev dibên tekilîyên pelos, nizm
 Rastî, ew tekilî ku welê ne, çima civat dawîyê nayne?
 Civata bin destê mêran naxwezî
 Mêr weki jinekî di bin hinan de xwe dirêjke
 Bedena cîsnê nêr were firotin, pereke
 Di bin de ramedandin karê jinan e
 Navê bilind, kirîyarvan yê mêran e
 Mêr nikaane xwe bike şuna jinê
 Pêvîste xîrozbûna xwe biparêze
 Civat hember “kindeîyan doza zilmê bilind dike
 Vekirî wan kesan nîşan dike
 Xewitî jî kirîyaran peyda dike
 Civat neyarê dîtînên, xwestinên, jîyanên cûda ye
 Ço yê hember cîsnê jinan re amade ye
 Medya, zanîngah, rexistin, dadgeh, nîzam, artêş
 Hemî destgirê hevûdu ne
 Loma zilm li bajaran, gundan, kolanan, malan, konan digerî
 Li me, li Kurdan bîyanî namînî
 Darê zorêji xwe re cîyê şîn bûne dibîne
 Loma tahda komitî bûye hevrên agir di ser jinan de
 Di ser xwedîyê xwestinên cûda de dibare
 Zayandîtî û pêşketina rewşa civatê hevberê hevûdu ne
 Cîyên ku pez, naxir, ker, mahîn, hêstir, se tunin

Pêra raketin hêvîya mirovan maye
 Yê ku bi darê zorê dipelişin mirovan
 Qey ji heyvenan dipirsin
 Heyvan dîtîn û xwestinên xwe dengdikin!
 Şeklê bi ve re raketine ew belli dikin?
 Şexis aynika (hêlîya) civatê ne
 Hestên zayandî pir weşartîne, ne azad in girtîne
 Di bin bager û giranîya nezanîyê de mane
 Yên ku ji zayandîyê têr nebin peliştvanî ne
 Zayandîtîya jinan wekî sucekî mezin tê xebitandin
 Ji zanina zayendî bê xeberin
 Hem dibên "kerxwe neî
 Hem jî bi sedan mêr nav dêrî re diborin
 Mêrên nezan pêra raketinê
 Wekî nîşanbûna xurtîyê dîbînîn
 Hestên zayendî mêjûyê wan dagir dike
 Perda şermê radike
 Di nav civatek wer de peliştvan, zivêrvan, destdirêj
 Dikarî doxina xwe bigire û ji jor ve bilind ke
 Bi ser bilindî pozê xwe rake
 Ceketê ser pîlan (milan) bake
 Pîvana mêrtîyê doxin e
 Amraza tawanê penîs (qamîş) e
 Ji gunihan ketin hêvîya mêran e
 Şuna tawan dar ser seran e
 Ez jî weki her dayîkekî
 Naxwazim zikê xwe de peliştvanekî mezin kim
 Bi şîrê singê xwe xwedikim
 Dujminê mirovtîye bi keda xwe bilin kim
 Di dawîyê de li berhemên xerab şerm kim
 Loma zarokên xwe bixwe
 Gora rastîyên rojane hişar dikim
 Bo mala xwe perwerdevanekim
 Bi hemû zanîna xwe berxên xwe avdidim

Bo rind û mînak bûnê
 Berê wan di hêla qencîyê ve badidim
 Li dora wan derîyên xerab bûyîne vekirî naylim
 Dûrmayîna wan dixwazim
 Sebeban dendikim û (dadidim)cîdidim
 Bi zana bûn şexsîyetên li xwe bawer û xwurt amade dikim
 Loma bi salên ku bèn natirsim û gelek rehetim
 Yên têra xwe hezkirin, hurmet û qîymet dîtîne
 Xwedîyên hestên têr buyîne
 Har, bilavker û êrîşker nabin
 Şexsîyetan naqelişînîn û bîne bilav nakin
 Nikarin cangorîyan pêyda bikin
 Bi xwestin xwe li xerabîyan dûr dikin
 Destên ketîyan digirin ji erdê radikin
 Dayîkên ku bikanin zarokên xwe perwerde bikin
 Bi guman sêri dora xwe nakin
 Çima dar û kevîran re duan bikin
 Destên xwe ezman re vekin
 Terin ser zîyaret û tirban
 Dîgîrên û xwestinên xwe dengdikin
 Qey ew dikarin xeletîyan rast bikin?
 Kevir û dar nayn ziman
 Xeletîyên civatê dennakin
 Kom û kuflet jî sucan re şîrîkin
 Nikarin hêcetan(sebeban) pêyda kin
 Dîrok zevîya netewane
 Her netewe çi dajo û diçînî
 Berhama ked û zanîna xwe dîbînî
 Civat nikare xwe bê qebahat bîbînî
 Heta îro jî pelîşvan û zîverker nav komê da
 Gora xwestina xwe şuna runîştinê dîbîjêrînî
 Cangorî jî bê kes û bê parastin dîmînî
 Yê ku bixwazî rastîyan bi tazîbûna wan ve yêk dîbînî
 Ji xwe şerm dike bê helvest namînî

Bê halim

Rewşek verdame nikarim rabim
Çend roj in dinav nivînê da me
Tik û tenê mame
Pir zêde bê halim
Bi êşa kezebê xwe didim û dinalim
Dixwazim rabim ser xwe bigerim
Qilêra nav malê bişom
Toza dora xwe bigerim
Ser caciman (berikan) bimalim
Nikarim destên xwe rakim
Tillîyên xwe bo pê girtinê direj kim
Fer tunîne ku deng kim
Ezê bi kîjan piştê dora xwe pakiş kim?
Di cî de rudinim û dadikevim
Di nav malê da badikevim
Li tevlihevbûna dora xwe diqehirim
Odan gav dikim
Derîyên cîdayî(girtî) vedikim
Pişra xwe didim dîvaran
Serê xwe vedigerim bostanan
Dar simbilan (efaran) didin
Heyvanên bin erdê hêdî hêdî hişar dibin
Xweza nû dibî
Gîya radibî
Ez hezkera xwezayê nikam dirêj,dirêj temaşe kim
Bi rindîya dora xwe dilê xwe rehet kim
Herim pîvokan bînkim
Bujang hevdi hemêz dikin
Nikam çavên sor bûyî zêde vekim
Serê xwe diçerixîm û seri cîyê xwe dikim
Vedigerim ser cî rudinim
Xwe berdidim nav germîya wî

Ser piştê radimedim
 Jur va dinêrim
 Bi nermî û hevaltîya wî re teslim dibim
 Di nav bê dengîyê de
 Di bin sîya tenê bûyînê de radikevim
 Nikam berxwe bidim
 Her di alîyî ve pir jarim
 Êşê li canê min da
 Bû sebeb û ji min re tiştêk nema
 Ser hemû derd û kulan
 Ji para min re tenê tenêbûn ma
 Çuçik zilikan didin hev difirin
 Nav karek mezindane
 Dayîk ji bûyînêre re amade
 Hêlînan çêdikin
 Loma hevra (pêşbirk) mîhrîcanêdane
 Şunên ku konên xwe daynîn zûva dîne
 Her tişt mafê wane
 Gora bedenên xwe karkerên giranbahane
 Bi xwendina,xulxulandina wan hişyar dibim
 Ji xewa sivik radibim
 Bê xwestin li xevnan dûr dibim
 Xevn min li nav nasan digerînîn
 Hevalên,parezvanên herî mezinin nahêlin tenê bîmînîm
 Pir tenême
 Nikri rojan di hûndir de bi serê xwe biborînîm
 Ber camê runîştîme
 Hewl didim serê xwe radikim
 Bi çavên sor bûyî der ve sêr dikim
 Ji welatê xelkê nişteçîme
 Dawîya jîyana li welat dûrbûn tenê mayîne
 Her penaber gora xwe bera xwe hişdigirîne
 Nexweşî min diqarînîn
 Zarbunên çavîyan dixebtînîn

Dixwazim hin bikevin bin pîlên(milên) min
 Li nav baxçeyên kulîlkan min bigerînîn
 Yên xwedî hest zexmîya xwezayê dîbînîn
 Fer tunîne nikarim qora(şexa) xwe vegerînîm
 Loma li şuna runîştî dîmînîm
 Hewl didim,gav bavêjim,rabim
 Dora min (tale) valaye
 Mîna zarokê bê dê û bê bavim
 Li destekî dost digirim
 Germîya mirovan nabînîm
 Nexweşîyan jî wekî dagirker dîbînîm
 Ew sebebîna pişa (cîgera) sîs bê oksîjen dihêlînîn
 Gora xwe bendavan çêdikin
 Qet nasekinin îcranê (îltîhabê) amade dîkin
 Şev û ro jehrîyê(axuyê) berdidin
 Kezîyên(lemleteyên) min girtîne, hêsin
 Mebesta(nîyeta) wan tunîne ku
 Çavikan Azad bikin û bişuxulînîn
 Li qonaxên xwe gelek memnunin
 Ez encama karên wan dîbînîm
 Hûndir û derva goştê min dihêrînîn
 Vîrûs xwe gelek xwurt dîbînîn
 Bedena min kirine deştên xwe
 Hespên cîrîtê dilîzînîn
 Bê şansîya min eve
 Dermanên ku hember wan şerkin nihatine dîtîn
 Loma bi mehene çavikên xwîna min hatin mîtîn
 Digerim,nagerim tiştî kî pêyda nakim
 Seba ji cî rabûnê dil ji berxwedayîne rê nabînîm
 Ez mecburim çareserîyê bîbînîm
 Xerabîya herî mezin
 Di nav wê rewşê de bê (yarmet)alîkarî dîmînîm
 Ka rîyan,çareserîyan nebînîm
 Ezê bi vê çuyîne li erda xelkê

Mîna kudan bijîm û bê kar bîmînîm
Nikarim herim
Ji gundê xwe pir dûrim
Rê û dûrb hatine girtin
Dixwazim vegerim
Gelek zêde tenême li germîya mirovan digerim
Gora hemwelatîyên wira ez xerîbim
Nêziki mirovan nabin
Bi zanabûn li bîyanîyan dûr diskinin
Gorên xwe xwedî heqin
Loma xwe weki bê kes dihesîbînîm
Nav malê de tenê suretên ser divaran dîbînîm
Pir nexweşe, hevakî pir girane
Naxwazim tenê bîmînîm
Min hemû tişt, himek windakir
Qet xem nebû
Li wan xwatir xwest û dest bakir
Bi destê xwe mala xwe
Hêlîna di bin destê zaliman de xwirakir
Her dem azad mayîn li ber çavên xwe bilindkir
Revîyam, bûm penaber
Bo tiştên ku windabûyî qet mereq nekir
Dawîya jîyana salên zor û zehmet
Nexweşiyê bedena min dagirkir
xweşiyê li mala min barkir
Nikam tenê mayîne ragirim
Dostî nayê furotin ku herim li firoşvanan bigerim
Gora xwe bajom û zevîyê vegirim
Li gundê me em sêz de (dewsê) kes hevra bûn
Zarokên xwesiyê û yên bukê hevra mezin dibûn
Bi tencikek xwarin têmedibûn
Dora dû xoçan kom dibûn
Kevçiyên dar li hev diketin û deng didan
Nanê mehekê di du rojan de dipan

Toraqa avrênc û rune kulengê bi serîk pîvazve
 Mîna goştên berxan tam didan
 Zarok ku çav têrbûn li tiştên din nedigerîyan
 Bi lastîgkên reş û di nav zevîyan de bazdidan
 Tama nanê tisî jî hebû
 Di hêla aborîyê de di nav gundîyan de ferq tunînebû
 Li buyerên dunê bê xeber
 Nav kincên pîne(persman) kirî de bi şahî bûn
 Ez qîza mala mezin îro tenême
 Bi jana bedenê bin niviyênê (yorxanê) da mame
 Loma heva odê li min giran tê
 Difetisim,li mirovan digirim
 Nikarim tenê derkevîm û bigerim
 Dixwazim germîk hebî min hemû hevra hemêzke
 Xwedîyê wê tîne rûnê guhdarîya min bike
 Ez heqîbê derd û kulan vekim
 Bibêm,bibêm kezeba xwe rehetkim
 Germvan xwestin û gotinên min fêmke
 Tixubên xerab biqelişînî
 Xwe li min nêzike
 Niviyêna ser min rake
 Bi dengê xweş nav mala min şên ke
 Kîlam û çîrokên evîniyê deng bike
 Mirov bi xwa ku nexweş nebî halê nexweşan fehm nake
 Bêceribandin ewê çawa tal û tûjbûna janan tehm ke
 Rastî yê serîneborî (sernepêhatî) nezaneke
 Bê tecrûbe (ceribandin) şîrovan dike
 Gelek zêde pêvîstîya min bi destên dost û rêhevaltîyê hene
 Zûva tilliyên min tenê mane
 Pêwîste bi dil û can werin hemêzkirin
 Gereke baverîyên min hemû hevra werin nûkîrin
 Li hestên bê kesîyê werin dûrkîrin
 Bi histêrên evîniyê verin şuştin
 Qilêr(qirej) û bermayîyên dermanan werin pakiş kirin

Hesabên kar û berjewendîyan neyn kirin
 Dixwazim tînvana dilekî zelal xwedîke
 Xwe li tiştên piçuk(qicik) dûr ke
 Giranbahatîya hezkirinê fêm ke
 Qîymet bide evîniyê û sivik neke
 Ye ku nizanî hez ke ewê çi bike?
 Bi nezanîya xwe hêlîna rindiyê bilav dike
 Abîdeya (peykerê) delalîye hur dike
 Mal û navên mezin li aliyekî
 Hezkirin li aliyekî
 Qenter di destên min de ye wan hevra dîpîvêm
 Evîna giranbahaye
 Zûva li cem min qedr û qîymeta malê dunê nemaye
 Min ew rastî vekirî dît
 Dema ku mirov ket bi xweşî(saxî)her aliyê ve mirîye
 Di turîkê min de tenê germîya hezkirinê maye
 Destê rastê bê xwedîye
 Bi jîyana penaberîyê re yêk
 Tenê bûyîn jî min re dujmineke
 Dixwazî mêjûyê koçber bifelişîne
 Baverîya min xwirabî bike
 Hêdî hêdî li her tiştî dûrke
 Bedena qerisî li hespa bêhêvîbûnê sarke
 Hezkirina jîyanê birizînî ûwina bike
 Hestên evîniyê ducûyî û daduqulînî
 Xwe hember me gelek xwurt dihesîbînî
 Mîrov kur, kur nefikrî
 Hember wê rewşê çi bike?
 Koçberî û tenê mayîn gelekana dîn dike
 Îro ez tik i tenême
 Nikarim karbikim û berheman bidim
 Loma bê dor û bê kom mame
 Mîrov ro kê tê, ro kê tere
 Çi bigirî, çi pêyda bike ew ji we re kare

Ye ku armanca xwe bînî cî
 Rastî xwedî mirad e
 Xwedî hest heta ku bijî xwedî bare
 Dawî bo her kesî erda sare
 Îro girtîyê êşê me
 Nav daristaneke de bê kesime
 Bê parastin û dor vekirîme
 Bayê herî sivik dikarî min bêxînî
 Ava damaran(rîçîkan) bikişînî
 Dora xanîyên xelkê çeperkirîne
 Em hemû pirsgirekanra vekirîne
 Tenêbûna ruhî mîna dujminê(neyarê) herî mezin dîbînîm
 Naxwazim tenê bîmînîm
 Mecburim ji xwe re rîyan pêyda kim
 Serê xwe li ser baligê (balîfê) rakim
 Bibim doxtêre xwe çavikên nexweş dermankim
 Bedena qefilî (westîyayî) li êşan dûrkim
 Bi hêzbim û kezîyên nexweş xweş (sax)kim
 Dil jî berxwedanê rê tunîne
 Mirov ku ket tenê dîmîne
 Ew talin,tûjin û rastîyên jîyanêne
 Yên nejîne bêxeberine

Newala Qeseban

Rojhilat ve Tirk hatin
Hespên xwe bervî rojava ve ajotin
Di nav qumê çolan de wenda dibûn
Cutkar û rencber nebûn
Kal û pîrên wan ew bi turê parsê xwedikiribûn
Hîn bûbûn keda destên bîyanîyan
Nêçîrvanên berhemên xelkê bûn
Bi xeyalên dizîyêji xevnan radibûn
Hûnera wan ev bû
Bi darê zorê ji dest gundî û koçeran bigirin û bixwin
Şelandin karê wanbû
Mêrên Tirk bê şêlandin di ber avahîyan derbaz nedibûn
Avrêncên wan her dem nivîjîbûn
Dengên rovîyên vala bilav dibûn
Gervan bûn loma pir zû birçî dibûn
Salên hezarî de gav avitin ser welatê Kurdan
Kurdan ew qebûlkin, bi dilê germ mêvankirin
Li ser xonçeyên xwe wan re cî vekirin
Bi dewlemêndîya welatê xwe ew têrkirin
Nanê zarokên (zav û zêç) xwe li wan paykirin
Gotin mêvanê xwedê ne
Bo ku bî jîn di her alîyî ve alîkarî danê
Her roj hêjmara wan zêdebû
Xwestinên wan re dawî tunebû
Dema hindêk bûn, jarbûn
Cem Kurdan gelek bi rêzbûn
Di rabûn û runîştinê de hûrmetkarbûn
Bi bermaîyên ser xonçan têr dibûn
Paşayên Osmanîyan ew nêzikî derîyên xwe nedikirin
Bo ku nekevin Stenbolê derîyên suran venedikirin
Fermanarên wan fermanên
xwirabkirin ji bo gelê Tirk re dinivisandin

Qadîyên Sultanen ew dadirizandin
 Mafê mirovbûnê didevsandin
 Ço li wan dixwistin û diqewtandin
 Loma turekan konên xwe li deşt û çîyan digêrandin
 Arteşa Osmanîyan bînyata malbatên wan diqewrandin
 Parsekan hêsta mirinê, hêsîrtî bi xwe re yêk digêrandin
 Li Anatolîyê koçber bûn
 Nav netewên din de gervan bûn
 Xelkê datîna, digêşand, xwedî dikir
 Destên wan ser zikên wan li ber konan rudiniştin
 Mezinên konan bi hêsbê dizîyê ser dikirin
 Qêy qîymeta kedê fêm dikirin
 Wan dişeland wer (alîmîbûn) hûnbûbûn
 Hesp û qatir(hêstir) her tiştên wan bûn
 Bi dizîyê, bixirabkirinê deng dabûn
 Gora Persîyan “dizên hespan” navên wan bûn
 Xanî ji wan re pêvîst nebûn
 Dema ku ji avahîyan derbaz bûbûna
 Wan bi şelandinê, talanê malên nişteciyan dişevitandin
 Xelkê zarokên xwe vêdişartin
 Kuçik (se) berdidan wan ji malên xwe dûr dixistin
 Yên ser têxt bi navên turek, parsek behsa wan dikirin
 Bi heqaretên xerab ew piçuk(qıcık) dikirin
 Nêziki xebata(şuxulê) ser masê nedikirin
 Her bi guman sêri wan dikirin
 Li ku bîdîna didan ber xwe
 Bi birçîbûnê terbiye(perwerde)dikirin
 Zilmê û zikê tal(vala) ew har kirin
 Psikolojîya çav birçîbûnê
 Mirovên helişandinê, xirabîkirinê peyda kirin
 Dizî çanda wan bû
 Roj bê çalekî derbaz nedibû
 Generalên Osmanîyan ku ji netewên Balkanan dihatin
 Serê hezari nehesed salî bi alîkarîya Almanan

Ji xwe re rêxistinên polîtîk amade kirin
 Bi Îtîhat û Terakî nav kirin
 Ji xwe re zêrên bîyanîyan dev bi çalekîyên xwînî kirin
 Yên ku hember nîjadperestîya wan derketin
 Li nav kolanan kuştin û xwe bê xeber kirin
 Teşkîlat - i Mahsusa di şuna sîxuran de bû
 Konturgerîla nav wê rêxistinê de perwerde dibûn
 Her serleşkerek bi pereyê bîyanîyan dewlemend dibû
 Bûn destên Almanan û xerabî kirin
 Nav neteweyan de neqeb û tixub vekirin
 Textê Osmanîyan bi alîkarîya emperyalîstan hat helişandin
 Gora pêşvaçuyîna kapîtalîzmê Pazar vekirin
 Planên derxistina, kişandina madenên bin erdê kirin
 Gora xwe çeperên ber xwe hûkirin
 Ji xwedîyên erdan re ferman derxistin
 Gelên xwedî dîrok ji heremên wan dûr xistin
 Dema netewe qelandinê(jenosîdê) vekirin
 Ew zabîtên Osmanîyan bûn
 Generalên Alman jî serzabîtên wan bûn
 Bo karên(berjewendî, menfaet) xwe
 Xelkên Ewropayî ji îdeolojîya “Tirk bûnê” re
 Bingeh(temel)avitibûn
 Rêveberên Almanan endamên Îttîat û Terakîyê re mamoste dabûn
 Îngîlîz nexweşê petrola (nefta) me bûn
 Dizên herî mezin ew bûn
 Rîyên koçberîye de bi hezaran mesîhî mirin
 Împaratorîya zilmê li hev paykirin
 Gora karên, xwestinên xwe navê welatan ava kirin
 Li xwurtbûna Kurdan tirsîn
 Ew bî hovîtîyê nav kirin
 Loma ser bihişta me neqeb vekirin
 Netewe ya Kurdan bi darê zorê tazî kirin
 Navên cografîk wanda kirin
 Îktîdara sultanên çu yan generalan hat çêkirin

Yên ku hember desthilatîya xwînê derketin
 Di tarîyên şevan de hatin kêr kirin
 Anatolî bu goristan
 Li dîroka gelek neteweyan tişteke nema
 Helişandin, xwirakirin, şelandin çanda serleşkerên Osmanîyan bû
 Qey qedr û qîymeta zanînê hebû?
 Di rû yê wan de cîrantîya gelên Mezopotamya yê teva bû
 Di şuna mirov ji hezkirinê de hestên nîjadperestîye şîn bûn
 Hevrên tirsê û mirinê ser erda bin destê Osmanîyan de belav bûn
 Ser zilmê û şîna qonaxên kêyf xweşîyêwê bilind dibûn
 Bedenên muhalîfan sêpîyan de dardadibûn
 Cendegên mirîyan ber serma û germîyan badibûn
 Bin berfa tirsê de gel bê deng dibûn
 Di şerrên dûr û dirêj de hezaran mirov mirîbûn
 Şunva jinebîyên serî reş û sewîyên tazî mabûn
 Sipîyan li wan xwistîbû
 Zevî çotnekirî û nîr bê ga bûn
 Tehsîldarên generalan her xastvanbûn
 Bûrokratên sîvîl û bûrokratên leşkerî têr nedibûn
 Ew bi aqil û alîkarîya (yarmetîya) emperyalîstan xwedî îqtîdar bûn
 Hêdî hêdî xurt dibûn
 Xwestinên wan, çalekiyên wan hatin guhertin
 Xwe wekî mîrên Kurdan dîtîn
 Dewlemendîya ser erdê û bin erdê dîmîtîn
 Emperyalîstan aliyekî ve proje
 Ji hêla din ve çekên xwirabkirinê didan dest wan
 Bi xwa qîral bûn, generalên Osmanîyan jî şivan
 Navên nişteciyên hezar salan kirin mêvan
 Bo tunîne kirinê her tişt dîpîvan
 Kurd bi dilên germ raketîbûn
 Zanînê de pêşve neçubûn
 Ne hişar ne jî yekbûn
 Gora her mîrî navê devletê wî şuna hikumdarîya wî bû
 Li dewlemendîya û feretîya erda netewe ya xwe

Bê xeber û bê eleqe bû
 Erda dervayî mîrtîya wî ya wî nebû
 Li hember qirkirina mesîhîyan bêxem bû
 Agir ketibû konan
 Gora civaknasîyê di nav me de merhela herî bilind ew bûn
 Ew jî ji hestên netewe bûne dûrbûn
 Tenê xwestvanê desthilatîya xwe bûn
 Loma di bazarên navkirinê de tunînebûn
 Kesî ew nedigirtin ber çavan
 Mezinên me; hin bêg, hin mîr, hin axa bûn
 Li maseyên hev hatinê bîyanîbûn
 Kurdan ew li ser postekî de
 Di bin konekî de cem hev nedîbûn
 Hevra çêbûn
 Li yêkbûn çêkirinê pir dûrbûn
 Di xevên mirinê de mabûn
 Xwedîyên îdeolojîya “con tirkbûnê”
 Bi mamostatîya emperyalîstan
 Ji xwe re payîtext jî çêkirin
 Mêrikan, jinikan xwe bi her alîve tevgerkirin
 Dema ku tirkên diz û talanker ji xwe re kanuna esasî avakirin
 Kurdan ser navê eşîrtîyê hevûdu duxwarin
 Nav mezin hêla bertîlên xwedî kemîn va dibezîyan
 Yêkitîya me belav kirin û bi xwe jî helîyan
 Hev re xêrnexwazbûn
 Hestên hevnekişandinê, hesûdîye
 Jehrî berda rîçikên, çavikên hestên xweş
 Xayîntî, dujmintî geş kirin
 Dizan himek bînîda birin
 Kurdan devên xwe vekirin û sêrkirin
 Hêdî hêdî ji zexmîyê ketin, li xwestinên pîroz dûrbûn
 E! destên, devikên emperyalîstan
 Bi ser navê Tirk bûnê efendîyên wan bûn
 Ne li neteweyên Anatolîyê

Bi eslê xwe bîyanî, devşîrme û vegeî bûn
 Hin serok êşîr hember rewşa xerab bîn teng bûn
 Bi xulam û xizmerkarên xwe sond xwarin û rabûn
 Gora fêra xwe berxwedan
 Alîkarî neçu herêk li hermikê
 Bi serên xwe û pir tenê man
 Kurd di bin êrîşên nijadperestan de diman
 Ew Kurdên serbilind !
 Hêdî hêdî toreyên rind windakirin
 Xwestinên mêvanên ku ser navê mêvanên asyanavîn
 Programên nijadperestîyê nivisandibûn fêmkirin
 Maf û azadî hatibûn girtin
 Erd nedehat parastin
 Diz, kujvan, pelîşvan, virker bûn berpîrsîyar
 Teyrokên xerabîyê dimeşîya
 Sal borîn
 Li dunê netewe hişyar dibûn
 Dûrişmên rizgarkirinê bilavdibûn
 Kurd xewa kurdabûn
 Yên ku serî hildabûn tenê mabûn
 Qirkirin, bilavkirin, penaberî ji me re dîyarî mabû
 Sal hatin dora nehsed û heftêyan
 Zarokê gundîyan, belêngazan gêştin dibistanan
 Zimanê mêvanên kal û dapîran hînbûn
 Li tiştên veşartî xebardarbûn
 Her ku dem diborîya pîrsên wan zêde dibûn
 Şagirtan nav hev de yêkbûn çêkirin
 Hêdî hêdî binyata rexistina xwe kûrkirin
 Gotin em xeletîyên kalik û dapîran qebûl nakin
 Mêvanên ku hatinê ser axa me çawa li me zilme bikin
 Çawa dîroka me xewkin?
 Rastî pir tazî fêmkirin
 Bo ronahî bikevî malan derî vekirin
 Hêdî, hêdî binyata mafdar bûna xwe çêkirin

Maf, mafên Kurdan tunebûn
 Xwendewanên Kurd bi hêrsê rabûn
 Tekoşîn bê çek nedibûn
 Şixulîyan
 Birçî man, kê m dixwarin
 Peryên xwarinên xwe bo çekan komkirin
 Aliyekî ve jî lêkolîn dikirin
 Zêde neborî
 Dest bi şerê çekdarî kirin
 Mêvanê sed salan û devşorme şaşbûn
 Ketin şoqan
 Çima?
 Serîhildana Kurdan hêvî nedikirin
 Kurd kiribûn tirban
 Devê mezelan jî bi bêtonê kîp kiribûn
 Ew mirî !
 Çawa, çawa bê deng rabûbûn?
 Lez, bi lertzandin li hev cîvîyan
 Tilîyên wan devên wan de man
 Dest bi zilmeke dijwar kirin
 Kî ket ber destê wan girtin
 Dengê qîrînîyan bilind kirin
 Girtîgeh tîjî kirin
 Yên ji dunê bê xeber jî
 Bi lêdana xerab hişyarkirin
 Ji xwe re îdeolojîya neyartîyê pêyda kirin
 Şivanên, gavanên dora gundan
 Bi lê danê (lêxistinê) kud kirin, kuştin
 Yên bin çavan de birçî û bê av dihiştin
 Dayikan ji kerban li sînge xwe didan
 Ji hêrsê gulîyên porên xwe badidan
 Leşkerên ku êrîşî gundan dikirin
 Wan kezeb şevitîyan didan ber keviran
 Ew zîlamên qirase ber xîşên(êrîşên) jinan direvîyan

Jinan çermên sîngên xwe reş kiribûn
 Dinalîyan û digotin
 “Mêvanên ku mezinê me ji wan re
 Ser xonçe ya xwe cî vekirin
 Îro kindîran dikin hustîyê mêran li erdê dikişînîn
 Hinan kuddikin
 Hinan dukujin
 Hinan ji dûr ve dîşînîn û koçber dikin
 Karê me jinan bîye ew
 Em ser meytên xwe bibên û bigîrên
 Kincên reş li xwekin
 Gulîyên porê xwe ji binî ve jêkin
 Em naxwezin bo mirinê
 Ciwanên xwe mezinkin
 Heta kîjan rojê
 Emê hember mirina bê wext
 Hewar û gazîkin
 Her dem şer
 Her dem xwîn û êş
 Qey me rehetî dîtîye?
 Xerabîyê re dawî nihatiye”
 Dagirkeran bîryara xwe girtin
 Wan bi alîkarî û rêveberîya emperyalîstan
 Kurmên Kurdan di nav Kurdan de pêydakirin
 Gora şexsîyetan bertîl amadekirin
 Bi şêx, pîr, aga û begên Kurdan re ketin têkilîyan
 Danosandin çêkirin
 Hinan şerefa xwe teslîmi neyarê sed salan kirin
 Bûn leşkerê Enqarê
 Kincên bîyanîyan li xwekirin
 Xwe her alîyî ve sivik kirin
 Xelkê bo berjevendîyên xwe piştên wan timar dikirin
 Bi bertilan ew har kirin
 Bûbûn leşkerên xeraban

Ser axa bin zilmê de xwe bi mêranî dihejandin
 Cem jinan xwe weki mêrên xwedî hûner dihesibandin
 Jinên wan zêrên ku bi pereyê xwînê hatine girtin
 Ser singên xwe dibirgandin
 Ez gorî wê revşê !
 Ji hêla din ve nivêj dikirin û Quran dixwendin
 Li bihiştê ji xwe re şun werdigirtin
 Ber derîyên taburan şepqeyê hêşin dahatin bakirin
 Bertûlan aqlê wan dabû windakirin
 Xwestinên dijmin fêma nedikirin
 Rextên emperyalîstan dan ser sîngên xwe
 Şal û şapik avitin ser sergîyên ber malên xwe
 Bûbûn mirovkuj hember şoreşgerên netawa xwe
 Civanên Kurd bo jîyanek rojan e
 Mafên ku bi zorê hatibûn standin
 Paşve dixwestin
 Dizanibûn tenê xwestin ne bese
 Loma mecbûr man çalekî darxistin
 Yên ku şan û şerefên xwe
 Hember mafê merbûnê bi peran firotin
 Digotin "Em ji halê xwe gelek memnunin
 Hûn wan xwestinên xwe bi zorê jî me re bidin
 Em navên (naxwezin) û qet razî ninin
 Tama devên me û rewşên me xirav mekin
 Dûr bisekinin û xwe tev li me mekin
 Nêzik mebin
 Têkilîyên me û Enqerê pir baş dimeşin
 Ew piştta me digirin
 Dolarên hêşin di serme de dibarînin
 Hemî xwestinên me di ber çavan de diborînûn
 Ya rastî heta niha
 Me ji kesî germîk wer nedîtibû
 Dewlemêndî nehatibû"
 Çekên xelkê dan destên wan

Tîjî kirin û kişandin ser şervanan
 Ew ji her aliyê ve di bin tesîra dagirkeran de man
 Gelên Mezopotamya ji dijminan zêdetir
 Ji wan kesên xerab ditirsîyan
 Şoreşvan bi destên wana hatin girtin
 Tedeya xerab li girtîyan dikirin
 Digotin navên hevalên xwe bidin
 Bedenên wan diqelişandin û di firfirokan de davitin
 Xwê dêşandin (redişandin) nav bîrînên wan
 Di şûna avê de mîz berdidan devên wan
 Gû dikirin nav tasên girtîyan
 Yên ku zû dimirîyan xilasdibûn
 Hin jî bi mehan di bin darên zorê de diman
 Tendûrîstîya ruhî ji xwera dibû û hest difirîyan
 Girtîyên azadî û serxwebûnê li ber xwe didan
 Serî bilind bûn
 Fer û zanîna hemîyan yêk nebû
 Hin ketin û hinan domkir
 Jîrtî û xwebaverîya wan dil û çavên gel tijî kir
 Gora femkirina dijmin bersiv dan
 Bi mehan nav berfê de birçî diman
 Fedakarîyek bê sînor
 Gora zimanêki dijmin fêmdike xwe amadekirin
 Bi alîkarîya gel
 Xwe diparêstin û şerdikirin
 Rêveberên bajaran bo mirîyan gor amade dikirin
 Li bajarê Sêrte jî goristan vekirin
 Goristan !
 Lê çi goristan?
 Cendegên şervanan dawîtin nav qirş û qalên bajarîyan
 Lingên hinan, çengên hinan, serîyên hinan
 Di nav kirşan de xwûya dikir
 Erdê tenê meytê hinan hemû hewa hemêzdikir
 Wê rewşê di nav bajêr de xemgînê belav dikir

Newala Qeseban !
 Newalek bi nav û deng
 Nedikariya were ziman
 Mabû bê bang
 Dîroka newalê pir kevn bû
 Hember revşê morala mirovan xiravb dibû
 Mesîhiyên (filehên) bajêr, Yakib Axayê Erûhî û gelek Kurd
 Vê newalê de nebi xwestina dilên xwe mêvan bûn
 Ew bi xwestinên pîroz mînak bûn
 Dawî, serketin li xwestinên xwe nehanîbûn
 Dagirkeran ew der kiribûn goristan
 Ku Kurdan her roj abîde(bîrdarî)bîdîyan
 Ji ramanên neteweyî dûr bimanan
 Dîroka newalê dûr û direj bû
 Qesebên Sêertî pez û naxirê bê xwedî û windayî
 Didizîn û dibirin wê newalê de serjêdikirin
 Bo ku dizîya wan eşkere nebî bermayî bin erd dikirin
 Gel loma ew nav dabû wê newalê
 Newala neheqan, newala dizan
 Newala kujêran, newala kedxwaran
 Se alîmî bûn newalê
 Goştê meytan dixwarin
 Çeng û şeqên wan heta nav bajêr dikişandin, dibirin
 Berdestên serzabîtan
 Cendegên Kurdan bi kamyonên qirşan davitin wê newalê
 Bi bîne, bajarîyan nedikariyan herin çalê
 Temaşevan pir di kûr de bi dizî dîgîriyan
 Wan nedikariyan hewl bidin bê deng diman
 Li zilmê ditirsîyan
 Ya rastî !
 Tirs giran pir giran dihat
 Malbatan nedikariyan devê xwe vekin
 Pirs meytên qîz û lavên xwe bikin
 Wan gora xwestina xwe binerd kirin

Dayikan wêşartî şîna xwe dikirin
 Ji fêmkeran re dilên xwe vedikirin
 “Em nikarin razên
 Şevên me xerabin, tarî ne
 Zarokên me nav qirşan de man e
 Nîvê cendegên wan dervan e
 Xewnan de bani me dikin
 Dibên “Me çikir bo we kir
 Hûn çima li meytên me xwedî der neketin
 Kesî nav goristanê de me re gor venekir?”
 Se goştên bedenên wan bilavdikin
 Dijmin bi neyartî, bi zanabûn werdikin
 Mêjûyê wan bi seyan (kuçikan) didin xwarin
 Em nikarin ber kirşên bajêr de biborin
 Qirêca bajêr bi kamyonan, ser mirîyan de berdidin
 Em li rabê jorîn dixwazin
 Yên ku wan fermanan didin jî agirê kezeb şevitandinê bîbînîn
 Bin şapeya herî dijvar de bîmînin
 Xwedî kul bin rehetîyê nebînîn
 Meitên zarokên wan jî li kolanan bîmînîn
 Ax axa Kurdan
 Meyt li newalê vekirîbûn
 Qesab nav kincên leşkerî de veşartîbûn
 Singên wan bi madalyan(nîşanan)xemilîbûn
 Ew berhemên dawî hanîna jîyanên xelkê bûn
 Navên sîxurên kurd pir vêşartîbûn
 Xelatgirên(dîyarîgirên) mirinan bûn
 Mîna kewan vekirî nedixandin
 Gora perwerdeyîyên serleşkerên dagirkeran
 Gelek vêşartî diman
 Nêçîrvanên ber kemînan alîmîbûn
 Rewşê dile me dêşand
 Me ku ew rewşa Newala Qeseban di kovarê de nivisand
 Xelkê bi balkeşî xwend

Pirs û reaksiyon zêdebûn
 Bo lêkolînê hin kesan bîryar dabûn
 Pirs bi rîya telefonan ve dihatin
 Rêveberên bajêr mecbur man
 Bi xwestin dest dirêji ahîzan nedikirin
 Bi dujunên(kifirîyên) di zik de dev vedikirin
 Gotinên xwe kiribûn yek û bersivên derev didan
 Bo ser girtinê di cîvînan de diman
 Bersiva wan ew bû
 “Nayê bawerkirin
 Tiştê ku dibêjin heta niha nehatîye kirinî
 Me digot newal !
 Newala herî navdar
 Şûna qirş û qalên bajêr
 Bi meytên kuştîyan tijî bûye
 Kîjan kuştî?
 Yên ku hevxistinan de hatine kuştin
 Yên ku hevxistinan de, bi bîrîndarî hatine girtin
 Yên ku di binçavan de hatine windakirin
 Rojnamevan ji parezgerên bajêr dipirsîyan
 Wan bersiv didan
 “Derewan (virran) dikin û eslê wê nûçê nîne !
 Tişteki wer tune
 Propaxan de ya Kurdên xerab e
 Me nebîst, me nedît, em nizaninî
 Lê belê her (ro) roj
 Di nûçan de digotin
 “Me waqas, waqas terorîst kuştin”
 Belê kuştin
 Meyt li ku hîştin?
 Ew kuştî li ku hatin şuştin?
 Li ku hatin binerd kirin yan jî vêşartin?
 Li goristana bajêr?
 Li goristanên gundan?

Na, na, naxêr
 Serleşkerê bajêr Temel Cingiz bû
 Wî bi qesirbendîya newala qeseban li heremê deng da bû
 Bîryarvanê windakirina Kurdan bû
 Seba kuştina xelkê weki fermandarê alayê
 Bi xwestina xwe li bajarê Sêêrtê mabû
 Serê pir kesan xwaribû
 Tilîyên wî nav karên qillerde ditevizîyan
 Barê guneyan li piştta xwe digerland
 Ber agirê nifirên xelkê kud nedibû
 Bi keyfa tunekirinê her duçu gênc dibû
 Bi eşqek mezin kardikir
 Bi pînê serê mirîyan li erdê radikir
 Potînên xwe bi kincên girtîyan pakij dikir
 Morala xelkê bi têtîbetî xwira dikir
 Dema ku berdida dujunan(kifirîyan) zindî û mirî
 Şeref û hesîyeta xelkê qet hesab nedikir
 Mêrik ji min pir hêrs keti û xeydî bû
 Bi acizîya herî giran rudînşt û radibû
 Hêrsa xwe zêft nekiri bû
 Gefên xwe xwaribûn û ji min re xeber şandi bû
 “Rojnemêvanî ji te re çî ?
 Dengê xwe zêde der nexîne
 Tu jinî şûna xwe bizane
 Pir zêde xeberdidî û dinivîsînî
 Xwe mîna çi dîbînî
 Tilîya xwe tevli tiştan meke
 Tu yê dawîye bîbînî
 Bi hemû fera xwe hember me xebatê bike
 Xwe berdevkê mîrîyan hêsab ke
 Dîroka komarê bellîye xebata kesî bîr nake
 Vegere paşva sêrî diroka berxwedanan bike
 Bo te û malbata te baş nabe
 Di wê Newalê de bo te jî du metro erd vedib”

Mêjûyê te jî bi xwelîyê tijî dîbî
 Kesekî hember me derkevî
 Ji jîyana xwe xêr nabînî
 Zimanê xwe dirêj meke
 Tu têyî şopandin, çavên xwe veke
 Çend sixurên me du te dene sêri dora xwe bike
 Bi destê xwe çala xwe veke
 Heqê te tenê berikike
 Tu bîyanîyî û bajarî nînî
 Rêveberîya bajêr re edetê nû tînî
 Me sond xwarîye
 Yê ku dijî me hewl bidin
 Ji wan re aborî namînî
 Jina dijî dujmin bi fîstanên pîne (persman) kirî dem diborînî
 Cendegê wan windadibî
 Pêvîste tu xeber û pirsên xwe ber çavan de biborînî”
 Ew kes gora çanda dagirkerîyê hatibû perwerdekirin
 Kî ku bixwestina ew bi asanî dihate wendakirî
 Mal ji bînî ve bilavdikirin
 Jin û mêr bêderên gundan de dahatin tazîkirin
 Qey di nav wê rewşê de ez ji mirinê ditirsîyam?
 Xelkên gorî ji me meytên mirovên xwe dipirsîyan
 Em mecbûrbûn bûbûna bersivvan
 Gefên wî ji min re zêdetir rîyên jîrbûnê vekirin
 Min gora xwestina xwe domkir
 Wan bê xwestinên xwe ji min re komik heval çêkirin
 Bi tirsê mirinê dijî dijmin şer nayê kirin
 Pêvîste bi zanabûn tirs were windakirin
 Ji Mmin re li newala qeseban şun vekiribûn
 Nedizanîyan ku hin mirovên gorîyan jî
 Ji neyarê doza me re goristan avakiribûn
 Bi nijadperestîyê, bi zilmê navê û dihat naskirin
 Dema kara wî li Sêêrtîê xilasbû
 Rêça xwe da windakirin

Çubû Edene
 Şixwilê xwe domdikir
 Wî bi xwestin çipilên xwîn rijandine mezin dikirin
 Dawîye de bi destê neyarên ramana xwe
 Ji holê hat rakirin
 Hinan bi berikan mirin vê re dîyarkirin
 Kuzê avê di rîya avê de hate şikandin hur kirin
 Jin û zarokên wî jî mîna yên xelkê şîn dikirin
 Mirovên gorîyan heyfa xwe (ewda xwe) hildan
 Li newala (nahal) qeseban
 Li goristana nav bilind ji min re şun jî nema
 Nekanîya xwestina xwe bîne şunê
 Loma guneyê min bi wî hat û dilê min pêve ma
 Rojnemêvanan ji valîyê bajarên rewşa avarte dipirsîyan
 Wî hevokên xwe vekirî digotin û bersivên derew didan
 “ Min ser pîrsa we lêkolîn kir
 Ji dozgerê Sêêrtîê pîrsîya
 Tenê sê meyt avitine wê newalê
 Malbatên wan kesan meytên mirovên xwe nexwestine
 Mirî bê xwedî mane
 Kesî ew ranêkirine
 Loma şaredarîya bajêr ew avitine wê newalê
 Ji wan bêtir ez tişteki nizanîm
 Pîrsên kûr û dirêj mekin
 Nav pîrsgirêkanda mame
 Ezê li ku, çawa dawîya mirîyan bizanîm?
 Hûn çima min aciz dikin?
 Ew kesên xerabin
 Loma malbat jî li wan xwedî demakevin
 Ezê ji we re tişteki bibêjim
 Rojnemêvanî ewê ku
 Hûn axê bikolin, nahalê vekin
 Gora xwestina dujminan mekin
 Nuçeyên rast bidin

Li nahalê meyt tunin
 Qet hêvî mekin kesî nabînîn
 Min ew mijar û nuçe ji we bîst
 Xebera min ji tiştêkî tunînebû
 Karê min ji serê min borîye
 Ez bi tiştên mezin alaquadarim
 Bi tiştên wer sivik
 Nikarim vextê xwe biborînîm
 Yê mirî çend rojan dihêlin
 Li mirovên wan digerin
 Kes ku xwedî derneket
 Teslîmi şaredarîyê dikin
 Bo binerdkirinê, vêşartinê
 Berpirsîyar û karker dezgehên dest şaredarîyê dixebtînîn
 Ez dê nikarim firehî tiştan ji we re bejim
 Wextê xweji we re biborînîm
 Li ser wê mijarê bi giranî sekinandina we dîbînîm
 Wîqas guh nedine, bala we dikişînîm
 Nikarim newalê jî bidim kolandin
 Vekirin karê dozgere
 Tenê dikarim parezgerê bajêr re xeber bidim
 Gora bihîstina min
 Seyekî lingek dîtîye
 Heta nav bajêr kişandîye, birîye
 Bi wî halî mijar bilavbûye
 Hevalên min ew meyt li wî newalî girtine
 Cîkî xwedî awarte vêşartine
 Hûn ku bûyerên berîya min ji min dipirsin
 Ez Xeyrî Kozakçioğlu me
 Qey li xebata dema borî ez berpirsîyarim?
 Min aciz mekin û ji min mepirsin”
 Rojnemevanê kurd doç(duvik) bi dest xwe xwistîye
 Li yên ber masan digerî
 Tirs û neçarmayina wan dîbînî

Gîştî xizmetkarên rejîmêne loma bersivvanan nabînî
 Li dozgerê komarê yê Sêêrtê dipirsî
 Bersivên pir sivik digirî
 “Ew hevokên pirsên we
 Wî gelî re neheqîne, hakaretên pir mezinin
 Hûn mirovan wekî kerîyê pêz dihesîbînîn
 Rastî û buyerên wer hebûna
 Zar û zêçên wan nexandîyan qey bê deng diman?
 Ew bajarî li şûna xwe rûdinîyan?
 Bi tevir û bêran radibûn ser pîyan
 Bi dûrûşmeyên heqzan dimeşîyan
 Ka zilm li kê hatîye kirin?
 Çi demê, li ku?
 Hûn çi dizanin, we çi bihîstîye min re bêjin
 Gora kanunê(nîzamê) çi pêvîste ezê pêkbînîm
 Vêşartina meytan karê inin nîne
 Berdevkê rêveberê bajêr ez nînim
 Kozakçioğlu ji we re çi got?
 Ew, valîyê rewşa averte li Dîyarbekirê dîmîne
 Qasî we li newala qeseban nêzik nîne
 Bersivek pir kurt da min
 “ Sê kes wê newalê de ne”
 Na, na ew mirov tiştêkî wer nabeje
 Hûn li ber xwe mijaran derdixînin û derewan dibêjin
 Dixwazin me berdî hevdu û pîrsgirekan çêkin
 Serên me neyêşînîn û pexîlîyê mekinî
 Dozgerê bajêr nîjadperestekî perwerdekirî bû
 Ji xerabîyê, kuştinê têr nedibû
 Gora xwestina xwe rêveber jî peydakiribûn
 Hemî bi hevra hezkerîyê Kurdan bûn
 Pir zêde li hevdu çûbûn!
 Hember heq xwestina kurdan çalekvanên xerabbûn
 Şaredarê bajêr kî bû?
 Bi eslê xwe ereb û bajarîyê Sê’êrtê bû

Navê wî Mehmud Çalepkilu û nav xenîmetê de mabû
 Xizmetkarê rêveberên bîyanî bû
 Cîranê Kurdan û bi şîrê gundîyan bejn avitibû
 Bi Kurdan qaîl nedibû
 Xwe û neteweya xwe mezin dîdît
 Kurd jî weki mirov hesab nedikirin
 Ereben bajêr hemû bi hev re ew hestên xerab xwedî dikirin
 Îdeolojîyên wekhevûnê fêhm nedikirin
 Li sebebên berxwedanan bêxeberin
 Bi avakirina komara Turkîyê ve yek
 Ew bûbûn destên rejîma Enqerê
 Dest bi gotinên xerab û bi çalekîyên sivik kiribûn
 Di navbera xwe û gelên heremê de toximên neyartîye ajotûbûn
 Loma şarêdarê bajêr
 Hember pirsên rojnemevan bersivên pir balkêşdabûn
 “Ez ser şerefa xwe sond dixwim
 Cara pêşin vê mijarê ji we dibîhîzîm
 Di binî ve derewê
 Ku tiştêkî wer hebî
 Ez nabînîm û nabîhîzîm?
 Qey tiştê wer dibe?
 Bê dengîya mirovan rastîyê nîşan dide
 Me kesek nihavîtiye wê newalê
 Bûxtanan li me dikin
 Ez ereb im loma Kurd ji min heznakin
 Bi gotina Kurdan bawer mekin
 Nezanin û derewan dikin”
 Wî piştî xwe dabû rêveberên bîyanî
 Henekên xwe, leqên xwe bi Kurdan dikir
 Bi xebeta xwe ya xerab
 Ji xwe re hêdî hêdî gor vedikir
 Kurd diqarîyan (aciz dibûn)û xwestinên mirovatîyê digotin
 “Nabî,nabî wer nabî
 Bo serokê şarêdarê ku neyarê mebî

Mirove ku bû xwedî kursî pir zû xerab dibî
 Çima bi mirovkujan re yêk rabî û runnî?
 Cendegên gêncên me li newala qeseban daynî?
 Ew kes êrîşên hovane heq dike
 Xwe bi misulmantîyê û mirovtîyê bi nav dike
 Her îniye cemaatê re yêk mêj dike
 Ew ji serleşkerên tirk zêdetir xebata xerab û dijmintîya me dike
 Ne li cîranên xwe li bîyanîyan hez dike
 Dixwezî xwe nav mezin bike
 Xwîna ku pîjiqîye henîyê ji xwe dûrke
 Em berhemên wî ji bîr nakin
 Mirovên mirîyan sond û gefan dixwin
 Sal biborin jî avên çeman nikarin guneyên wî paqîş bikinî
 Ew mîrê xwedî şeref û misilman
 Paşê bi destê keçikek şerwan hat kuştin
 Meytê wî jî li goristana bajêr de
 Cem şervanên Kurd hat veşartin
 Gundîyan digotin
 “Dunê dor bi dore
 Tiştê xerab bê bersiv nabore
 Rastî gotinên mezinan de vêşartîne
 Berhemên ramanên xerab
 Weki kar heta niha xwedîyên xwe re nemane”
 Malbatên mirîyan navê şervana Kurd dan qîzên xwe
 Navê “Rukenî” bilav û mezin kirin
 Bejn û bala wê nav xwe de deng dikirin
 Bi xwedî şeref û namûs nav kirin
 Ew weki parazvana mirîyên xwe hesab dikirin
 Me mijar kovarê de nivisand
 Rêveberan li bê dengîya xwe domkirin
 Gel ma hêvîya vedana newalê
 Tenê nebûn û nemayina xwe fêmkirin
 Karkeran şûnik kolan û tenê cîyê sê meytan vekirin
 Dozger û serwer girtin hevûdu û devjenî kirin

Serwer nîjadperstekî ji xwe bawer bû
 Nedihîşt dozger karê xwe pêkbînî
 Zilma ku dîrok behsê bike vekirî bîbînî
 Nedikariya bêdeng bîmînî
 Hember pirsên min hêrsa xwe vêşêrînî
 Hêlekê ve parezger digot
 “Bese, bese, hûn nikarin zêde bikolin
 Xeber nedin, nexêr, nexêr
 Bîna xerab bilav dibê
 Belê, belê kurd bê deng bûn
 Nîjadperestek bûbû serwerê bajêr
 Hersê meyt hanîn goristanê
 Nedihat fêmkirin ku kîjan qîz e, kîjan mêr e
 Bîyanîye yan jî ji bajêr e
 Ser meytên din
 Ser bedenên sed kesî bi qirşên komirê girtin
 Erd, qirş û qal devsandin
 Hestî û kevir qelişandin
 Himek, himek tevli hev kirin
 Afirîna xwe xewkirin
 Yên dorê digotin “nayê kişandin, em ji bînê mirin”
 Ji rojnemêvanan re derew kirin
 Goristana herî mezin newala qeseban e
 Cîyê bi komîkî qirkirinêye
 Ewê ew ro(roj) were
 Em şahîdên xweş(sax) navê gorîyan bibên û bilavkin
 Li wê derê gulîstanek mezin avakin
 Peykerên herî bilind vazîfedarkin
 Ji destên me çi tê emê bikin
 Sal biborin jî ew rewş nayê winda kirin
 Îro zarok ditirsin û li dora newalê nameşin
 Seyên harkirî seba xerabûnê tên kedîkirin
 Bi pêşveçuyina ,serkeftina Kurdan
 Ewê sûcdar wê verin teşhîr kirin

Newala qeseban ewê bibe newalek ji gulan
 Gulistana sorgilan
 Emê weneyên we dardakin li quncikên malan
 Ew rojê were
 Emê ji mirovkujan re, ji xwefiroşan re, ji şelanvanan re bibêjin
 Werin ber wê goristanê
 Bi hûrmet ser pîyan bisekinin
 Ji wan meytan leborînê bixwezin
 Ew berhemên çalekîyên xwe dizanin
 Mirî ji me rêze dixwazin
 Gora serok vezîra komara Tirkîyê Tansu Çiller
 Yên ku bo parastina welat berik berdidin
 Xwedî şerefin
 Belê, belê, loma
 Hemî xerabî, dizî bin serê wan de derdikevin
 Ew xwedî rêxistinî û bi zanabûn hevûdu diparêzin
 Çavkanîyên dewlemendbûnên wan yekin
 Dêlegura mihacîr dibê
 “Em kevirîkî xwe yê biçûk jî nadin
 Bo parastina leşkerên min berdêlan didin”
 Kî kevirên wan dixweze
 Kurdan nekarîyan
 Dewlemendîya welatê xwe biparêzin
 Heta hezari nehe sed û pence û heştan jî
 Îngîlîzan nefta me dizînin
 Xerabîya herî mezin
 Îro jî hin Kurd bo xeraban xwedî hewl û rêzin
 Gora emrên wan her hêlêva dibezin
 Newal û deştên komkujî
 Qet kêmnabin, her sal zêde dibin
 Newala qeseban nayê bîrkirin
 Meytên newalê bi hûrmet tên navkirin

Mêvanên Bajariyan

Rojek ji rojên çile yî
Mij a gevr (tunîne) nîne
Mirov bi çavên tazî ezman dibîne
Bager li xwe gelek bawer û xwurte
Daketîye bajêr mirov û malan dimalise
Govendê da ye û milên(pîlên) kendan girtîye
Dar û beran re yêk direqise
Kevirên reş û ava newalan timar dike
Xişînîya wî pîra kokim diqarîne û har dike
Ew caman cî dide û zirzan kîp dike
Pild pilda wê naskinî û bi xwa xwa re dengdike
Yên ku ber dêrîda biborin û bibîzin
Ewê bibên ka kê re şer dike
Nikarî êzingên zaha vêxinî û xwe germ bike
Loma bi çavên qarî û lêvên tirş sêri derva dike
Îro jî bagerê çile bi deng û hêza xwe
Navê roj û sermayan dinivîsîne
Ev jî xwe tenê dihesibîne
Xwe berdide jêr û li çîyan namîne
Nav bajêr de xwedî dotmam û pismame
Hember zexmîya wî nexweşê pişê têra xwe oksîjanê nagirî
Serê xwe ku neçerixînî ewê bifetise
Pelên ku paîze li şaqan (xeîdîne) suketîne
Bê can nav hejikan de asê (girtî) mane
Husturîyan rêlên wan qelişandine
Ba buye kevanî pêştemal a wî ber da
Sako yê herîye jî ser da
Kurikên (goreyên) çînîk kirî nav cizlavutan da
Lepikên tîftik(merez) ser tilîyên dirêj da
Gelek xebatkare
Qirş û qalên can dayî dimale
Darên sêvan û sîpîndarên tazî

Sîng û berên xwe dane hevûdu
 Hember bagera dijwar çidikin?
 Şaq dibezin hevûdu û rêş hevûdu hemêzdikin
 Bager xurtîya xwe nîşan dide
 Bi kenê xwe re yêk firîka xwe lê dide
 Ezman caran gewr e û caran zelal e
 Cî û cî hewr dest digêşînîn hevûdu
 Ci û cî ji hev direvin
 Mirov dibê qey di pevçunê de ne û ji hev dixeydin
 Hêrs dikevin û hêlên hev re dibezînîn
 Bo min rojek nexweşe
 Rojên wele xemgînî bedena min hemêz dike
 Gêj dibim û li tavê digerim
 Îro jî sêri der ve dikim
 Li ser doşega xwe temaşevan im
 Çavên xwe li çîyayên bi berfê hatine xemilandin digerrînîm
 Ser gulîyên daran kitanên sîs cî girtine
 Çûçikên cîyên herî bilind bê xwarin û bê parastin mane
 Loma li bihiştên xwe dûrketine
 Dawîya cî neguherandinê bo teyran mirine
 Halê herî nêzik cemidandine
 Li dora xanî vîç vîçên çuçikên borik dibîhîsîm
 Wan weki mûzîkvanên xwezayê dihesîbînîm
 Ji mêvantîya wan manê derdixînîm
 Bi zîyareta wan xwe bextîyar dibînîm
 Tasek genim li ber camê datînîm
 Nanê di nav turik de li nêzikê şêmuğê dirijînîm
 Dixwazim wan zîndî bibînîm
 Pêvîste têrbîn û bixwun
 Heta dema hêlîn çêkirinê xweş(sax) bîmînîm
 Gulên roj û hurikê nan didawşînîm
 Di nav çend deqan de dêrî digerim
 Sir û seqem destên min diqawrînîm
 Hesinê dêrî tilîyên min dizeliqînîm

Naxwazim ku ez bixwum û ev birçî bîmînîn
 Ez bi mêvantîya wan xwe di nav kêyfê de dîbînûm
 Ew jî bi delalîyên xwe min ji tenê mayîne dûr dixwinin
 Orkestrak amade kirine nebirçîne ne jî xemgînîn
 Ew demeke ku nişteciyên çîyan xwe bi nav bajêr re berdane
 Li cî û warên xwe dûr mane
 Mîna min koç kirine
 Bajarî hesabê hatina çîyayîyan dikin
 Gora wê xwe amede dikin
 Xwazayê diparêzin loma xwedî tore û edetin
 Turikên toximên navik puçnebûyî
 Nav baxçeyên dor girtî da darda dikin
 Bi lez û bez difirî û datîni çuçika xwarin dîtî
 Mîna karkerekî seba qursaxa xwe dixebitî
 Ji xîşima mirovan ditirsî
 Li ser daran sêv mane
 Tenê yên rizî û kurmketî li erdê ne
 Nikil kirî bin darê da ne
 Ji zik têrkirinê re amadene
 Kes destê xwe nade van
 Nagirin û naxwin
 Xwedîye malê dibê ew bera çivikane
 Ya rastî hin sêvan jî hember bayên hişk
 Doçên xwe ber nedane
 Pêva mane
 Çûçik hewl didin
 Armanc ewê tama sêvan bigirin
 Bayê sar li perên wan didin
 Wan didin ber xwe bi dûr ve dibin
 Baki sivik bû
 Çûçik paşva vedigerin
 Bo xwe li cî digerin
 Wer hewl didin ku tama sêvên sor bigirin
 Gulîyên rût bûyî

Hember bayê hişk jiwan re alîkaminin
Wan gora xwestina bê berdidin
Pêvîst e çûçik ji xwe re çarekê bîbînîn
Ew xwestina çûçikan
Ew xurtîya bagerê mezin
Min kûr û kûr difikrînî
Çûçik bi wan bedenên biçûk
Ji xwestinên xwe dev bernadin
Bo ku bijîn û tama jîyanê bigirin
Tiştên ku xwezayê baxşî wan kirîye
Li wan tiştan digerin
Bager nikarin pêşîya xwestekên wan bibin çeper
Difirin şûn ve tîn
Nukilên xwe li sêvan didin
Naxwezin li doçên hişk bûyî dûrbîn
Bi xwestina bagerê ji şuna xwe rabin
Li dora darên sêvan difirin, vedigerin
Bi pencikên xwe bi wan pêdigirin
Lez û bez nikil radikin, vedikin, digirin
Bi bagerê re ketine pêşbirkê
Parçeyên biçûk jêdikin û dadiqulînîn
Kê ku xwe têrkir
Hêvîya hev namînîn
Bagera xurt
Sêvên gêhiştî
Roja sar
Darên tazî û bê pel
Xezalên sor û zer
Nav baxçan dixemlînîn
Ez rojên wele heznakim
Xemgînîm
Bê moral dîmînîm
Hember xurtan
Ber xwe dayina jaran dîbînîm

Belê çûçikên çîyan e
 Hember bayê xurt bi hev re ne
 Çûçik li erdê qevaz didin
 Lingên bi ser bêtona sar diqerisin
 Di nav qirş û qalan de jî li xwarinê digerin
 Dixwun û dişevitînîn qet têr nabin
 Ba ku kêmbû xwe hildikişînîn
 Bi bayê nerm hêdî hêdî şepêl didin
 Li min xweş tê û temaşekirim
 Pêlpêlîna wan kêyfa min tîne
 Mirov nezik ve delalîya çûçikan pir baştir dibîne
 Bin tesîra rindîya wan de dimînî
 Efsûn li min kirin
 Ez bi deqan dam sêrkirin
 Hember bagerê xwedî firîka xurt
 Ji armancên xwe dev bernadin
 Xwestek û tekoşîna wan
 Bala min dikişîne
 Navbera wan de berhingarîyê û berxwedêrîyê dibînîm
 Hember bagerê xerab firîyan, vegeerîyan û têr nexwarin
 Bayê sar ew ji sêvan dûr kirin
 Dawîyê de çûçikan qûrsaxên xwe tijî kirin
 Kêfa min jî xweş kirin
 Bager dom dike û carinan
 Hêdî, hêdî hêrsa xwe kêmbû dike
 Kevoka bîrîndar
 Kulek, kulek ser hêlekê ve dimeşe
 Vekirî tê dîtîn ku tiştên xerab borandine
 Dixwezî hestîyên şikestî li hev bikelin
 Ew jî mîna yên din meşa xwe xweş bike
 Perê ku li erde dikişîni bi rehetî rake
 Giranîya xwe sivik û êşa bedena xwe kêmbû
 Bager jê xurtir e
 Nahêlî perê şikestî jor ve bigire

Bedena xwe li ser bêtone de dikişîne
 Mirov ji çavên wê êşa wê dibîne
 Bi perê firî(şikestî) şûna ku lê derbaz dibî bê xwestin dimalî
 Di nav ref de ew tenê paş ve dîmînî
 Bager xwedî qezîye
 Tiştên sivik, xezalên daran
 Bi hêrs ji erdê rakirin
 Bê pîrs ji hevûdu dûrkin
 Çûçik hemû hev re difirin
 Bin sîvîngan ji xwe re parezgeh digirin
 Hevûdu tenê nahêlin
 Ji Jor ve û ji jêr ve sêri dora xwe dikin
 Çavên wan bi hezkirina jîyanê
 Bi tama xweş mayinê dibiriqin
 Bi mêjûyê emanet jîyan
 Ez bi ramanên mêjûyê raspardin najîm
 Gora rastîyên xwe xwedî çalekîme û eşkere dijîm
 Ezê hem polîtîk hem jî çandî kesî teqlîd nekim
 Gora kêyf û xwestina xwe bijîm
 Mirovtîya mirovkî û şexisbûna kesikî
 Mezintîya komikê çawa tê fêmkirin?
 Bi cîhana wan a rûhî, yan ramanî?
 Mirov çawa dikarî şîrovan bike?
 Civak dixvazin gora ramanên xwe bijîn
 Ew xwestina herî asayî ye
 Mirov jî gora zanabûna xwe xeber dide
 Ew çalakîyên fikrî ne
 Li dunê cîyen ku emperyalîzmê dest navitîyê
 Mirov teybetmendîyên xwe diparêzin
 Bermaîyên û xerabîyên bîyanîyan naxwazin
 Şuna jîyana xwezayî tiştên ji der ve dagir nakin
 Çima çanda xwaya sed salan wenda bikin?
 Tiştên bîyanî ser serê xwe mezinkin
 Edet û toreyên axa xwe bîrkin

Cîhên ku emperyalîzm dagirdike
 Mirov ne gora xwestinên xwe
 Mirov ne gora imkanên xwe
 Mirov ne gora ramanên xwe
 Gora xwestinên hinan şekil digirin û dijîn
 Xwe mecbûrên xwestinên hinan dîbînîn
 Bin tesîra her tiştê bîyanî da dîmînîn
 Çanda bîyanî mêjûyê wan dagir dike bi giranî
 Ku sal derbaz bûn tiştên welatî namînîn
 Nişteci mêjûyên xwe didin bin fermana (emre) hinekan
 Fermander mêjûyan gora xwestinên xwe tijî dikin
 Çawa bixwazîn wer dixeftînîn
 Hevsaran digirin dest xwe û du xwe da dikişînîn
 Xwe xwedîyên zîn û zengîyan dîbînîn
 Civatek, endamê rexistinekî, şexsek
 Dema ku mêjûyên xwe naxeftînîn
 Bila xwe mîna girtîyê hinan bihesîbînîn
 Mirov çima, çawa, çi demê dibî hêsîrê hinekan?
 Roj ku derî heta paşîyê hatin vekirin
 Bîyanî tenê weki mêvan hêsab kirin
 Mirovan fikra kar û zîyanê nekirin
 Min mêjûyê xwe teslimê hinan nekir û neda îcarê
 Loma kes nikarî bi min re bibê gunekok û bêçare
 Yên ku her alî ve xwe kêr û biçûk dîbînîn
 Bi kurt gotinê neçar û tirsonek
 Dikevin bin sîya hinan
 Di bin çengên hinan de , tal da sakoyên reş de digerin û dijîn
 Gora wan kesan dikenin û xemgîr dibin
 Mîna wan kesan janê dikişînîn û dilorînîn
 Xwe mezin û serkeftî dihesîbînîn
 Ez ji rewşek wer kift dikim
 Hin kes ji hinan
 Hin kes ji hin rêxistinanan ditirsin
 Bedelê tirsê?

Dibin sîya hin kesan, hin sazîyan û bê şaxsîyetin!
 Nikarin ramanên û xwestinên xwe vekin
 Rastîyên rojane bînîn ser ziman û xeber bidin
 Mîna mirovên normal dengbikin
 Ew kes bê deng û gora karên xwe yê rojane dijîn
 Hember tenêbûnê, bê kesîyê, feqîrîyê û tehlûkeyên der ve
 Di nav rexistinekî de û di nav hêzekî de xûya dikin
 Çavên min birijîn!
 Ew endamên hin rexistinên polîtîkin
 Bi wî halî xwe xurt nîşan didin
 Ya rastî girtîyê hinan, hin tiştan in
 Kurd û rastîyên civaknasî
 Pêvîste destên me girê nedin
 Îro jî şuna şexsên (olî) dînî
 Cîyê gîrgireyên feodal hin rexistinan girtine
 Guhdarkirine wan ji me re mirine
 Yê qenc(rind) û xerab bijartîne
 Kurd ditirsin
 Tirsên, tîrsa salan nikarin bavêjin
 Hî ne bûne ku bi xwe mêjûyên xwe bi rehetî bixebtînîn
 Bin gefan de ne
 Kurd alîmîne ku îradeyên xwe teslim bikin
 Nizanin ku bi wî halî xwe xilas (teva) dikin
 Ji berpirsîyarîyê, ji barê netewetîyê dirrevin
 Mîna modevanan kincan ji xwe re digirin
 Ne gora rastîyên xwe gora gotina furoşvanan dibijêrin
 Bi porên boyaxkirî û nênegên direjkiñ di merdîvavan de dadike-

vin

Bi hevayek sexte badikevin
 Ji ru solên pamî dirêj de lingên wan bi hev dikevin
 Hewl didin ku li erdê nekevin
 Hember eynikan de şunê digirin
 Mecburin di mehê de carê perçeman bibirin
 Gêrûf û jêçêtirgên xwe hewaleyê hinan dikin

Bo girtina kincan(çekan) cizdanan bi dil tal(vala) dikin
 Bi rojan bêpere û birçî dîmînîn
 Di bedenana de fer namînî ku tiştên xwe binivîsînîn
 Naxwazin ruyên(madên) çilmisî bîbînîn
 Heta ku serê mehê were nizanin çi bikin
 Radibin û rudinin rojan hêsab dikin
 Ji êşa zik kurçên keviran dihêrin
 Bi hêrs li dora xwe dinêrin
 Di nav kincên giranbaha de mîna siwarê(a) hespa kûmêtin
 Bi rewşek poz bilindî di nav mirovan da diborin
 Yên dora xwe nabînîn menzîl dûrin
 Tu dibêjî mîr û sitî yê xwedî xizmetkarin
 Belengazin û feqîrên ramanêne
 Tama jîyanê gora bîryarên û xwestinên bîyanîyan femdikin
 Ne wekî xwe mîna hinên din xwe badikin
 Bi tillîyên zirav kembera(kayîşa) piştê radikin
 Ew bo bijartina kinc û kolan ji pisporan raman nagirin
 Medya wan dike girtîyê emperyalîstan
 Çima li rastîyan û zanayan bigerin?
 Jin û qîz bi êşên morîyên piştê dinalin
 Hêla din ve devê kincên ji tenik û solên panî dirêj bernadin
 Dixwazin xweşik û bejn bilind bin
 Bala mêran bikişînîn û di rojevê de bîmînîn
 Yê dora xwe bi hestên hesudîyê biqarînîn
 Gunekok xwe bi kincên giran baha mîna xezalan dîbînîn !
 Şîllî(baran)ku barîn boyaxên ser wan duşon û dirijînîn
 Ew hemû hevre tazî bi rastî û naturîya xwe ve dîmînîn
 Bijarkêrên (hûrbijarên) zana bin
 Di binbombardimana nuçeyên kapîtalîstan da namînîn
 Girtî û hêsîrên medyaya rojane
 Encamên nivbirçî mayîne û kincên dujminê tendûrîstîyê
 Fêm nakin û nabînîn
 Her ku sal borîn behsa êş û nexweşîyan dikin
 Bi nalînê se'etan diborînîn

Pêvîst e mirov bo xwe dadgehê amadeke
 Hemî bi hev re di rewşa xwe ber çavan de derbâzke
 Wîjdana xwe jî dozgerke
 Bi mêjûyê emanet jîyan
 Mirovan re tiştêkê çênake
 Ez cuda me !
 Ji cudabûna xwe jî natirsim
 Li gevrîya kom û kufletê xwe nabirrim
 Şuna xwarinê pil û purtîyên giranbaha nagirim
 Împaratorên tekstîlê re peran amade nakim
 Çima di mehê de cotek sol pêbikim
 Di nav malê de pêşangehê vekim?
 Bi kincên gora tendûristîyê salan derbaz dikim
 Ji beden û madê xwe jî hez dikim
 Du, sê salan îşlîgîkî xwe dikim
 Gora modê tiştan nastînîm û qet jî şerm nakim
 Kes nikare ser mêjûyê min û ser bedena min
 Mafê xeberdayîne bibînî
 Min gora kara xwe bişuxlînî
 Ji xwe bawer û xwedî înisîyatîf îm
 Yê ku civatan
 Yê ku gelan pêşdixînîn kî ne?
 Yê xwedî ramanên, şexsîyetên cuda ne
 Ji dîtînen kevnperêst xwe dûr digirin
 Civak dixwezî wan kesan bikişînî nav jîyana klasîk
 Ew jî weki herkesî ji qederê bawerkin
 Qeydeyên civakî ji xwe dûr nekin
 Sazûmanê xirav nakin
 Civat di her alî ve ahengê dixwezî
 Qanûnên guncanîyê mêran pêşnaxînî
 Civatê jî paşve dihêlî
 Mirov ku guncanî parast
 Hedî hedî hîn dibî
 Navbera civat û şexista cuda bûn namînî

Bixwezî, nexwezî pir dereng dîmînî
Paşve dikevî
Mînaktî namînî
Cuda bûn çi ye?
Civatê ji xewê hişardike
Ji hîn bûnan dûrdike
Li hember paşve çuyînê şer dike
Bi darê zanabûnê kardike
Cudabûna rêzgerî rizgarîyê tîne
Cudabûna afirandêr berhemên baş pêk tîne
Ji pêşveçuyînê re dibî binyate
Cudabûna min bû belaya serê min
Yekemîn malbata min
Paşe cîranê min
Li dû wan de mirove min
Hemî bi hev re hember min derketin
Ji min re çi digotin?
Sazûmanê, qeydayên me xirav neke
Dev ji çalekîyên cuda berde
Ez ji hember derketina wan re amadebûm
Dîtînen ku min diparastin
Gora wan xeletîyên mezinbûn
Ji dîtînen klasîk
Ji jîyana ne rojanê veqetandin
Carman tenêbûna mezin ji pêk tîne
Tiştê herî girîng ew e
Mirov wê tenêbûnê ragirî
Xwe li ser pêyan bigirî
Cudabûnen ku zorê bidin ser civakê
Civakê di pêşve tandin
Bi vî halî peydadibin
Lêgerîna azadîyê de
Pêvîst e em hember tiştên klasîk derkevin
Bibin têkoşerê hişyarkirinê

Hember ahenga kevnperest biskinine
Lihevnaîbûna xwe bi dengê bilind bînîn ziman
Bila navê me bibî bê aheng qey xem e?
Em ji nebin xewgerok
Ew min re bes e
Civat tevîzîye
Jin tevizinok in
Cudabûna çareserîyê
Bi hişyarbûnê
Bi fereh dîtînê tê
Lêgerîn, xwestin, danehevûdu ez cuda kirim
Jinên serfiraz, serbixwe ji xwe re mînak digerim
Bo resenîbûnê
Bo dunê mîna resên cudatî mecbûrîyete
Ezê her dem serbest bim
Bi serbestî ku dîtîna xwe neynim ziman
Ez nikarim bêjim ez azad im
Ezê bejim ez girtîyê hinan im
Ez mêjûyê xwe emanet nadim
Kesayetîya min hatîye qevimandin
Pêşveçuyina min a hûndirî û
Pêşveçuyina mina dervayî hevûdu hemêz dikin
Kawdana min
Min cuda dike
Di zû ve bûme afirandêr
Kes nikarî bi xurtîye xeyalên min bixemlînî
Ez ya xwe me
Ne gora xwestina hinan
Gora xwe dijîm
Ji pergala, sazûmana mêran re hustîye xwe xwar nakim
Pêşdestîya jîyana min dest min deye
Loma cuda me
Loma nayê me qebûl kirin
Dixwezim mêjûyên emanet

Jîyana di bin ramanên bîyanî de were rakirin
Ku min, mêjûyê xwe teslîmê hînekan kir
Bawerîya min bi min nayê
Bawerîya min bi bawerîya hînekan tê
Ez bi hestên xwe heznakim
Ez bi hestên xwe nabijêrim
Ez bi hestên xwe xeber nadim
Ez bi hestên xwe ranabim, rûnanim
Hestên xelkê ji xwe re dikim hest
Bi hestên xelkê hez dikim
Şanîderek ji der ve dibî rêveberê min
Ez hevceyê desthilatîke dibim
Min endametîya civata bindesthilatîya xwînxwaran qebûl nekir
Hember wan serî rakir
Ezê çawa mêjûyê xwe emanet bikim
Desthilatîya nava min de dikarî min darîzîne
Pîvanên min yê min in
Yên dagirkeran , yê kevnerperstan,
yên modavanan ji min dûrûn

Bêje dapîrê bêje

Bayê xerîbîyê em ji hevûdu dûr kirin
Bîyanîyan darên jîyana me qut kirin
Ez carik din te nabînim
Pîr im, nagêhêjim, hetta biharê namînim
Nevîyên min li welatê xerîbîyê
Nakenin, hustîxwar û xemgîr in
Keça min, xelkê bi we her tişt dan windakirin
Li ber destê bîyanîyan, berxên bê war in
Qîza min çiyê te kêmbû?
Tu li mala xwe rûnêniştî
Bi tirkan re şerkirin hêvîya te mabû?
Te nezanî, bixwe, xerc bike
Bi keyfa xwe bigere
Dunê ser û bin ke
Bedela hember derketinê
Ser te çiqas giran rûnişt
Tu birçî mayîna xwe
Tu nexweşîya xwe
Tu tenêbûna xwe
Tu tunebûnê
Tu bê kesîya xwe ji min vêdişêrî
Li xerîbîyê emrê xwe dihêrî
Ez ji xelkê nuçan digirim
Bi êşa dil
Bi kezeba şewitî histiran dibarînim
Qîza min ji min nexeyîde
Te bi destê xwe hanî serê xwe
Te serê xwe jî, serê berxên xwe jî xwar
Li xerîbîyê mayî bê kes û bê hal
Di wî cisnî de tişteke heye
Qîzên, jinên wê malê rehetîyê nabînin
Bi êşê, bi derd û kulan rojan diborînin

Qedera me bû qedera te
 Çeteyên Lazan
 Mufrezeyên Angorê
 Em jinêbî, zarokên me sêwî hîştin
 Her der şewitandin
 Ji me re tiştêk nehîştin
 Qîza min em di nav xelayê de mezinbûn
 Me derdê romîyan kişand
 Loma min ji te re digot, xwe tevî tiştan meke
 Hember nîzaman dernekeve, dengmeke
 Paşîya van dengkirinan
 Bedele van derketinan giran e, xerab e
 Tu guhdarîya min bike
 Te xwe ji her tiştî kir
 Bext reşê, te ji min re digot
 “Dapîr we bo me çikir?
 Hûn nebûn yek
 We hevûdu negirt
 We bindestî ji me re amadekir”
 Qîza min
 Min nedixwest serenceyê ku wan hanîn serê me
 Ji te re bejim
 Min nedixwest behsa wan rojên tarî bikim
 Min nedixwest te windakim
 Te guhdarîya min nekir
 Neyaran têkilîya me jê kir
 Kerbê, mereqê dilê min nexweş kir
 Ez pîreka heştê salî
 Hesreta we dikişînim
 Bawer nakim carek din we bibînim
 Hevalên te di girtîgehê de ne
 Sal borîn, demeketine
 Ji helqeyên hesin dûr neketine
 Neyê, qîza min neyê, venegere

Ez bikarim dengê te bibîhîzim
 Ew jî ji min re bes e
 Qîza min ji gotinên min nexeyîde
 Qey min xerabîya te dixwest
 Min ji te re got, te nebîst
 Min ji te re got
 Te guhdarîya min nekir
 Xelk yê keyfa xwe ne
 Te bi dîtînen xwe
 Agir berda mala xwe
 Bi destê xwe ew jîyana xerab hanî serê xwe
 Me tu şandî dibistanê ku
 Tu bixwînî, bilind bî, werê ber çavan, serkevî
 Qey me ji te re got
 Tu yê dijî paşayên ser têxt derkevî
 Bi rojan zilim bi te kirin
 Bi rojan tu girtigehê de mayî
 Aqil nehat serê te
 Xwestinên me, gotinên me, hêvîyên me
 Natin ber çavên te
 De bikişîne derd û kulan
 Te em jî helandin û agir berda dilan
 De bikişîne qîza min bikişîne
 Li welatê xerîb bê kes bimîne
 Hevceyê alîkarîya xelkê be
 Xerib li her derê tenêye
 Qîza min xwendina te, zanabûna te, giranîya te
 Te re bes bû
 Qey tu bê kes bûyî?
 Destê me nagêhêje te
 Tiştên ku em ji xelkê dibîhîzin
 Agir berdide hûndirê me
 Di nav xelkê bîyanî de jîyana te
 Ne gora xwestina te ye

Alîkarê me xwedê ye
 Bani xizirê kal ke
 Hîva zerî seri rûyê te ke
 Ax, ax sal diborin
 Nevîyên min li welatên bîyanî penaber in
 Tenê ne , bê kesin
 Bi hesreta gundê xwe digerin
 Pirsava navên mirovên xwe dikin
 Ji hêrsê keviraan dihêrin
 Nikarin vegehin
 Mal û milkê me ma bê xwedî
 Ez a reben tenê dêrî koz dikim
 Bo xilasbûna we destê xwe jor vedikim
 Tenê me, çavê min li rêyane
 Hêvîya telefonên we dimînim
 Di nav milkê bê xwedî de
 Sîya bê kesîyê ji xwe re digerin
 Dema ku xelkê cem hevûdu dibînim
 Dibêjim hey Xizirê kal tu qebûl nekî
 Her tiştî bi xêr, bi qencîye ava bikê
 Me çikir?
 Zarokên min ocaxên kê xirabekirin?
 Çima ew tenê bûn?
 Çima penaber in?
 Qîza min, ji zilmê, li zilimkaran ditirsim
 Nikarim, nikarim ji te re bibêjim vegere vere
 Tişteki naxwezim
 Tenê ber çavên min bigere
 Ew mala bîst kes di nav de digerin
 Îro valaye
 Xanî helişîyan
 Di malên gund de bûne pag
 Pepug dixwînin
 Heywanên kûvî ji xwe re şuna mexelê dibînin

Mirov dibê qey di nav vê malê de zarok tunebûn
 Hûn li ku mezinbûn?
 Sêvên ku te bi destê xwe danîne
 Şîlanên ku te bi destê xwe dorpêç kirine gîhîştin
 Îro fêkî didin
 Te dapîra xwe
 Te mal û milkê xwe hêvîya kê hîştin?
 Gundên meyên bê xwedî weki bihiştin
 Ney qîza min ney, venegere
 Ez ji xwînxwaran ditirsim
 Dikarin hesabê kal û pîran jî ji te bipirsin
 Ez bîrya te dikim
 Nikarim rabigerim
 Bi hêvîyê sêrê rîyan dikim
 Rêwîngan dibînim
 Sêrê dora xwe dikim
 Min neví mezin kirin
 Ji welatê bîyanî re dîyar kirin
 Kal û pîr di malan de tenê ne
 Ocax xerabe ne
 Rojîngan de du dernakeve
 Topa egir li mala xeraban bikeve
 Qîza min
 Xerîbîya te ji min re janê peyda dike
 Tu nebêjî jî rewşa te ji dengê te xuya dike
 Li min eyan dibe
 Qîza min li min eyan dibe
 Kezeb, mêtîyê min ahenga dengê te dixwîne
 Ez dizanim sirgûn rehetîyê nabîne
 Min nexapîne qîza min
 Min nexapîne
 Pîra kokim fêmdike
 Xwedê mala hesûdan, nexêrxwezan
 Caşan, xwînfroşan xerabke

Ji xwe û zarokên xwêrê nebînin
 Ji kişandina we zêdetir neheqîyê, zilmê bibînin
 Qîza min çi yê te kêmbû?
 Dora te tijî bû
 Tu bi destê xwe û ser kar bûyî
 Te bi xwe bi xwe kir
 Agir berda pungala xwe
 Te ji axa xwe koçkir
 Çend kesan xwestinên te
 Ditînen te fêmkir?
 Hinekan navê te bi terorîstî belavkir
 Venegere qîza min venegere
 Min bê xeber nehêle
 Her ku te karî li min bigere
 Dapîra xwe teslimî tenêbûnê, bê kesîyê meke
 Xizirê kal bi destê te bigirî
 Pişta te hemêzkê
 Belê dapîrê belê! Te herdem ji min re got
 “Civakê berde, xwe û karê xwe bifikire
 Birçîbûn û têrbûna xelkê ji xwe re meke xem
 Jîyana te dibî mîna xwarina bê tam”
 Dapîrê ez nikarim bêjim ez û ez
 Qey dora min baxçeyê gulan e
 Ez çawa, ez çi bikim ku wê rewşê nebînim
 Min ji bin destîyê û koletîyê şerm kir
 Dapîrê, tu bo min ditirsî
 Dilê te bo min dişewite
 Mirov nikare ji neteweya xwe veqete
 Barê zanabûnê, barê ronakbîrîyê giran e
 Ne gora hemû jin û mêran e
 Min nedikarîya xwe ji pirsgirekên neteweyî
 Xwe ji pirsgirekên komelayetî dûr bigirim
 Tenê jîyanek xweş û keyfê biparêzim
 Bibexşîne, ez ji li neteweya xwe berpirsyarim

Ez mecbûr bûm gel beralî bikim
 Ji rastîyan veneqetim
 Min nedikarîya cem hêzdaran cî bigerim
 Hêza jîyana min tekoşîna min bû
 Gotinên min, hestên min, tevgera min yek bû
 Min nedikarîya bibim qeşmerê, girtîyê zordarîyê
 Min nedikarîya bibim xwesipêr
 Palpišta min azadîya raman û xeberdayina min e
 Ez nikarim tayê pişteka xwe sist kim
 Tu dizanî, xwe fidakirin di dîroka mala me de dibore
 Ji xwe re xwestin rastîyan winda nake, nabire
 Dapîrê ez ronakbîrim
 Karê min, şixulê min tengavîye
 Min tengî borandin, ez dê biborînim
 Belê penabertî li min giran hat
 Sirgûn mirovan bê der û dor dike
 Ew ê zora me jî fenga dijmin xerav bike
 Pêvîst e ronakbîr xwe bide ber ava stûr
 Dilsarîyê meke, xelkê em bi zorê ji cîyê me rakirin
 Koçber kirin
 Dapîrê ez mecbûrê sirgûnê bûm
 Ez wicdana gelê xwe bûm
 Ez berdevkê bê dangan bûm
 Ez zencîr kirî bûm
 Lê mêjîyê min, dîtînen min azad bûn
 Min xeletî û xerabî didîtin
 Min hember bûyeran vê bizav nîşandida
 Paşîya dîtînen min
 Paşîya xebata min
 Paşîya hember derketina min
 Paşîya nivisandina min bû sirgûn
 Kevnê xelkê li xwe dikim, nîvbirçî dijim
 Lê minetan ji kesî nakşînim
 Bi wijdanî gelek rehetim

Dapîrê min nedikarîya gora dîtînên te bijîm
 Bi we re hestên neteweyî tune bûn
 Hestên cîrantîyê di zû ve wenda bûbûn
 Te ji cîranan hez nedikir, hûn gundî di nav xwe de xwedî şerbûn
 Tenê mala bavê te
 Tenê mirovên te jin û mêr bûn
 Bi dîtînên we kal û pîran
 Hestên neteweyî hemû lawaz û xerab dibûn
 Jîyana te bi gund hatibû dorkirin
 Polîtîkayên dagirkeran
 Nedihatî şîrove kirin, fêr kirin
 Dapîrê, ez ronakbîr im
 Min nedikarîya gora xwestinên te
 Ji xwe re pêşnûman amade kim
 Pênîşandêra min ser civakê bû
 Sebebê tenê mayîn û bê kes mayîna te ne ez im
 Nîfirên xwe nexêrxwazan re bike
 Mîrov kêrî xwe neyê
 Xwedê jî, Xizirê kal jî alî kesî nake
 Dapîrê min bîrya we kirîye
 Gund xewnên min dixemlînî
 Xewna min, min li dora newala şor, newala gûzan
 Ser çîyayê Çengelîyê, li deştê digerînî
 Ez bîrya malê, bîrya her tiştî dikim
 Kevirên cemêdgirtî didim ser dile xwe
 Agirê kezeba xwe sar dikim
 Dora wan newalan digerim
 Xwe li siretaxê, tayê hember, zevîya fillan, deşta horimê dibînim
 Sirgûn nexweşîyan peyda dike
 Xerîbî mirovan dîn dike
 Tu li gund, ez li vira
 Em hêvîya nûçan dimînin
 Caran silavek germ ji ser hemû tiştan re dibînim
 Dêrdê tenêbûnê

Derdê xerîbîyê zor e, zor e
 Min çikir bo me û mirovtîyê kir
 Dijmin aborîya me xerabkir
 Ji rewşenbîran re jîyana sirgûnê amadekir
 Min hember xebata xwînxwaran
 Ala rizgarîyê rakir, qet poşman ninim
 Îro jî dibêjim min pir rind kir
 Min heysîyata xwe parast
 Şexsîyata xwe winda nekir
 Dapîrê tu dayîka danzdeh zarokan
 Çima tenê pênc li jîyanê man?
 Kê ew ji mirinê re dan
 Xelkê Kurdistan ji xwe re kirî xan
 Xwedîyê xanê li ku, di çi halî de man?
 Nezanîyê, nexweşîyan, paşvemayîyê
 Zarokên te ji destê te de girtin
 Pêvîste em van hesaban ji suçdaran bipirsin
 Ji xwînxwarîya, ji xurtbûna dijmin jî netirsin
 Te heft zarok winda kirin
 Ez naxwazim berxên ber dilê xwe winda bikim
 Yan jî ji xulamtîya xelkê re amadekim
 Wan bi ditînên vekirî
 Bi rûhê welatparêzîye perwerde dikim
 Mirina bê bext, bê wext re dîyar nakim
 Loma rehetîya xwe, mala xwe xerab dikim
 Mecbûrim nezanên dora xwe jî hişyar bikim
 Hesretek giran dikişînim, ew min dêşîne
 Her şevê xwe li welat dibînim
 Carnan zarokên xwe nav koçeran de
 Li Herekol ê, li deşta Revayê li Sîpan ê digerînim
 Dapîrê tiştên zehmet ji min nexwaze
 Nikarim bê tevger bimînim
 Ez ne bê hêvîme, sal biborin jî, emê hevûdu hemêzkin
 Tuyê bi serbilindî rêwîyên xwe bibînî

Mereqmeke, tu namîrî vê zivistane jî diborînî
Dapîr ez jî dibêm, xwezî ez naha li bêderê bûma
Bin sîya gulîye gûzê de bimama
Min ava kanîya hopikê vexarina
Em bi hev re li mînakê bigerîyana
Me dirî bidane hev, broş tijîkirina
Jinan soqî bikitandina
Genimê kelî bi destên qusandî tevdana
Xwelîya ber mala Anik ê bêjing kirina
Ji zarokên xwe re wekî berîya sî salan
Li axa sor listîk çekirina
Destên te bi şeyê hestî porê min şekirina
Didanên xerabûyî porê min bikişandina
Te kilamên xwe bigotina
Tillîyan porê min bikirina çil kezî
Gulîye reş bi morîyên sîs di nav de bûhunanda
Ez bi xwe bawer li ser çokên xwe rabûma
Dapîr ez bîrya her tiştî, her tiştî dikim
Nikarim hemû xwestinên xwe vekim
We azadî, serfirazî ji me re dîyarî nekir, ez dê çibikim?
Barê me di hustîye me de
Heta îro kesî kesî re azadî bi deyn nede
Xelkê xwe re sînor vedan
Bi xwêdana canê xwe bihûşt avdan
Dûrbûn, xerîbî, tenê mayîn ne sucê min e
Xwîn xwar nahêlin nevwî û dapîr
Mam, pismam, dutmam hevûdu bibînin, naskin
Xerîbîyê ji holê rakin
Ez bi gotinên te, bi xwestekên te dêşim
Tenê, serê xwe digirm
Van kolananên penaberîye de dimeşim
Bersiva pirsan pir vekirî dibînim
Nikarim bêjim ji min re çi ye?
Loma bê tevger namînim

Nav windabûne

Delalê ber dile min
Bi berikên kîjan rengî
Tu ji jîyanê qetandin
Tayê hebûna te bi şurê neyartîyê birrîn?
Bin ronahîya çilmisî de bo te histêran dibarînim
Ez ji te têr nebûm
Histêrên min hevaltîya dilê qelişî dikin
Dest sist bûne tillîyan ranakin
Xwîna bedena min qerisîye hedî hedî diherike
Piş gora xwestina xwe nikare xwînê davetke
Kezeb westîyaye
Edî naxwaze encama derd û janan bikişîne
Loma di pir kur de min hedî, hedî dêşîne
Kes nabîze
Nayên havara gîrîyê min
Hin bajarî gelek xemgîrin
Gelek jî bê dengin
Îro ronahîyên bê fer nikarin zêde tîne bidin
Bi rehetî tîn pelixandin
Şevên tarî pir zû tîn ser serî reşan
Xwedîyên wendabûîyan dêşin
Mirovên, dayikên hustî xwar
Bi çavên xweşxweşik bûyî
Kûr û kûr dilorînin
Ji kerbê, ji xemê gêjin
Nikarin rabin, gav bavêjin, bimeşin
Ne qîrînîya lîstîka zarokan
Ne dengê heywanan
Ne dengê firoşkeran
Ne dengê lingê kesên ku hêla karxaneyên xwe ve dibezin
Dibîzin
Mîrin wekî destekî li hesinê reş e

Hewl dide û welatparêzan di hêla hesinkaran ve dikişîne
 Ne gîrîyê jinên serî reş
 Ne gîrîyên bavên rû zer bûyî
 Ne bédeng mayîna evînan pêşîya kujvanan digire
 Em çiqas xemgîr dibin
 Ew weqes keyfxweş in
 Em şînê dikin
 Rojan bê xwarin diborînin
 Ew hember serketina xwe qedexên xwîne li hev dixînin
 Ê ji hev re noş dikişînin
 Rewandvan dibên qey gorî bê xwedî e , bê kes in
 Delalên, ezîzên ber dile me diqelîşînin
 Weki xezalên çavreş
 Bedenên wan bê serî dihêlînin
 Bi xweşî çermên bedenên wan digurînin
 Berfên sipî û sar, di tavên havînan de ji wan re dikin goristan
 Tarîya şevan mirovên gorîyan bê deng dihêle
 Ew ji du xwe de ewrên tirsê tînin
 Neçîrvanên serîyan
 Çavên xwe li serîyan digerînin
 Gorîyan bê kes, bê xwedî dihesbînin
 Mirin, mirina welatê min !
 Ne wekî mirinên welatên serbixwe ne
 Hezker meytên delalên xwe jî nabîne
 Cendeg ji hêla neçîrvanan ve tînen vêşartin
 Bi neftê hemû ya bi hev re tînen şewitandin
 Bi destê xwînxwaran nav ava çeman de wenda dibin
 Rêç nayên dîtin
 Yê ku mirovên wan
 Yê ku delalên wan natine wendakirin
 Di bin barên giran de mane
 Ji aqîbeta yê xwe ditirsin
 Nizanin heta kîjan şevê, ew ê bê buyer bimînin
 Li cem me navên kuştîyên welatparêz “wendabûyî” ne

Loma qûrînîya di bin zilme de li ezman deng dide
 Her dem çalakîyên, pirsên malbatan bê bersive
 Dayîk dibê "Leşkeran îşligên, kirasên bi xwîn
 Û iskarpînên ezîzên min dîtine
 Kincên berxê min bila bidin min
 Ezê xûya delalê xwe bîn bikim
 Şaşika lawê xwe koşekê oda xwe de dardakim
 Ez van serencan bîrnakim
 Lawo, şevên tarî de min bi dengê pêta agir bani te bikirina
 Eşên bîrînên te hûnik kirina
 Em nikarin pirs windabûyîne bikin
 Serleşker kenê xwe bi me dikin
 Serzabî jî gefên xwe duxwe
 Bi tilîyên xwînî derî nîşan dike
 Bavê te ber duwarê nîvhelişî xwe berdeya erdê
 Titûna Şemdînan giran giran dikişîne pişa şewitî
 Şerm dike, li xwe nagirî ku bi dengê bilind bilorîne
 Êşa bê deng û zêdetir dêşîne
 Hûr, hûr xeber dide, serê xwe dihejîne
 Dibê "Ez kalbûm, li min borî
 Ev ê ewda lawê min kîjan nevyê min re bimine?"
 Çavên xwe li min û zarokên te digerîne
 Dûyê qelunê di ser rîyên hingivî de berdideî
 Jina wendabûyî be deng dimîne
 Buka malêye
 Nikare xwe tev bide
 Hurikên xwe çav dike
 Taldan da digîre
 "Ez jî mezinên malê şerm dikim
 Nikarim deng kim
 Evîniya xwe bînîm ziman
 Ramana xwe eşkere vekim
 Bêşîga pitika xwe didim ber sîngê xwe
 Qey xemgirî pitikan re şîr dihêline?

Bistanê singê min ziha bûne, man e
Zarok li dora min kom bû ne
Ji min pîrsa te dikin
Rîya te, xelatên te çavdîkin
Ez ê çawa rastîyê bêjim
Ditirsim rûhên zarokan binî de bihejînim
Bo ku bala zarokan belavkim
Wan li xwe dûr dikim
Hemî ji hev re barê zarokan jî di hustîyê min de ma
Nikarim bêjim hey kujvan!
Ez ê heyfa evînê xwe û evînên din bigirim
Barê min pir giran e
Loma îro bê deng dimînim
Bû mehek ku evînê min jî min xatir xwest
Û ez wî nabînim
Ji min re gotibû "ez ê êvarê zû vegerim
Heta tarîyê li der ve namînim
Emê dora çaran hevûdu bibîninî
Îro sîh rojin ez dengê şîrîn nabîhîzim
Çavên evînî nabîhînim
Mal valabûye
Xwarin bê tam maye
Delalê xwe xewnên direj û xerab de dibînim
Destê xwe direj dikim
Nikarim bigehîjînim
Bo mêrxasê xwe alîkarîyê pars dikim
Vedigerim û wî wenda dikim, nabînim
Di nav xwêya xemê de dimînim
Çavên min vedibin
Tenêbûna xwe dibînim
Meheke destên min di paşila min de
Bi hêvîya lexistina dêrîyê derva dimînim
Dora evarê hedî, hedî ku tavê xwe kişand
Çawa di bin hestên tenêbûnê de nemînim?

Ez nikarim çareserîyekê bibînim
Bi koma zarokan nikarim bîryarekê bidim
Ji neçîrvane serîyan re nîfiran dikim
Akîbet li sere wan û mirovên wan
Bila ew jî mîna me meytên mirovên xwe nebînin
Wekî kûsê avê di rîya xwe de herin
Qîrînîyên wan jî di nav qonaxên zilme de bilavbin
Zarokên wan jî di nav tirsî mirinê de bigêhêjin
Bi xemgîrîyê mezin bin
Jinên wan jî wekî me bi zîndî bihêlên
Dê û bavên wan bi eşa kezabê rû zer bin
Ew, mirovkujvan ji pereyên neçîrvanîya serîyan xerê nebînin
Xwîna reş verişin
Her dem çêlikên guran di rêya talanê de dimeşinî

Em du bira û bavî

Nav civata welatparêz de xwedî navin
Çalekîyên me gav bi gavî
Kurdên nezan me fêm nakin xavî
Kûr nînîn xwedî çavî
Bê kesayetîne dikevin bin ramanên xerab
Her şeklî digirin wek avî
Ramanên nûra sarî
Hîn bûne şopvanê dagirkeran nêçîrvanî
Ez bavim
Bavê sê zarokanî
Lê belê berpirsîyarî
Roja xebatê hat xwe paşve nadim
Hucikên îşligê xwe bi şûn ve badidim
Mamosteyên azadîyê
Berîya zarokên xwe rabûm
Bi xwestin û xebata xwe
Ji wan re rehber bûm
Dema pêşketin dibûn şadibûm
Çavên kewgozelên min li ser min bûn
Toximên jîyana azad di dilan de zil dabûn
Ew jî bûn kendirê hevgirtinê
Bi malbatî em bûn mînak
Dayika serî berf û çavan
Bi bawerîya xwe hember dagirkeran bûbû aşvan
Ramanên xerab diherîyan
Şervana rastîyan
Rêhavalê wê revandin
Serîyê pelixî, çavên jî çalên agir derxistî
Wekî dîyarîya zewicandinê jî wê re şandin
Êşa rêheval kezeb kizirand
Êşa law gurçik heland
Êşa ya duyemîn dil cemidand

Xeberên mirinan ku digihiştin wê têlê por dilerizîyan
Penaberî ser hemû derd û kulan bû xelat...
Ew bav û du birane
Yekî çiçek vekiribû
Herduyê din çipilên ber dilê dîya xwe bûn
Bi perwerdeya dayikê canfeda mezin bûbûn
Hêvîyên kedkarê bûn
Bi çîrokên xwestinên wekhevîyê mezin bûbûn
Di nav kincên leşkerî de
Bi çekên hesin şa dibûn
Ew bavek û du birabûn
Bi helwesta xwînxwaran li ruyê dinê winda bûn
Teyrên ezman xewnên porsipîyê diwemlînin
Ew di bin sîya hîvê de hevdu dibînin
Bi hestên evîndarîyê dora dayik, dayikê rast dikin
Destên qermiçî bedena qefilî hambêz dikin
Agirê dilê barvanê sor dikin

Ez gervanek bûm

Heştdeh salîya xwe ji xewa kûr rabûm
Ji lîkolînan têr nedibûm
Di her alîyî ve li nûbûnê digerîyam
Di dawîye de encamên armancên min
Ez kirim gervan
Ji axa xwe dûr ketim
Bi agirê xerîbîye vêketim
Li bajar û welatên bîyanî bûm mêvan
Ji derd û tengasîyên civatê re bûm komvan
Li pişta min rêç vekirin turikên pirsan
Penaberî lanet li te bî
Mirov bê dor, bê xisim nikare bijî
Gul di nav axê de mezin dibî
Li welat dûr pir,pir zêde tenê dîmînî
Xwe wekî sêwî dihesîbînî
Li germîyê, li silavik nas digerî
Ki tenê mayî!
Mal dibin girtigeh
Şev û roj wekî hêsîrî
Xerîbîyê li me çikir?
Kom û kuflet bilavkir
Nêzikmayînê xwatir xwest
Mirovtîye barkir
Sermaya wan welatan di dilên me de kon vekir
Hezkirin cemidand
Lê gulokên xemgîrîyê çekir
Emrê mayî heland
Li bera rindîye xwar tevakir
Her ku mehê borîyan
Xerîbîyê pir zêdetir li min karkir
Ruyê geş vegerand,sarkir
Min zêdetir bîrya her tiştî dikir

Xeberdayîn giran dihat
 Devê xwe venedikir
 Xwestin û axînên xwe yên ji dora xwe re dengnedikir
 Hesretên gelek bîyanîyan yekin
 Nikarin vegezin herin
 Bi du dilî dijîn
 Ewê çi bikin?
 Serenceyên,çîrokên wan rengên hevdu didin
 Hin tişt zêdene,hin kêmtirin
 Yên li erdên feqîr tèn hêla bejnê kinniktirin
 Şexsen xwedî îdeolojî xwe li hemîyan zanatir dihesîbînîn
 Sebeb feqîrî bî,sebeb polîtîk bî
 Encamên penaberîyê yekin
 Koçber nikarin wan baran rakin
 Heremên nû wan li zarokên wan dûr dikin
 Di navbera têkilîyan de neqebên kûr vedikin
 Mirov rudine roj û hefteyan hêsab dikin
 Bi of...û kufan serên xwe hêla se'etan ve vedigerînîn
 Pêşîrên îşlîgan badikin
 Zarok ku bûn bîyanî
 Mezin kincên serî reşîyê xwedikin
 Xwe bêevlekarî dîbînîn
 Di kal û pîrîyê de nikarin tenê bîmînîn
 Kuçik (se) û pisingan(kidik) dixemlînîn
 Sibe û êvaran derdixinîn,digerînîn
 Bi wan şadibin
 Dikarin wan di her hêlê ve bikişînîn
 Xwe wekî kalek û pîrîkekî dîbînîn
 Ji ruhê tenê mayîne dûr dîmînîn
 Bi wan re pevçunê dikin
 Kutîyan ku êrîşî hevdu kirin ew bangdikin
 Guyên wan bi torbeyên reş ji erdê radikin
 Mecburîne, xwedîne ewê paqij kin
 Penaberî hin tiştan zêde hinan kêmtir dîke

Mirovê razayî(raketî) tesîra salan fêm nake
 Yê hişyar lêgervane
 Dixwaze her tiştî bi sebebzan bizane
 Wekî bîyanîk xwedî xan
 Ji mêvan û bûyeran re amadeye
 Seri dora xwe dike
 Li bîyanîtiye tirs û xwe şûnva kişandin qet fayde nake
 Sebeb û encam digêjin hevûdu
 Yê zana bi reheti wan pêşvazî dike
 Xwe diparêze
 Dizanî bi encamên sivik tengasîyan derbaz bike
 Ji yana xwe bê tam nake
 Nahêle kes mêjûyê wî tevlihevke
 Xwe diparêze, pêşva te re, mînake
 Zaruyên xwe jî gora xwestinê rojê perwerde dike
 Bi xevê, mîskîniyê demê derbaz nake
 Hedûra xwe tînî
 Çima yên nav malê teng bike?
 Çavîyên vala mane tîjî dike
 Yê bê bername ji xwe re yek mirovên xwe bêzar dike
 Kesên ku nexweşnebûne wan re behsa nexweşîyan meke
 Yê nejiyaye fêm nake
 Kesê ku nebîye penaber dûrva şîrovan dike
 Bi kurî nabîne, nizane temaşevanike
 Bi jîyandinê mirov rastîyan hîn dibe
 Qenc û xerabîyan nas dike
 Dûr ve dengkirin karekî pir sivike
 Yê nîvaqil jî dikare dengke
 Gervanîya min ji min re bû mamoste
 Mirov ku nav xanî de nebî nizanî çi heye çi tunîne
 Bi çavê bêhêl teşqeleyan (bûyeran) nabîne
 Dûrva mayîn û dengkirin tişteki rind nîne

Newroza 2003 tu bi xwêr hatî

Welatê me ling girane
Îro bi bombayên Îngîlîz û Amêrîkîyan seranser vêrane
Rakeve Kurdo(ê) rakeve
Vegere sêrke ka şûnva çi maye?
Agir nêzikî mala te dibe
Bi şalê te dikeve
Kurda(ê) min pal dide radikeve !
Li bihişta xwe xwedî demakeve
Rakeve Kurdo rakeve
Xelk li ser dewlemendîya me pevçunêdane
Zûva gora xwestina xwe welat qelişandine
Li ser paykirinê destên wan di qirtikên hev de ne
Hemwelatî nînin li me dûr û pir xerîbîne
Gora çanda wanê dizîyê em xeşîm mane
Bi salane bîyanî duxwin em sêrdikin
Bi wê çuyîne kirşa ber wan ji me ra namîne
Îro dîsan li ser paykirinê devjenîyêdane
Bi hemû xwurtîyê pêsîra hevdi girtine
Berhemên ramanên wan seba me xerabîne
Kurdê(a) min ser mîndera xwe bawoşkan dikişîne
Bi hestên tîral badikeve
Qet ber xwa û welatê xwe nakeve
Her roj ku diborî welatê me zêdetir ber lesarê dikeve
Xelkên bîyanî bi çekên jîyankuj erda me didevsînîn
Bi firfirokan li çanda sed salan dixînîn
Rîçîkên dîrokê dilerizînîn
Bajarên sed salan hildiweşînîn
Xwe xwedî heq dîbînîn
Zen dikinê ku Kurdistan bê kese
Kurdên bê hêvî dibên
“Ew bera meye dagirker çi dikin bila bikin”
Mîrovên xwedî hesiyet wê helbestê qeblu nakin

Kurd tinazan bi hev dikan
 Dizan ga ji rojingê ve derxwistin û birin
 Ew ji wan gumanan nakin
 Gîştî axane!
 Qey dikarin mezintî û qicikbûna hev du qebul bikin?
 Bibin leşker û generalên hev
 Şîrîgafî artêşekî çêkin
 Hûbune, bindestîyê ewê azadîyê çi bikin?
 Ber xelkê bi hûrmet (rêz) radibin
 Bi can û dil silavan didin
 Ji hev re dibêjin “qey ez xizmetkarê(a)bavê te me
 Çi ye min li te kême?”
 Şurê herî tûj quretîya, nezanîya wan nabirre
 Kî dikarî ber bayê kê bibore
 Loma xelk bi tank û topên xwe
 Ser buka delal da bê tirs dibore
 Ez neteqêm, ezê çi bikim
 Nikarim guhdarîya xeberan(nûçeyan) bikim
 Serê xwe ji ber xwe ranakim
 Newroza 2003 yan bi wan hestan pîroz dikim
 Xelk li behran derbazdibin tên
 Axa pîroz bê xwedî dîbînîn
 Qêy ji me pirsê xwe kirin?
 Yan nişteciyan ji wan re derî vekirin?
 Bi hemû zexmîya xwe koz pînekirin
 Ketin hûndir dilên xwe rehet kirin
 Bi dermanên teva kirinê xweza maf kirin
 Bi çav birçîtîya xwe pêlî herderê dikan
 Bi bombeyan darên sed salî li şunê radikin
 Ji çuçikên xwe re jî hêlînan çênakin
 Ber dermanên kuştinê direvin
 Mîna mirovan bar dikan
 Heyvanên çalên xwe de zivistan derbaz kirin
 Tîn û ronahîya baharê nedîn

Bi fûze û bombeyan hatin kuştin
 Kî dikarê bibêjin deştên me heyvananra bihûştin?
 Îngîlîz û Amêrîkî konên fetûh kirinê datînîn
 Kes hêsab nake û li ser xwe nabînîn
 Xwe mîna bazên ezman dîbînîn
 Nêçîra wan jî nifte loma dibezînîn
 Adarê erd hêşîne
 Yên li ezman evrên reşîne
 Bagera biharê axuyê deşîne
 Teyyareyên mirin barkirî dev beşîne
 Pîlotên kujvan li hember berhemên xwe keyf xweşîne
 Xelk ji okyanusan derbaz dibin tên
 Dibên berên buka şoret tazîne
 Seredanî pir birçîne
 Helişandin û mîtîne re amadene
 Serleşkerê çav hêşin dibezîne
 Bi hemû hêza xwe fermanan dinivîsîne
 Ez nizam em gelê bê fêh kîne, çine?
 Kî me mirov dihesibîne
 Xelk êrîşî buka malê dike
 Zavayê bê xîret runiştîye, sêrdike
 Temaşevanekî dil rehetê
 Nikare bifîkrî sêrî de seqete
 Agir bi malê bigirî ewê nû rabî
 Destê xwe dirêjdike ku tasek av lêke
 Xwe wekî vazîfe xwe kirî qebul ke
 Loma xelk me nade şuna mirovan
 Nav neteweyan de hêsab nake
 Her çuçik gora xwe hêlîne çêdike
 Çukîşik bi tuya xwe heriyê dizeliqîne
 Dema ku xweşe xwe bê hêvî nake
 Heta ku çuçikên xwe difirînî bî nîkîlê xwe xwedî dike
 Bê tedbîr û parastin namîne
 Seba qorîkirinê sînoran datîne

Gora fera xwe êrîşan derbazdike, diborîne
 Em qesi çuçikan jî nabin
 Kurdino hemû hevra rabin
 Yen ku bê xem sêrdikin bê hesîyetin û kesên xerabin
 Roja Newrozêye
 Ser buka delal de bombe dibarin
 Mirov birçîne
 Bîrîn dêşin û bîrîndar bê dermanin
 Tank û top wekî gurên harin
 Dengên ku bilin dibin qîrînî û havarin
 Roj roja cengaverane
 Tirsonekan ruyên xwe vegerandine
 Xwe berpîrsîyar nabînîn û ji wan re nexeme!
 Barê revşenbîr û entellektûelên kurd pir girane
 Li ser buka delal her dem pevçune, şerre
 Heta ku yêkîtî çê nebî navê welatê me xerabîstane
 Deştên welatê me bin paletên bîyanîyanda mane
 Bukka serî kitan nal û nale
 Pêvîste her zana pêşde ber mala xwe bimale
 Zanîna wan kul û bîrînên buka ber candanê re dermane
 Her kes serketinê de rola zanîna xwe bizane
 Sed sal jî li welatên bîyanî biborî
 Navên me nav xerîbandane
 Xelk me re dibên
 “Gelên bê welat mane
 Nezanîne ku li axa xwe xwedî derkevin
 Himek vendakirine
 Loma li ber derîyên me parsekin
 Dîroka neteweya xwe nasnakinî
 Darê ku li şune hilkirine carek dinli rîçîkan nade
 Daynî nav xwalîyê jî bê cane
 Mirov bi agirê koçberîyê germ nabe
 Li xerîbîstanê havîn jî were tava me tîn nade
 Xaniyê me hatîye helişandin kêran mane

Stûn bê bînyatene
Her dem me re zivistane
Xwandivanê kurd ranekeve rabe
Zarokê di zik de sibe ji me pirsan dipirse
Tiştê ku serê xwandivanên kurd dixwe
Bêziravîya û bêxemîya wane
Qet derva li dizan negerîn
Çav birçî û welatfiroş hûndirda mane
Şerm nakin û serê govendê girtine
Yên ku kêri kom kirinê werin
Îro li kolanên dunê belavbûne
Vegerê re amede nine
Xelk pir vekirî bilavbûna me dîbîne
Loma diz bi hemû xwurtbûna xwe pînê li dêrî dixîne
Zorê dide zirzê û kozê difirîne
Bê tirs tixuban diqelişîne
Xemilandina, dewlemendîya buka delal top dike
Boxçeyê xwe girê dide
Dike bin çengê xwe dibe
Kî , bî kîjan zanîn û xwurtbûnê dikarî rîya wî bibire
Turê dest ta bikişîni û bigire
Darizîni û lê hêsap bipirse
Li encama çalekîya xwe netirse?
Roj roja hember derketinêye
Çend jin û mêr amadene?
Diz xwe venaşêrin û ji xwe bawerin
Bi bejn û balên xwe li meydanane
Sirixên alên xwe şunê bilind de daynane
Welatparêzên Kurd jî li kuncikên bajaran
Tenê bi serên xwe mane
Xerabîya herî mezin temaşevanine, buka delal dinalê
Çiçikên wê bîyanîyan re kanine
Şev û roj xwedî mêvanine
Şuxul wê naqefilîne

Jina çê ye her berheman dide
 Zêde dibî û teva nabe
 Dewlemendîya wê bala dizan dikişîne û wan gêj dike
 Buka bîrîndar nikarî êrîşkeran ji xwe dûr ke
 Dest davênê û wê aciz dikin
 Dixwazin gora fêh û xwestina xwe her tiştî bikin
 Dixwun û li ser gevz didin
 Rastî li hestên mirovatîyê pir dûrin
 Loma li dîvanxwanan dengên xweş bilav nabin
 Seredanên serdengehê gelek hovîne
 Qet têr nexwarîne û çav birçîne
 Nevîyên dizên, parsekên çav çeq û çerm sipîne
 Bi fîzîkî ew jî weki me mirovin
 Serleşker qet nasekîni her dinivîsîne
 Her roj planên dizîyê di ber çavan de diborîne
 Dîtînen xwedî ceribandinan kom dike
 Navenda xwe re dîşîne
 Bi wê çuyîne Kurdanra tişteke namîne
 Kurdo runne tîzbîya xwe bikişîne
 Duan bike, çavên xwe bigire
 Pifke, pifke û serê xwe bake
 Serê xwe vegevine jur ve destên xwe veke
 Ka kî çi dide te?
 Li dar û beran merhametê, keremê
 Çêbûnê û alîkarîyê hevî ke
 Ki tilorên te êşîyan rabe nav xaniyê xwe gav ke
 Diz gelek bê are xwe xwedîyê malê dibîne
 Tu dibêie kalik û pîrika wî li we axe li dayikê bûne
 Kuştîne re amadeye û çav bi xwîne
 Buk ku suket me re tişteke namîne
 Welat mîna çîllan bê berhem dîmîne
 Kî dikarî bibê diz li neteweyek paqijin?
 Hûbûne pez û naxirên xelkê bidizin
 Xwîn û şîrên wan bimijin..

Awaza Serpêhatîyan II

Evin Çiçek

ISBN 97824594-5

9 789758 245949